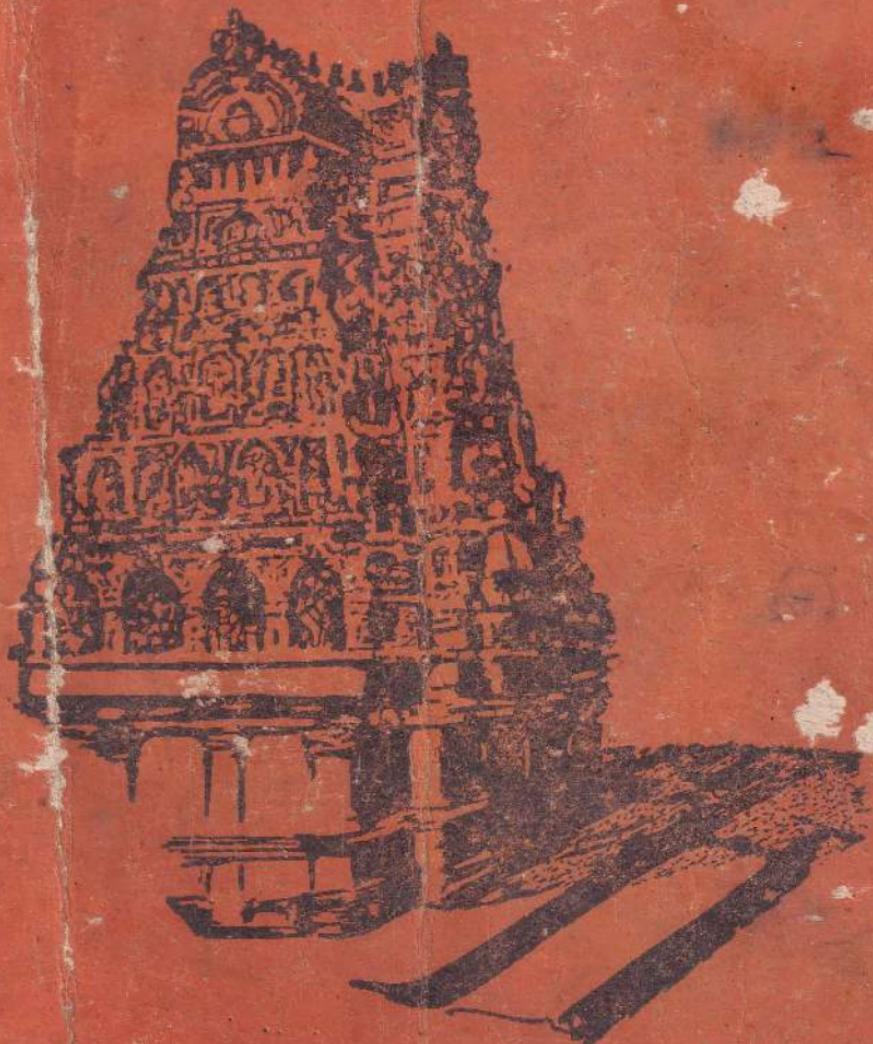

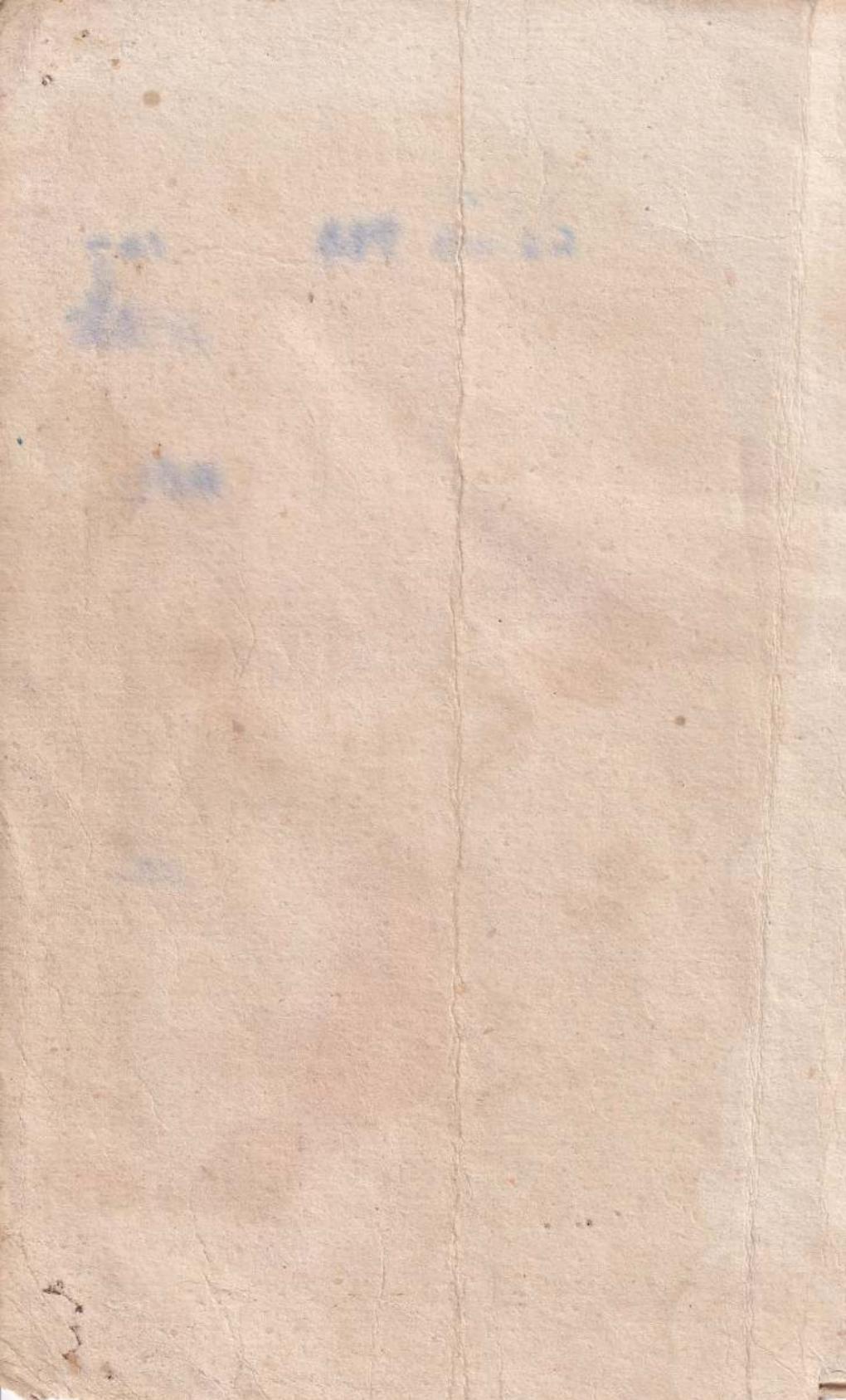
60 82 600 960
45 12 160 940
108 52-53 711 143

சௌ நேற்

எட்டாம் வகுப்பு

கல்வி வெளியிட்டதே திணைக்களம்

M-Sivayalini

சைவ நெறி

எட்டாம் வகுப்பு

கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்

முதலாம் பதிப்பு	1978
இரண்டாம் பதிப்பு (திருத்தியது)	1981
மூன்றாம் பதிப்பு (திருத்தியது)	1985
நான்காம் பதிப்பு	1986
ஐந்தாம் பதிப்பு	1987
ஆறாம் பதிப்பு	1988
எழாம் பதிப்பு	1989

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே.

இந்நால், திலர அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களத்தால் வெளியீட்ப்பட்டுள்ளது.

இலவசக் கல்வியின் முழுப் பயணையும் பெறு
தற்குப் பாடநால்களையும் இலவசமாக வழங்க
வேண்டும் என்று, நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்
எனதிபதி ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன அவர்கள்
எடுத்துரைத்த ஆலோசனை 1980 ஆம் ஆண்டிலி
ருந்து செயலாக மலர்ந்து, இந்நால் உங்களுக்கு
இலவசமாகக் கிடைக்கின்றது.

நல்வன கற்று
நலம் பெறுவிரேன
நம்மர சளிக்கும்
நன்கொடை இந்நால்.

நன்கிதைப் பேணி
நலமே கற்று
நற்குணம் பெற்ற
நற்குடி யாவீர்.

சிங்களர் தமிழர் முஸ்லிம் யாம்
சிருடன் பயின்று இணைந்தாலே
மங்களம் பொங்கும் பொன்னுலகாய்
மாண்புடன் விளங்கும் நம் இலங்கை.

ஸ்யாஸ் ஜயதிலக
கல்விச் சேவைகள் அமைச்சர்

தேசிய கீதம்

சிறீ லங்கா தாயே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே

1. நல்வெழில் பொலி சீரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வான்மணி லங்கா
ஞாலம் புகழ் வள வயல் நதி மலை மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் லங்கா
நமதுறு புகலிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நம தலை நினதடி மேல் வைத்தோமே
நமதுயிரே தாயே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே

2. நமதாரருள் ஆனுய்
நவை தவிர் உணர்வானுய்
நமதேர் வலியானுய்
நவில் சுதந்திரம் ஆனுய்
நமதிளமையை நாட்டே
நகு மடி தண்யோட்டே
அமைவறும் அறிவுடனே
அடல்செறி துணிவருளே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே

3. நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெலாம் ஒரு கருளை அணைப்பயந்த
எழில்கொள் சேய்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவென நீக்கிடுவோம்
சம சிரோமணி வாழ்வறு பூமணி
நமோ நமோ தாயே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே..

நூன்முகம்

ஒன்பதாம் ஆண்டுக்கென இந்றுல் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை மறுபதிப்புச் செய்வதற்குப் பல்வேறு வழிகளில் ஒத்து மூத்த அனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி.

எம். கே. ஜே. ஏ. அஸ்வில்
ஆணையாளர்

கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்.

கொழும்பு - 10

1987.03.02

முன்னுப்பு

மாணவர் உள்ளங்களிலே தெய்வ நம்பிக்கை, உயர் நத இல்ட்சியங்கள், பாரம்பரியத்திற் பற்று ஆகியவற்றை வளர்த்தல், நீதியும் நேர்மையும் நிறைந்ததொரு சமுதாயத்தை உருவாக்கல் ஆகிய நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சமய பாடத்தை மேலும் அர்த்தமுள்ளதாகவும், வாழ்க்கையோடு இணைந்ததாகவும் அதே சமயம் மாணவர் உள்கொள்ந்தக்கதாகவும் அமையும்படி செய்வதற்கான ஒழுங்குகளை அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ளது.

இந்த நோக்கங்களுக்கிணைய, திருத்தியமைக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்திற்கு ஏற்ப, பாலர் வகுப்பு முதல் ‘சைவ நெறி’ பாட நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்பாடநூல்களுள் இது எட்டாம் வகுப்பிற் கற்கும் மாணவர்கள் பயன்படுத்துவதற்கு உரியது.

சைவ சமய ஈடுபாடு, சமய ஞானம், ஆசிரிய அனுபவம் ஆகியன கைவரப்பெற்ற எழுத்தாளர்களால், கல்வி அமைச் சின் இந்து சமய ஆலோசனைச் சபையின் நெறிப்படுத்துவுக்கு இசைய, இப்பாடநூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கல்வி அமைச்சின் இந்து சமய ஆலோசனைச் சபைக்கும், இந்த நூல்களை உருவாக்க உதவிய : எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒவியர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாரும்.

எச். ஆர். சந்திரசேகர
ஆணையாளர்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

புதிய செயலகம்,

கொழும்பு 10.

1985.05.31

கல்வி அமைச்சின் இந்து சமய ஆலோசனைக் குழு
1978 – 1981

1. இணப்பாறிய நீதியரசர்,
திரு. வி. சிவகப்பிரமணியம் (தலைவர்)
2. சுவாமி பிரேமாத்மானந்தஜி
3. கேணல் இரா. சபாநாயகம்
4. பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்
5. திரு. கி. லக்ஷ்மண ஜயர்
6. செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
7. திரு. ப. சத்திரஞ்சேகரம்
8. கலாநிதி. வெ. இராமகிருஷ்ணன்
9. திரு. ந. சண்முகரத்தினம்
10. திரு. கு. பாலசிங்கம்
11. திரு. வெ. முருகேச
12. திரு. ம. எம். சுவாமிநாதன்
13. பேராசிரியர். த. நடராசா
14. பேராசிரியர். ஆ. சதாசிவம்
15. திரு. கி. சிற்றம்பலம்
16. திரு. சி. உ. சோமசேகரம்
17. திருமதி பராசத்தி சுந்தரலிங்கம்
18. திரு. செ. வேலாயுதபிள்ளை
19. திருமதி பாலம் லக்ஷ்மணன்
20. திரு. பொ. கண்நாதபிள்ளை (இணப்புச் செயலாளர்).

நூல் வெளியிட்டு உப குழு :

திரு. ந. சண்முகரத்தினம்

திரு. செ. வேலாயுதபிள்ளை

திருமதி பாலம் லக்ஷ்மணன்

திரு. பெ. கண்நாதபிள்ளை (இணப்புச் செயலாளர்)

எழுத்தாளர் குழு :

திரு. ந. சண்முகரத்தினம்

திருமதி பாலம் லக்ஷ்மணன்

திரு. வெ. கா. சிவப்பிரகாசம்

திருமதி இராஜேஸ்வரி பரமேஸ்வரன்

ஓவியர் குழு :

திரு. ஐனுரத்தனன் இரத்தினசபாபதி

திரு. மா. செல்வகுருநாதன்

திரு. எட்கா பெரேரா

பதிப்பாசிரியர் :

திருமதி சொர்ணவதி மாசிலாமணி

தமிழ்ப் பகுதிப் பொறுப்பாளர் :

திரு. வே. வல்விபுரம்

1985 ஆம் ஆண்டுத் திருத்தப் பதிப்புக்கான ஆலோசனைக் குழு

1. பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம்
2. கலாந்தி ஆ. கந்தையா
3. திரு. செ. வேலாயுதபிள்ளை
4. திரு. பெ. கண்நாதபிள்ளை
5. திருமதி ச. இவிங்கம்
6. திருமதி ப. சோமகாந்தன்
7. திருமதி சொர்ணவதி மாசிலாமணி (செயலாளர்)
8. திரு. வே. வல்விபுரம் (தலைவர்)

பொருளாடக்கம்

பாடம்		பக்கம்
1. எமது சமயம்	1
2. தோத்திரங்கள்	7
3. சாத்திரங்கள்	13
4. சமய தத்துவங்கள்	17
5. பதி	20
6. பசு	23
7. பாசம்	26
8. நடராசரும் தட்சினஞ்சூர்த்தியும்	31
9. இந்து இல்லம்	36
10. ஈவ நாற்பாதங்கள்	41
11. சத்தி வழிபாடு	46
12. நந்தியை விளகச் செய்த நந்தனார்	53
13. நட்டமாடும் நம்பனுக்கொரு மீன்	59
14. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்	63
15. சம்பந்தர் தேவராம்	72
16. அப்பர் தேவாரம்	75
17. சுந்தரர் தேவாரம்	79
18. திருவாசகம்	82
19. திருவிசைப்பா	86
20. திருப்பல்லாண்டு	88
21. திருமந்திரம்	90
22. அற்புதத் திருவந்தாதி	94
23. மெய்யடியார்களின் மாண்பு	97
24. உபநிடதச் சிந்தனை	99
25. சத்தியமே வெல்லும்	105
26. திருக்குறள்	110
27. நாவலர் வளர்த்த நன்னெறி	116
28. இறைபணி நிற்றல்	122
29. சத்தி வழிபாட்டுப் பாடங்கள்	128

அனுபந்தம்

- (அ) இந்துசமயப் பழக்க வழக்கங்கள்
- (ஆ) பெளத்த சமயப் பழக்க வழக்கங்கள்
- (இ) இல்லாம் சமயப் பழக்க வழக்கங்கள்
- (ஏ) சிறில்லவ சமயப் பழக்க வழக்கங்கள்.

சிவமயம்

கடவுள் வணக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

என்னு கேன் என்சொல்லி என்னு கேஞே
 எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணின் அல்லால்
 கண்ணிலேன் மற்றோர் களைகண் இல்லேன்
 கழலடியே கைதொழுது காணின் அல்லால்
 ஒன்னு னே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
 ஒக்க அடைக்கும்போ துணர மட்டேன்
 புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்
 பூம்புகளூர் மேவிய புண்ணியனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிக்கோள்கள்

1. அன்றூட வாழுக்கையில் மாணவர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சமயாசாரங்களையும் சமயப் பழக்க வழக்கங்களையும் உணர்த்துதல்.
2. சமய அடிப்படைத் தத்துவங்களைப் பற்றிய அறிவையும் விளக்கத்தையும் போதித்தல்.
3. அனுபுதிமான்களின் தோத்திரப் பாடல்களைப் பண்ணேடு பயிற்றுவதன் மூலம் சமயப் பற்றையும் பத்தியையும் மாணவர் மனத்திற் பதித்தல்.
4. தமது சமய பாரம்பரியச் சிறப்பை மாணவர் உணரச் செய்தல்.
5. கடமையுணர்ச்சி, நேரமை, தியாகம், பரோபகாரம் ஆகியன போன்ற நற்குணங்களும் நல்லொழுக்கமும் உடைய நன்மக்களை உருவாக்குதல்.

1. எமது சமயம்

(அ) இந்து வெளி நாகரிகம்

சைவ சமயிகளாகிய நாம் எல்லாம்வல்ல ப்ரம்பொருளைச் சிவன் என்று வழிபடுகிறோம். அப்பரம்பொருளின் அளவிற்கு ஆற்றலைச் சுத்தி, உமை என்று போற்றுகிறோம். சிவனையும் சுத்தி யையும் அப்பனுகவும் அம்மையாகவும் வழிபட்டுவருகிறோம். ‘தெய்வம் ஒன்றே’ என்கிறது எமது சமயம். ஆனால், அடியார்கள் அத்தெய்வத்திற்குத் தரும் நாமங்களும் வடிவங்களும் பல. சிவனைக் குறிக்கப் பக்பதி, உருத்திரன், நடராசன் எனப் பல பெயர்கள் வழங்குகின்றன. அவ்வாறே சுத்தியையும் அம்பினக், தூர்க்கை, காளி எனப் பலவாறு அழைக்கிறோம். இன்னும் இறைவனை உருவமற்ற ஞானப் பிழம்பாய், சிவமாய்ச் சிந்தையில் இருத்துவதும் அருவுருவமாம் சிவனிங்க வடிவத்தில் வழிபடுவதும் எமது சமயமாடு.

இவ்வாறு சைவ மக்கள் தத்தம் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்றவாறு இறைவனைத் தமது மனக் கண்ணிற் கண்டு வழிபடுகின்றனர். அவர்களது இந்த வழிபாட்டை ஏற்று அருள்புரிகிறுன் இறைவன். இந்த வழிபாட்டு முறைகள் இந்து சமயத்தில் எவ்வாறு ஆரம்பமாயின என்பதையும் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்தன என்பதையும் இப்பாடத்திற் காண்போம்.

சைவ சமயம் இந்து மதத்தின் ஒரு பிரிவு. ‘இந்து’ என்ற சொல் எவ்வாறு உருவாகியது? இந்தியாவின் வடமேற்கிலே ‘சிந்து’ எனும் நதியுள்ளது. பாரதீகர் மொழிமுதற் சுகரத்தை ஒலிக்க இடர்ப்பட்டமையால் ‘சிந்து’ என்ற சொல்லை ‘ஹிந்து’ என்று உச்சரித்தனர். பாரதீகத்திலிருந்து இச்சொல் கிரேக்க தேசத்துக்குப் போக அங்கே சிந்து நதிக்கு அப்பாலுள்ள நாடு முழுவதையும் அந்த நதியின் பெயராலே வழங்கினர். ‘இந்து’ என்ற சொல் இவ்வாறு சமய அடிப்படையில்லறி இடத்தைக் குறிப்பதாகவே முதலில் வழங்கியது. பின்னர் அச்சொல் அவ்விடத்தில் வாழ்ந்த மக்களையும் அவர்களுடைய மதத்தையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வரலாற்று அடிப்படையில் நோக்கின் இந்து சமயம் மிகவும் பழையம் வாய்ந்தது; பரந்த நோக்குடையது; சனுதன தர்மம் என்று வழங்கப்படுவது. அது காலப்போக்கிற பல்வேறு கருத்துக்

கனையும் கோட்பாடுகளையும் தனதாக்கி ஏற்று, இன்றைய இந்து மதமாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது.

ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்து மதத்தினைக் கிறிஸ்துவக்கு மூலாயிரம் ஆண்டுக்களுக்கு முன் இட்டுச் செல்லு கின்றனர். ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் சிந்து வெளி யில் சேர் ஜோன் மார்ஷல், சேர் அலெக்சாந்தர் கன்விங்காம், சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் ஆகியோர் தொல்பொருளாராய்ச்சி நடத்தினர். சிந்து வெளியில் மொஹெஞ்சோதாரோ, ஹரப்பா எனும் புதைந்த நகரங்களிலே பெறப்பட்ட கான்றுகளைக் கொண்டு மொசப்பத்தேயிய, சுமேரிய நாகரிகங்களுக்கு இணையான ஒரு சிறந்த நாகரிகம் சிந்து நதிக்கரையிலே திகழ்ந்தது என அறிகின்றோம். இன்றைய இந்து மதத்தின் கருவினை அன்றைய சிந்து வெளி நாகரிகத்திற் காணலாம். அங்குக் கிடைத்த இலச்சினகள், உருவச் சிலைகள் முதலியவற்றை நோக்கும்போது சித்து வெளி மக்கள் சிவனும் சத்தியும் என்று நாம் கொள்ளத் தக்க தெய்வங்களை வழிப்பட்டு வந்தனர் என்று நம்ப இட முண்டு.

சிவனுக்குப் ‘பசுபதி’ என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு என்பதை நாம் அறிவோமல்லவா? பசுபதி என்ற சொல்லின் பொருள் யாது? ‘பசு’ என்பது ஆன்மாக்களை, அதாவது உயிர்களைக் குறிக்கும். ‘பதி’ என்பது அவ்வுயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான இறைவனைக் குறிக்கும். சிந்து வெளியிற் பெறப்பட்ட முத்திரை ஒன்றிலே திரிகுலம் போலும் கொம்புள்ள ஒரு யோகியின் உருவம் காணப்படுகின்றது. அவ்வருவத்தைச் சூழ்ந்து எருமை, புலி, மான் ஆதியாம் விலங்குகள் காட்சி தருகின்றன. முத்திரையிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள யோகியின் வடிவம் உயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான சிவனை, பசுபதியைச் சுட்டுவதாக இருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச்
செவ்வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல்
மேனியிற் பால்வெண்ணீரும்
இனித்த முடைய வெடுத்தபொற்
பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ
தேயிந்த மாநிலத்தே.

என்று அப்பர் பாடினார். காலைத் தூக்கி ஆடும் இந்தரா சுப் பெருமாணைச் சிதம்பரத்திலும் சிவன் கோவில்களிலும் கான்

கிரேம். இறைவனது ஐந்தொழில்களையுங் குறிப்பது இவ்வடி வம். இந்து சமயம் போற்றும் ஒரு சிறந்த கலை வடிவமாகவும் இது கொள்ளப்படுகிறது. ஹரப்பாலிற் பெறப்பட்ட இலச்சினை ஒன்றில் இடம்பெறும் ஆடும் உருவம் நடராசப் பெருமானின் பண்டைய உருவமாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

இவை தவிர, சிவத்தின் அருவருவ வடிவமாகிய சிவவிங்கம் எனத்தக்க வடிவங்களும், சிவபிரானது வாகனமாகிய நந்தியினை நினைவுட்டுகின்ற திமில்பருத்த எருதின் வடிவங்கள் பலவும், இன்னும் பெண் தெய்வங்கள் என நாம் கருதத்தக்க உருவங்களும் சிந்து வெளியின் தொல்பொருள்களுட் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கொண்டே சிந்து வெளி ஆராய்ச்சியாளர் சிவ சத்தி வழிபாடு, நந்தி வழிபாடு என்பன சிந்து வெளி நாகரிகத்தில் இருந்தனவெனக் கருதுகின்றனர்.

“சிந்து வெளியிற் கிடைத்த புதுமைகளுள் முதலிடம் பெறத்தக்கது சைவத்தின் பழமையேயாகும். அது வெண்கல யுகத்துக்கோ, அதனிலும் முற்பட்ட காலத்திற்கோ நம்மை இட்டுச் செல்கிறது. இன்றளவும் வழக்கிலுள்ள மிகப் பழைய சமயமாக இது விளங்குகிறது” என்று ஆராய்ச்சியாளர் சேர ஜோன் மார்ஷல் கூறுகிறார்.

ஆனால், சிந்து வெளி முத்திரைகளிலும் பிற சின்னங்களிலும் இடம்பெறும் சித்திர வரிவடிவ எழுத்துக்களை ஆராய்ச்சியாளர் இன்னும் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அவற்றை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளும்பொழுதே சிந்து வெளி மக்களது சமயம் பற்றி நாம் எதையும் திட்டவட்டமாகக் கூற முடியும். எனினும், இது ஆரியரின் காலத்துக்கு முற்பட்ட சமயம் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

(ஆ) வேத காஸம்

இந்து மதத்தைப் பற்றி எமக்குத் தெளிவாக அறியத் தருவன வடமொழியிலமைந்த ‘வேதங்கள்’ எனப்படும் நூல்கள். அவை இந்து மதத்தின் பிரமாண நூல்களாகும். வடமொழியிற் பெறப்படும் இந்து மதநூல்களுள் காலத்தால் மிகப் பழமை வாய்ந்தவையென அவை போற்றப்படுகின்றன. வேதங்கள் மனிதரால் ஆக்கப்பட்டவை அல்ல; இறைவனால் அனுபுதிமான்களாகிய இருடுகளுக்கு அருள்பபட்டவை என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கை. அதனால் அவை புனிதமான நூல்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. மேலும், எழுதப்படாது செவி வழியாற் பேணப்பட்டு வந்தமையின் ‘எழுதா மறை’ எனவும் ‘சருதி’ எனவும் மனிதர்களால்

ஆக்கப்படாதவை எனும் கருத்தால் ‘அபெளருஷேய நூல்கள்’ எனவும் வழங்குகின்றன.

இயற்கையில் இறைவனைக் கண்டவர்கள் எமது சமயப் பெரியார்கள். இவ்வியற்கை வழிபாடு வேத காலத்தில் இருந்தது. வேதகால மக்கள் இட, மழை, காற்று, நீர் ஆகிய யாவற்றிலும் ஒரு சத்தியைக் கண்டார்கள். இச்சத்தியை இறைவனுக்கப் போற்றினார்கள். இயற்கைத் தெய்வங்களாக அவர்கள் போற்றிய அக்கினி, இந்திரன், வருணன், வாயு முதலியவற்றின் மீது தோத்திரப் பாடல்கள் பாடினார்கள். இப்பாடல்களே இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் எனும் நான்கு சங்கிதைகளாக (சம்ஹிதை-சங்கிதை-தொகுப்பு) வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

வேதகால மக்கள் தாம் போற்றிய தெய்வங்களுக்குத் தானியம், பால், சோமசரம் முதலிய நெவேத்தியங்களைப் படைத்தார்கள். ‘போரில் வெற்றி, நின்ட ஆயுன், மக்கட செல்வம் ஆகியனவற்றை நீ எனக்குத் தா’ என்று வேண்டினார்கள். யாகங்கள், கிரியைகள் இவ்வாறு வளர்க்கியடைந்தன. ‘பிராமணங்கள்’ எனப்படும் வேதநூற் பகுதிகள் இதற்குச் சான்றுபகர்கின்றன. இங்கும் உருவாகிய கிரியைகள் இன்றும் இந்து மதத்திலே தனியிடம் வகிக்கின்றன.

வேதகால ஆரியர் பல தெய்வங்களைப் போற்றி வந்தன ரேனும் ‘தெய்வம் ஒன்றே’ எனும் கருத்து அவர்களது மனத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். பல தெங்வங்களுக்குள் ஞம் குறித்த ஒரு பொழுதிற் குறித்த ஒரு தெய்வத்தையே மனத்திற் பதித்து, அத்தெய்வத்தையே தாம் போற்றும் நலை மைத் தெய்வமாக வழிபட்டு வந்தனர். மேலும். ‘மெய்ப் பொருள் ஒன்றே; அதனையே அறினார்கள் அக்கினி என்றும் யமன் என்றும் வருணன் என்றும் வெவ்வேறு பெயர்களாற் குறிக்கின்றனர்’ என்று கூறுகிறது ஒரு வேத கலோகம். பரம்பொருள் ஒன்றே எனும் சுருத்து உபநிடதங்களில் மேலும் வழுப்பெற்றுள்ளது.

சைவர்கள், சாக்தர்கள் வைணவர்கள் ஆகிய இந்து மதத்தின் மூன்று பிரிவினருக்கும் வேதங்கள் பொதுவான மூல நூல்களாகும். இன்றும் இந்துமதச் சடங்குகள், கிரியைகள் ஆகிய வற்றில் வேத மந்திரங்கள் தனி இடம் பெறுகின்றன.

சைவ சமயத்தின் சிறப்பு நூல்களாகக் கொள்ளப்படுபவை சிவாகமங்கள். அவை சிவபிரானுஸ் அனுபுதிமான்களுக்கு அரு

விச் செய்யப்பட்டவை என்று கருதப்படுகின்றன. ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டினுள்ளும் முதற் பத்தும் சிவாகமங்கள் எனவும், ஏனையவை உருத்திராகமங்கள் எனவும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாகமங்கள் கடவுள், உயிர், உலகு ஆகிய முப்பொருள்களின் இயல்பினை விளக்குவன; இறைவனை உணர்வதற்கு உதவும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நான்கு மார்க்கங்களைப் பற்றியும் கூறுவன. கோயில்மைப்படி முறை, கோயிற் கிரியைகள் முதலியன பற்றி எடுத்துரைப்பன. இவ்வாரூபக் கைவ சமய வழிபாட்டினை அறிவதற்கு உதவும் நூல்கள் சிவாகமங்கள்.

(இ) சங்க காலமும் பிற்காலமும்

பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலிருந்தும் நாம் கைவ சமயத்தின் வளர்ச்சியை அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. நில அமைப்புக்கு ஏற்றவாறு பண்டைத் தமிழ் மக்களது ஒழுக்கங்களும் வழிபாட்டு முறைகளும் அமைந்தன. சங்க கால மக்கள் குறிஞ்சி, மூல்ஷை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலங்களுக்கு உரிய தெய்வங்காளக முறையே முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை ஆகிய தெய்வங்களைப் போற்றி வாழ்ந்தனரேனும் இத்தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மேலாக ஒரு பரம் பொருள் உள்ளது என நம்பினார்கள்.

சங்க கால இலக்கியங்களிலே பிறவா யாக்கைப் பெரி யோன், கொன்றை அலங்கல் அம் தெரியலான், நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன், கறை மிடற்று அண்ணல், நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன், சூலம் பிடித்த சிடர்ப்படைக் காலக்கடவுள், பிறங்கு நீர் சடைக்கரந்தான், ஏற்று ஊர்தியான் என வரும் தொடர்கள் அவர்கள் கருதிய அப்பரம்பொருளையே கூட்டுகின்றன. கைவர்கள் போற்றும் சிவனை அத்தொடர்கள் குறிக்கின்றன என்பது புலப்படும்.

சிவம் எனும் சொல் செம்மை அளிப்பது, மங்களத்தை அளிப்பது எனப் பொருள்படும். அது செம்மை, சிவப்பு எனும் அடியாகப் பிறந்தது. செம்மேனியனை சிவன் ‘நீலமேனி வாலி ழை பாகத்து ஒருவன்’ என உழையம்மையோடு இணைத்துப் பேசப்படுவதைப் பார்க்கும்பொழுது சிவமும் சத்தியும் ஒன்றி ணைந்தவை என்ற கருத்தும் கைவ சமயத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டது எனக் கொள்ளலாம்.

சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களிலே கொற்றவை பாலைநிலத் தெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டு, அப்பகுதி மக்களாலே துதிக்கப்

பட்டவள். சிலப்பதிகாரத்திலும் கொற்றவை போற்றப்படுகிறன். இக்கொற்றவை அல்லது துர்க்கை வழிபாடே பின் சத்தி வழிபாடாயிற்று எனலாம்.

எனினும், சிவ வழிபாடே பண்டைக் காலந்தொட்டுத் தென் னிந்தியாவிற் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. சங்க கால நூல்களிலே சிவனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இருப்பதைக் கண்டோம். சமய குரவர் நால்வருக்கும் காலத்தால் முற்பட்டவராகிய காரைக்காலம்மையாரும் சிவபத்தியிலேயே சிறந்துநின்றவர். சிவபெருமானை முன்னிலப்படுத்தித் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடும் வழக்கம் காரைக்காலம்மையார் காலம் தொடக்கம் பெருவழக்கெய்தியது.

சிவபிரானுக்கு ஆரம்பத்தில் மன்னுலும் மரத்தாலும் செங்கற்களாலும் அமைக்கப்பட்ட கோவில்களும், பின்னர் பல்லவப் பேரரசர் காலத்திற் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட கோவில்களும் எழுந்தன. அக்கோவில்களுக்குத் தல யாத்திரை செய்து அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடினார்கள். சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளின் வளர்ச்சிக் கும் இத்தோத்திரப் பாடல்களே வித்தாக அமைந்தன.

சைவச் சாண்டிரேர்கள் யாவரது பாடல்களிலும் தெய்வம் ஒன்றே என்னுங் கருத்துச் செறிந்திருக்கிறது.

“ஓருநாமம் ஓருகுவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”

என்று மணிவாசகர் திருவாசகத்திற் பாடுகிறார். வேத உபநிடதக் கருத்துக்களும் தேவார திருவாசகங்களிலே இடம்பெறுகின்றன. எனவே, திருமுறைகளைத் ‘தயிழ்வேதம்’ என்று கூறுவார்.

இறைவனை ஒருவர் எந்த நாம வடிவங்களிலும் வழிபடலாம். இந்துக்கள் தாம் போற்றிய பரம்பொருளைச் சிவனுகவும், சத்தியாகவும், சிவலிங்கமாகவும், எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாகவும் வழிபட்டு வந்தமை இந்து மதத்திற் பழையை வாய்ந்த ஒரு மரபு என்பதற்குத் தொல்பொருளாராய்ச்சியும் சமய இலங்கியங்களும் பிற இலக்கியங்களும் சான்றுபகர்கின்றன.

2. தோத்திரங்கள்

(அ) திருமுறை கண்ட வரலாறு

சோழவளநாட்டை இராஜராஜசோழன் கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவன் அபயகுலசேகரன் என்றும் அழைக்கப்பட்டான். தஞ்சைப் பெருங்கோயிலைக் கட்டு வித்த பெருமையும். பொலன்றுவையிற் சிவனுக்குக் கோயில் எடுத்த சிறப்பும் அவனுக்குண்டு.

ஒருபொழுது இராஜராஜன் தேவாரப் பதிகங்கள் சிலவற் றிற்கு அன்பர்கள் உரைவிரிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். ஏனைய தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும் சேகரிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்; அவற்றைத் தேடும் முயற்சியில் இறங்கினான். அனால் முயற்சி பயன்விக்கவில்லை.

இப்படியிருக்கும் நாளிலே திருநாரையூரிலே ஆதிசைவப் பிராமண குலத்திலே சைவத்தை வாழ வைப்பதற்கென ஒரு சிறுவன் தோன்றினான். அவனது பெயர் நம்பியாண்டார் நம்பி. உரிய காலத்தில் அவன் உபநயனம் பெற்று, வேண்டிய கலைக் களைக் கற்கலானான்.

ஒருபொழுது நம்பியின் தந்தையார் வேற்றுர் சென்றூர். அதனால் தந்தையார் பூசை செய்துவந்த பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு மைந்தனே பூசை புரிய நேர்ந்தது. பிள்ளையாருக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி, நிவேதனம் படைத்து, அதனை உண்டருள் வேண்டும் என்று சிறுவன் இறைஞ்சி நின்றான். பிள்ளையார் உண்பதாகக் காணவில்லை. உளம் வெதும்பிய சிறுவன், தனது தலையைக் கல்லிலே மோதப் போனான். அப்பொழுது பிள்ளையார் “நம்பி பொறு” என்று தடுத்து, படைத்த அழுதம் முழுவதையும் உண்டருளினார்.

தந்தையார் திரும்பும் வரை பூசனை புரிவதிலேயே நாள்களை நம்பி கழித்தான். அதனாற் பாடங்கள் தவறியமைக்கு ஆசிரியர் தண்டிப்பார் என அஞ்சினான். “பிள்ளையாரே, நீரே இனிக் கலைகள் யாவற்றையும் எனக்கு உணர்த்த வேண்டும்” என்று பொல்லாப் பிள்ளையாரை இறைஞ்சினான். பெருமானும் நம்பிக்கு வேண்டிய அறிவை உணர்த்தியருளினார்.

நம்பி படைத்த அமுதம் யாவற்றையும் பிள்ளையார் உண்டருளிய செய்தி சோழமன்னன் காதிற்கு எட்டிற்று. மன்னன் நம்பியிடஞ் சென்று. “மூவர் தேவாரங்கள் எங்குந் தேடியுங் கிடைத்தில; அவை இருக்கும் இடத்தையும், மூவர் செய்தியையும் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் அறிந்து சொல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

நம்பி அரசனின் வேண்டுகோளுக்கு இணக்கிப் பிள்ளையாரைப் பிரார்த்தித்தார். பெருமானும் மூவர் தமிழ் தில்லையிற் சிற்றம்பலத்துக்கு மேற்கே ஓர் அறையினுள் இருக்கிறதென்று கூறி அவர்கள் செய்தி அத்தனையையும் நம்பியின் மனத்திற் பதியவைத்தார். இவற்றை நம்பி மன்னனுக்கு உரைத்தார்.

அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மன்னன் நம்பியையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று தில்லையை அடைந்தான். அங்கே விநாயகப் பெருமான் அருளிய செய்தியைத் தில்லைவாழ் அந்த ணர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினான். அந்தணரோ “மூவரும் வந்தால் மட்டுமே தேவார ஏடுகள் இருக்கும் அறையின் கதவு திறக்கும்” என்றனர்.

மன்னன் இராஜராஜன் உள்ளந் தேவினான். மூவரின் கிலைகளைக் கோயிலை வலம் வரவைத்துத் திருப்பாடல்கள் இருக்கும் அறையை அடைந்ததும், “ மூவரும் வந்தனர்; இனிக் கதவு திறக்கவாமே” என்றான். அந்தணர்கள் அரசனின் மதிருட்பத்தை வியந்து, கதவைத் திறந்தனர். அந்தோ! ஏடுகள் கறையானால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன. கறையானை அகற்றிப் பார்த்த பொழுது ஏடுகள் பல அரிப்புண்டு கிடந்தன. சலிப்புற்ற மன்னனுக்கு, “ வேந்தா! இக்காலத்திற்கு வேண்டுவனவற்றை அழியாது வைத்தோம்” என்று ஓர் ஒலி கேட்டது.

மனமகிழ்ந்த வேந்தன் மூவர் தேவாரங்களையுந் திருமுறைகளாக வகுத்துத் தரும்படி நம்பியை வேண்டினான். நம்பியும் அவற்றை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தார்; இவ்வாறு வகுத்த பின்னர் அப்பொழுது இருந்த ஏணை அருட்பாடல்களையுஞ் சேர்த்துத் திருமுறைகளைப் பதினெண்ரூக்கினார். நம்பி இயற்றி றிய நால்களும், மன்னனின் வேண்டுகோளின்படி, பதினெராந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டன.

அரசனும் நம்பியும் தேவாரங்கட்டு இசை வகுக்க விரும்பினர். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபில் வந்த பெண்ணே ருத்தியைக் கொண்டு பதிகங்கட்டுப் பண் வகுப்பித்தனர்.

சேக்கிழார் சவாயிகள் இயற்றிய பெரிய புராணம் பன்னி ரண்டாவது திருமுறையாகப் பிற்காலத்தவராற் சேர்க்கப் பட்டது. திருமுறைகள் வகுக்கப்பட்ட வரலாற்றை அறிய உதவும் நூல் உமாபதி சிவாசாரியாரது ‘திருமுறை கண்ட புராணம்’ என்பதாகும்.

(அ) பன்னிரு திருமுறைகள்

சிவனடி மறவாச் சிந்தையரான மெய்யடியார்கள் பலர் காலத்துக்குக் காலம் இறைவன்மீது அருட் பாசுரங்கள் பலவற்றைப் பாடியிருக்கின்றனர். இவற்றுட் சம்பந்தரின் தேவாரப் பதிகங்கள் தொடக்கம் சேக்கிழார் பெருமானது பெரிய புராணம் வரை பாடப்பட்ட பாசுரங்கள் பலவற்றின் தொகுப்பே பன்னிரு திருமுறைகளாகும்.

பன்னிரு திருமுறைகள் சைவத் தமிழ் மக்களாற் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. இவை ஆலயங்களிலும் இல்லங்களிலும் தினமும் ஒத்தப்படுபவை; உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்யுந் தகையை வாய்ந்தவை. திருமுறைகள் பன்னிரண்டாகத் தொகுக்கப்பட்ட வரலாற்றை ஏலவே கண்டோம்! இனி, அவற்றின் பகுப்பு முறையையும் அவற்றைப் பற்றிய சில விபரங்களையுங் காண்போம்.

(1) முதல் ஏழு திருமுறைகள்

சம்பந்தர், அப்பர், சந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடிய பாடல் கள் ஏழு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சம்பந்தருடைய பாசுரங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளாகும். அப்பருடைய பாசுரங்கள் அடுத்த மூன்று திருமுறைகளாகும். சந்தரர் பாடிய பாடல்கள் ஏழாந் திருமுறையாகும்.

இம்மூவரும் பாடிய பாடல்கள் தேவாரம் என்பதும், ‘தமிழ் வேதம்’ என்றும் இவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. தேவாரம் என்ற சொல்லிற்குத் (தேவ-ஆரம்) தெய்வத்திற்குச் சூட்டப் படும் பாமாலை என்றும் (தே-வாரம்) தெய்வத்தின் மீது அங்குடன் பாடப்படும் இன்னிசைப் பாடல் என்றும் பொருள் கூறுவர்.

தேவாரம் பாடிய மூவருந் தமிழகத்திற் பத்திப் பிரவாகம் பெருக்கெடுத்தோடிய பல்லவப் பேரரசர் காலத்தில் வாழ்ந்த வர்கள். (அப்பருஞ் சம்பந்தரும் ஏழாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த வர்கள்; சந்தரர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர்.)

நோனசம்பந்தர் இயற்கையிலே இறைவணைக் கண்டு மகிழ்ந்தவர். துன்பமறியாத குழந்தையுள்ளத்தை அவருடைய பாடல்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

உலக அனுபவத்தால் எழுந்த ஆழந்த கருத்துக்கள் அப்பின் தேவாரங்களிலே தெளியக் கிடக்கின்றன. ஆரூந் திருமுறையில் அடங்கிய அப்பர் திருத்தாண்டகங்கள் மனத்தை உருக்கும் பெற்றி வாய்ந்தவை . திருத்தாண்டகங்களின் சிறப்பு நோக்கிய சைவச் சான்றேர் அப்பரைத் ‘தாண்டக வேந்தர்’ என்றும் அழைக்கலாயினர்.

மூவருள்ளும் உலக வாழ்வோடு ஒட்டி வாழ்ந்தவர் சந்தரர். அவர் இறைவனது தோழிமை பெற்று உரிமை பாராட்டியமையை அவர் பாசரங்கள் பலவற்றிற் காணலாம்.

(2) எட்டாந் திருமுறை

எட்டாந் திருமுறையில் அடங்குபவை மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் ஆகும். மாணிக்கவாசகர் சொல்லச் சொல்ல அழகிய பொன்னம்பலவனே திருவாசகப் பாடல்களைப் பிரதி செய்தான் என்று கூறுவர்.

‘பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவை பாடுகே’ என்று இறைவன் வேண்ட, மணிவாசகர் திருக்கோவையாரைப் பாடினார் என்பர். இறைவன் திருவாசகத்தைப் பிரதி செய்தமைக்குக் காரணம் காணுமுகமாக ஒர் இனிமையான கற்பணைக் கதையைச் சித்திரித்திருக்கிறார் பேராசிரியர் சந்தர்ம்பிள்ளை.

‘கடையூழி வருந்தவிமை கழிக்கவன்றே அம்பலத்துள் உடையார்உன் வாசகத்தின் ஒருபிரதி கருதினதே’

ஹழிக் காலத்திலே தனித்திருக்கும்பொழுது உடது திருவாசகத்தை ஓதி (அதன் ஒசை நயத்தையும், பொருள் ஆழத்தை யும் பத்திச் சுவையையும்) அனுபவித்துக் காலங் கழித்தற் பொருட்டன்றே இறைவன் அதைப் பிரதி செய்து கொண்டார் என்பது அப்பாட்டின் பொருளாகும்.

திருக்கோவையார் என்பது தொண்ணாற்றுறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றுகிய கோவைப் பிரபந்தங்களுட் பழையையுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்தது. திருச்சிற்றம்பலவனையே பாட்டுடைத் தலைவருக்க் கொண்டமையால் இதைத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்றும் வழங்குவர்

(3) ஒன்பதாந் திருமுறை

ஒன்பதாந் திருமுறையில் அடங்கியவை திருவிசைப்பாத் திருப்பதிகங்களும் சேந்தனர் அருளிய திருப்பல்லாண்டுமாம். திருவிசைப்பாத் திருப்பதிகங்கள் சேந்தனர், திருமானிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மராற் பாடப்பட்டவை.

இறைவனைப் “பல்லாண்டு வாழ்க” என வாழ்த்திப் பாடும் பாட்டுத் திருப்பல்லாண்டாகும். ஒருபொழுது தில்லை நடராசப் பெருமானின் மார்கழித் திருவாதிரைத் திருவிழாவிலே தேர்ச் சில்லுகள் சேற்றில் அழுந்தியமையாலே தேர் ஒடாது தடைப் பட்டிருந்தது. அப்பொழுது ‘மன்னுக தில்லை வளர்க நம்பத்தர் கள்’ என்று தொடங்கிப் பதின்மூன்று பாசரங்களைக் கொண்ட பதிகத்தைச் சேந்தனர் பாடியதுந் தேர் அசைந்து ஓடி இருப்பைச் சேர்ந்ததென்பது வரலாறு.

(4) பத்தாந் திருமுறை

திருமூலரது திருமந்திரமே பத்தாந் திருமுறையாகும். இது 3.000 பாக்களைக் கொண்டது. எங்களுடைய சமய தத்துவங்களைக் குறிப்பிடும் மிகப் பழைய தமிழ் நூல் இதுவேயாகும்.

இந்நாலிற் செல்வம், கல்வி, மன ஒருமை, ஒழுக்கம் முதலிய நல்வாழ்வுக்கான சாதனங்கள் நுட்பதிட்பமாக விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. முப்பொருள், மூவகை உயிர்கள், மும்மலம், நால்வகை நெறிகள், திருநீறு, திருவைந்தெழுத்து, திருக்கூத்து ஆதியாம் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நூல் முழுவதும் விரவிக் கிடக்கின்றன. ‘அன்பே சிவம்’ என்பதே திருமந்திரத்தின் சாரம்.

(5) பதினெடுநாந் திருமுறை

நாற்பது தோத்திர நூல்களின் தொகுதியே பதினெடுநாந் திருமுறையாகும். இதில் முதலாவதாக விளங்குவது திருவாலவாய் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் திருமுகப் பாசரம். இப்பாசரம் பாணபத்திரனுக்குப் பொருள் உதவும்படி சிவபெருமானாற் சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்கு அனுப்பப்பட்ட திருமுகம் என்பர்.

இது தவிரப் பட்டினத்தடிகள், காரைக்காலம்மையார், நக்கீரர், நம்பியாண்டார் நம்பி என்போர் உட்படப் பதினெடுவர் பாடிய நூல்கள் இத்திருமுறையில் இடம்பெறுகின்றன.

6) பன்னிரண்டாங் திருமூறை

நம்பியாண்டார் நம்பி பதினெடு திருமூறைகளையும் வகுத் தார் என நாம் முன்பு படித்தறிந்தோம். பின்பு சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிச் செய்த பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமூறையாகச் சேர்க்கப்பட்டது.

இறைவழிபாட்டின் போதும், சைவ சமய நிகழ்ச்சிகளின் போதும் திருமூறை ஒதுவது சைவமரபு. இச்சந்தரப்பங்களிற் பஞ்சதோத்திரமே ஒதுவார்கள். பஞ்ச தோத்திரங்களை அவை ஒதப்படும் வரிசைக் கிரமத்திற் கீழே தருகிறோம் :—

1. தேவாரம்
2. திருவாசகம்
3. திருவிசைப்பா
4. திருப்பல்லாண்டு
5. திருத்தொண்டர் புராணம்

பஞ்ச தோத்திரம் ஒதினாற் பன்னிரு திருமூறைகளை ஒதிய பயன் கிடைக்கும்.

3. சாத்திரங்கள்

(அ) சாத்திர நூல்களின் வைப்பு முறை

இதுவரை எமது சமய அடியார்களைப் பற்றியும், அவர்களிற் சிலர் எங்களுக்கு விட்டுச்சென்ற அருட்பாடல்களைப் பற்றியும் சிறிது அறிந்து கொண்டோம். அடியார்கள் அன்பும், தியாகமும், அருளும் நிறைந்தவர்கள்; சிவமண்ண் கமமுந் தவ வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள்.

இந்த அடியார் வாழ்ந்த நெறிபற்றிய நூல்களே சைவசித் தாந்த சாத்திர நூல்கள் எனப்படுவன். இவை சமய வாழ்வுக்கு இலக்கணமாக—சைவ சமயத்தின் சித்தாந்தமாக—அமைந்தவை இவற்றை மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்றும் குறிப்பிடுவர்.

சாத்திர நூல்களின் நடுநாயகமாக விளங்குவது சிவஞான போதம் என்ற நூல். இதனை அருளிச் செய்தவர் மெய்கண்ட தேவர் என்ற அருளாளர். சைவ சமுதாயத்தில் இவரை முதல் வராகக் கொண்டு, ஒரு குருசீட் பரம்பரை தோன்றி வளர்ந்து வருகிறது. இதனை மெய்கண்டார் சீட் பரம்பரை என்றும், மெய்கண்ட சந்தானம் என்றும் வழங்குவர். மெய்கண்ட சந்தானம் பற்றிய விரிவான வரலாற்றைப் பத்தாம் வகுப்பிற் கற்பீர்கள்.

‘சித்தாந்தம்’ என்றால் முடிந்த முடிபு எனப் பொருள்படும். சைவ சித்தாந்தம் கூறும் உண்மைப் பொருள்கள் மூன்று. அவை இறைவன், ஆன்மா, மலம் என்பவை. அவற்றைப் பதி, பசுபாசம் என்றும் கூறுவர். ஆன்மா தெய்வத் தன்மை உடையது, ஆயினும், அது இயல்பாகவே ஆணவ மலத்தினாற் பினிப்புற்றுள்ளது. அதனால் அது தனது தெய்வத் தன்மையை உணர்வதில்லை; அறியாமை நிறைந்து துண்பத்திற்குள்ளாகிறது. இந்த அறியாமை நீங்கி, ஆன்மா இறைவனை அடைந்து, நித்தியமான பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்துதலையே முத்தி என்போம்.

அறியாமைத் தனையிலிருந்து விடுபடுவதும், இறைவனை அடைவதுஞ் சுலபமான செயல்கள்ல. அவற்றிற்கு வழிகள் உண்டு; சாதனைகள் உண்டு; ஒழுங்குகள் உண்டு. விதித்த வழி களைக் கடைப்பிடித்து, குறிப்பிட்ட சாதனைகளைச் சாதித்து, வகுக்கப்பட்ட ஒழுங்குகளின்படி ஒழுகினால் இறைவன் திரு

வருள் கிடைக்கும். இவற்றை நமது மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களின் எண்ணிக்கை பதினான்கா கும். அவற்றைப் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய அட்டவணை ஒன்று கீழே தருகிறோம்.

பெயர்	வாழ்ந்த ஆசிரியர்	நூற்றுண்டு
1. திருவந்தியார்	திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர்	12
2. திருக்களிற்றுப்படியார்	திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவர்	12
3. சிவஞானபோதம்	மெய்கண்ட தேவர்	13
4. சிவஞானசித்தியார்	அருணந்தி சிவாசாரியர்	13
5. இருபா இருபல்லூ		
6. உண்மை விளக்கம்	திருவதிகை மனவாசகம் கடந்தார்	13
7. சிவப்பிரகாசம்	உ.மாபதி சிவாசாரியர்	14
8. திருவருட்பயன்		
9. வினாவெண்பா		
10. போற்றிப்பல்லேட		
11. கொடிக் கவி		
12. நெஞ்சவிடு தூது		
13. உண்மை நெறி விளக்கம்		
14. சங்கற்ப நிராகரணம்		

இந்தப் பதினான்கு சாத்திரங்களின் பெயர்கள் வரும் பாடல் ஒன்றுண்டு. அது கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

உத்திகளிறு உயர்போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் வந்தவருட
பண்புவினு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

சாத்திர நூல்கள் பற்றிய விளக்கம்

இனிச் சாத்திர நூல்களைப் பற்றிய சில சுவையான செய்தி களைப் பார்ப்போம். பதினான்கு சாத்திராப் பட்டியலிற் சிவஞான

போதத்திற்கு முன்பு வேறு இரு நூல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவை திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற நூல்களாகும். காலத்தால் முந்தியவை எனும் காரணம் பற்றியே இவை சாத்திர நூல் வரிசையில் முதலிடம் பெற்றுள்ளன. இவை இரண்டினுள்ளுந் திருவுந்தியாரே முந்தியது.

இந்த இரு நூல்களுக்கும் ‘திரு’ என்ற முன்னடைமொழி யும் ‘ஆர்’ என்ற விகுதியும் கொடுத்திருப்பது இவற்றிற்கு ஒரு தனிக்கிறப்பு. கேட்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கித் ‘திரு’ என்ற அடைமொழியும், உயர்வு நோக்கி ‘ஆர்’ என்ற விகுதியும் சாஸ்ரேர் கொடுத்தார் போலும்.

திருவுந்தியார்ப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ‘உந்திபற’ என்ற சொற்றெடுப்பு கொண்டு முடிகின்றன. உந்திபறத்தல் என்பது சிறுமியர் விளையாட்டுக்களில் ஒன்று. பறவைகள் பறக்கும்போது கால்களை ஒன்று சேர வைத்துச் சிறுகுளை அடித்துப் பறக்கும். சிறுமியரும் இவ்வண்ணம் கால்களை ஒன்று சேர வைத்துச் சிறுகுளை அடிக்கும் பாவனையிற் கைகளை ஆட்டிய சைத்து ஆடும் விளையாட்டே உந்தி பறத்தலாம். ‘உந்திபற’ என்பதை உம்-தீ-பற என்று பிரித்து, (இப்பாடலைப் பாடிப் பரமனிப் பரவினால்) உமது திமையெல்லாம் பறந்துவிடும் என்று அதற்குப் பொருள் சொல்வர்.

திருக்களிற்றுப்படியார் அப்பெயர் பெற்றதற்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு. சிதம்பரத்திலே கணக்கபையின் திருப்படிகளை இருபுறத்துங் களிற்றின் தலைகள் அணிசெய்கின்றன. அதனால் அவற்றைத் திருக்களிற்றுப்படி என்பவர். ஒருபொழுது திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவனூர் நூறு பாடல்களை இயற்றி அத்திருப்படிகளில் வைத்தார். கல்யாண துதிக்கையை நீட்டி நூலை எடுத்து இறைவன் திருமுன் வைத்தது. அதனால் அந்தாவிற்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

சிவஞானபோதம் என்ற நூலே சைவத்தாந்தத்தின் முதலால் என்று முன்னர் பார்த்தோம். சிவஞானபோதம் (சிவம் ஞானம் போதம்) என்ற சொற்றெடுப்பு சிவனின் திருவருளால் வருகின்ற மெய்யறிவைத் தரும் நூல் என்று பொருள்படும்.

சிவஞானபோதத்திற்கு வழிநூலாக அமைந்தது சிவஞான தீத்தியார். இதையும் இன்னுமொரு நூலாகிய இநுபா இருபல்லையும் இயற்றியவர் அருணந்தி சிவசாரியார். இவர் மெய்க்கண்டாரது சீடரானமை பற்றிய கவையான கதையையும்

இவர் சித்தியார் இயற்றிய வரலாற்றையும் பத்தாம் வகுப்பிற் படிப்பீர்கள்.

மெய்கண்டாரது இன்னொரு மாணவரான மனவாசகங் கடந்தார் ‘உண்மை விளக்கம்’ என்ற சாத்திரத்தின் ஆசிரியர் ஆவார். எஞ்சிய எட்டு நூல்களும் அருணந்தி சிவாசாரியரின் மாணுக்கராகிய மறைஞானசம்பந்தருடைய சீடராகிய உமாபதி சிவத்தால் ஆக்கப்பட்டவை. இந்த எட்டு நூல்களின் தொகுதி யைச் சித்தாந்த ‘அட்டகம்’ என்று குறிப்பிடுவர். சாத்திர நூல்களாகிய பதினான்கும் தோத்திர நூற்றெடுக்கியான பன்னிரண்டு திருமுறைகளுஞ் சைவ மக்களாகிய எமது பெருநிதியங்களாகும்.

4. சமய தத்துவங்கள்

நாம் நமது கண்முன்னே இந்த உலகத்தைக் காண்கின்றோம். உலகத்திலே பல்வேறு உயிர்கள் உடம்போடு கூடித் தொழிற்படுவதையும் காண்கின்றோம். ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அவருடைய உடம்பிலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிட்டது என்றஞ் சொல்கிறோம். ஆகவே, உடம்பு வேறு உயிர் வேறு என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். உயிர் பிரிந்த உடம்பு, மண்ணையும் கல்லையும் போல, உணர்வில்லாத சடப் பொருளாகிவிடுகின்றது. இவற்றுள்ளே உடம்பானது கட்டுலனாகும் பருப்பொருள் (அதாவது காட்சிப் பொருள்). உயிரோ கட்டுலனாகாத நுண்பொருள் (அதாவது கருத்துப் பொருள்). உடம்போடு கூடிய வழியே உயிரின் உண்மையை உணர்கின்றோம்.

நாம் கானும் உலகிலே ஒருபால் மன், கல் முதலான சடப் பொருள்களும், மறுபால் மரம், விலங்கு முதலான உயிர்ப் பொருள்களும் உள்ளன. இந்த உயிர்ப்பொருள்கள் முறையே மெய், வாய், முக்கு, கண், செவி என்னும் ஐம்பொறிகளாலும் அறியும் அறிவைப் பொறுத்து, ஓரநிவயிர்கள் முதல் ஜயறிவு யிர்கள் ஈருக, வளர்ச்சிப் படிவரிசையிலே ஒன்றினென்று உயர்ந்து செல்லும் போக்கில் அமைந்துள்ளன. இவ்வளர்ச்சி வரிசையில் உச்சநிலையை அடைந்துள்ள மக்களாகிய நாம் முற்சொள்ள உச்சநிலையை அடைந்துள்ள மக்களாகிய நாம் முற்சொன்ன ஜயறிவோடு மனத்தால் அறியும் பகுத்தறிவும் பெற்றுள்ளோம். ஆயினும், நமது அறிவு சிற்றறிவே; முற்றறிவு அன்று.

நாம் எவ்வாறு இந்த உலகத்திற் பிறவி எடுக்கின்றோம்? தெரியாது. நாம் விரும்பித் தெரிந்து கொண்டதா இப்பிறவி? இல்லை. உயிர்கள் தம் விருப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு உடம்பைத் தெரிவு செய்ய முடியுமானால், எல்லா உயிர்களும் இன்பமாக வாழ்வதற்கு ஏற்ற நல்ல உடம்புகளையன்றோ எடுத்திருக்கும்? எத்தனையோ உயிர்கள் கொடிய நோயுள்ள உடம்பை எடுத்திருக்கின்றனவே. ஆகவே, பிறவி எடுப்பதில் நம் செயல் ஒன்றுமே இல்லை. இனி, நம் தாய் தந்தையர் யார் என்பதையும் ஏனையோர் கூறவே அறிகின்றோம். இயல்பாக அறியும் அறிவு நமக்கு இல்லை. ஆகவே, நாம் அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையோம். ஆதலால், அறிவிக்க அறியும் நம் அறிவு முற்றறிவாகாது; அது சிற்றறி

வேயாம். அவ்வாறுயினும், நமக்குக் கிடைத்துள்ள பகுத்தறி வைக் கொண்டு நாம் அறிவாராய்ச்சி செய்யலாம்.

இந்த உலகம் எவ்வாறு தோன்றியது? ஏன் தோன்றியது? இதனைத் தோற்றுவித்தவர் யார்? இதில் வாழும் உயிர்கள் எங்கேயிருந்து வந்தன? உயிர்களை உடம்போடு சேர்த்து வைத்தவர் யார்? ஏன் அவ்வாறு சேர்த்து வைத்தார்? இவ்வாறெல்லாம் தருக்க முறையிலே விஞக்களை வினாவி, இவற்றுக்கொல்லாம் பகுத்தறிவுக்கு ஒத்த முறையிலே விடை காண முயன்றுள்ளனர் நம் முன்னேர். இந்த முயற்சியின் பயனாக உருவாகியதே நமது சமயக் கோட்பாடான சைவ சித்தாந்தம். சித்தாந்தம் என் பதற்கு 'முடிந்த முடிவு' என்பது பொருள். அறிவித்தாலும் அறிய மாட்டாத சடப்பொருளாகிய உலகத்துக்கும், அறிவித்தால் அறிய வல்ல உயிர்களுக்கும் தலைவராகப் பிறர் அறிவிக்க வேண்டாதே தாமே இயல்பாக அறியுங் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் அறுதியிட்டுக் கூறகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் மூப்பொருள் உண்மை பற்றிப் பேசகின் றது. நாம் மேலே கண்டவாறு, பொருளியல்பைக் கொண்டு பார்க்கும் போது ஒரு கோடியிலே அறியும் இயல்பில்லாத சடப் பொருள் உண்டு; மறுகோடியிலே தானே இயல்பாக அறியும் கடவுள் உண்டு. இந்த இரண்டு எல்லைகளுக்கும் இடையிலே ஒரு நிலுயிர்களான மரம், செடி, கொடிகள் முதல் ஆற்றிலுயிர்களான மக்கள் ஈருக என்னிறந்த உயிர்கள் உள்ளன. இந்த மூவகைப்பொருள்களும் முறையே பாசம், பசு, பதி எனச் சித்தாந்த நூல்களிலே பேசப்படும். இவற்றுள் பாசம் என்பதற்குத் 'தனை,' 'கட்டு', 'மலம்' முதலான பிற பெயர்களும் வழங்கும். பசு என்பதற்கு 'உயிர்,' 'ஆன்மா', 'சீவன்', 'சீவான்மா' முதலான வேறு பெயர்களும் வழங்கும். பதி என்பதற்கு 'இறை' 'கடவுள்,' 'சிவம்', 'முதல்வன்' 'பரமசிவன்' முதலான பல பெயர்கள் உண்டு.

இம்மூப்பொருள்களும் என்றும் உள்ளவை; ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று தோன்றியது அன்று. ஆதலால் இவை அநாதியா எவ்வ என்று சொல்லப்படும். அவ்வாறு கொள்ளாது, பதி ஒன்றே உள்பொருள் என்றும், ஏனை இரண்டும் அப்பதியாற் படைக்கப்பட்டவை என்றும் கொள்ளின், தருக்க முறையான விளக்கம் கூறப்பட முடியாத பல சிக்கல்கள் எழும். உதாரணமாக, அத்தகைய ஒரு சிக்கலைப் பார்ப்போம்; பதியின் வேரூக வேறு ஒன்றும் இல்லாதவிடத்து, அப்பதி பகுக்களையும் பாசத்தையும் எதனி விருந்து படைத்தார் என்பது வினா. இல்லதிலிருந்து உள்ளது

தோன்றுது என்பதால், பதி தம்மிடமிருந்தே அவற்றைப் படைத்தார் என்ற வேண்டும். எனவே, பசுக்களுக்கும் பாசத்துக்கும் இயல்பாய் உள்ள குறைபாடுகள் பதிக்கும் உள்ளன என்று கிணிடும். அவ்வாருயின், அது பதியின் இலக்கணத்தோடு முரண் படும். இதுபோலவே, ஏன் படைத்தார் என்னும் வினாவுக்கும் புகுத்தறிவுக்கு ஒத்த விளக்கம் கூற முடியாது இடர்ப்பட வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் வினாக்களை எழுப்பிச் சிந்தித்துத் தெளிந்த பின்பே மெய்கண்டார் போன்ற பெரியோர் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டைப் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் அடிப்படையிலே கட்டியெழுப்பினர். சைவசித்தாந்தம் இம்முப்பொருள்களையும் அவற்றிடையே உள்ள தொடர்பினையும் தருக்க முறையிலே மிக விரிவாக ஆராய்ந்து, முழுமையான கோட்பாடாகத் தருகின்றது. இங்கே ஒவ்வொன்றைப் பற்றி யும் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

பதி - சிவாஜி, பார்வை, சீவாஸ்கர, சிவாஸ்கர்
நகர்

பதி - சிவாஜி, திருமதையானி, மத்தியாந்தி
நகர், பார்வை, பார்வை, பார்வை,

பதி - சிவாஜி, பார்வை, பார்வை

சிவாஜி - சிவாஜி

பார்வை

5. பதி

பசுக்களுக்கும் பாசங்களுக்கும் தலைமை பூண்டிருக்கும் தன் மையை இப்பெயர் உணர்த்தி நிற்கின்றது. சித்தாந்த நூல்கள் பதியை இரண்டு நிலைகளில் வைத்துப் பேசுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று உலகுயிர்களின் சார்பில் வைத்து நோக்காது, தானே யாத் தனித்து நிற்கும் நிலையில் வைத்து நோக்குவது. இது பதியின் சொருப இலக்கணம் எனப்படும். மற்றது உலகுயிர்களின் சார்பில் வைத்து நோக்குவது. இது பதியின் தடத்த இலக்கணம் எனப்படும். பதியின் சொருப இலக்கணம் வாக்குக்கு எட்டாதது; இதனைச் ‘சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை’ என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுவர். மாணிக்கவாசகர் போன்ற சீவன்முத்தர் தம் உள்ளத்திலே பதியோடு ஒன்றி நின்று காணுவது இது; ‘ஒன்றுய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறவாய், நின் மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியும் குணமும் இல்லாததாய், அருவும் உருவும் அருவுருவமாய், இவை அல்லாததுமாய், அகன்டிதமாய், ஆனந்தமாய் விளங்குவது’ என்று உமாபதி சிவாசாரியர் இவ்விலக்கணத்தைக் கூறுவர்.

இனி, உயிர்களுக்கு அருள்செய்யும் வகையில், பதியின் தடத்த இலக்கணமே எம்மனோருக்கு முக்கியமானது. உயிர்களுக்கு அருள்செய்தற் பொருட்டுப் பதி தனது சிறப்பியல்பான சொருப நிலையிலிருந்து படியிறந்கி உலகுயிர்களோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கும் நிலையே தடத்த நிலை எனப்படுவது. இந்நிலையிலே பதிக்குக் குணங்குறிகள் பேசப்படும்; சிவன், முதல்வன், இறைவன் முதலான ஆண்பாற் பெயர்களும் கொடுக்கப்படும். சிவன் தன்னேடு வேற்றக் கலந்து நிற்கும் சத்தியோடு சேர்ந்து படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருள்ள ஆகிய ஐந்தொழில்களையும் செய்வன். உயிர்களுக்குத் தனு (உடம்பு), கரணம் (மனம் முதலிய கருவி), புவனம் (உடம்புக்கு ஆதாரமாகிய உலகம்), போகம் (அருபவிக்கப்படும் பொருள்) ஆகிய வற்றை முதற் காரணமாகிய மாயையிலிருந்து தோற்றுவித்தலே படைத்தலாகும். அவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்பட்ட தனு கரண புவன போகங்களை நிலைநிறுத்துதல் காத்தலாகும். உயிர்களை இருவினைப் பயன்களாகிய இனபத் துன்பங்களில் அமிழ்த்துதல் மறைத்தல் எனப்படும். உயிர்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கிச்

பூஷி → நடவடிக்கை முறையை வருத்துவதை
ஒன்றும் ஏழெடுக்கும்

சிவத்துவத்தை விளக்குதல் அருள்ள எனப்படும். தனு கரண புவன போகங்களை முதற் காரணத்திலே ஒடுக்குதல் அழித்தலாகும்.

தமிழு உடலிலே உயிர் கலந்திருப்பது போலச் சிவன் உயிர் களில் கலந்து அவையேயாகி நிற்பன். கண்ணும் உயிரின் அறி வும் ஒரு பொருளை ஒருங்கு காணுதல் போல, அவன் உயிருக்கு உயிராய் உடன் நின்று அறிவன்; பொருட்டனமையால் உயிர் களின் வேறுகியும் நிற்பன். இறைவன் உலகுயிர்களின் வேறுயும், அவற்றே ஒன்றூயும், உடனையும் நிற்கும் நிலையைத் திரு ஞானசம்பந்தர்,

‘சருங்முத லொன்றுயிரு பெண்ணை குணமுன்றுய
மாருமறை நான்காய் வருபூதம் அவை ஜந்தாய்
ஆரூர்கவை ஏழோசையொ டெட்டுத்திசை தானுய
வேறுய்ச்சடன் ஆனுன் இடம் வீழிம்மிழ லையே’

என்ற பாடவில் அருமையாக விளக்கியுள்ளார். இக்கொள்கையே சைவத்தின் உயிர்நாடி. சைவ சித்தாந்தம் கூறும் அத்து வித விளக்கத்துக்குத் திறவுகோலாய் உள்ளதும் இதுவே.

இத்தடத்த நிலையிலே முதல்வன் அருவம், அருவருவம், உருவம் ஆகிய மூன்று வடிவங்களைக் கொள்வான். அருவத் திரு மேனியடையபோது சிவன் எனவும், அருவருவத் திருமேனியடையபோது சதாசிவன் எனவும், உருவத் திருமேனியடையபோது மகேசுரன் எனவும் பெயர் பெறுவன். இறைவன் எத்திறம் நிற்கின்றோனே, அத்திறம் சத்தியும் நின்று வேறுவேறு பெயர் கொள்வான். உதாரணமாகப் பரமசிவனுடைய சத்திக்குப் பராசத்தி என்றும், சதாசிவனுடைய சத்திக்கு உடை என்றும், விட்டுணுவினுடைய சத்திக்கு இலக்குமி என்றும், பிரமானினுடைய சத்திக்குச் சரசுவதி என்றும் பெயர்கள் வழங்கும். இறைவன் இயற்றும் ஐந்தொழில்களுக்கும் சத்தி துணையாக நிற்பான். சத்தி என்பது தீயிலே குடுபோலச் சிவத்தோடு பிரிவின்றி உள்தாகிய வல்ல, மையாம். தீயின் குடானது தொழில் வேறுபாட்டால் வறுத்தல் எரித்தல், அவித்தல், பொரித்தல் என்று பலவகைப்பட்டாலும். தீயின் குணமாகியகுடுஒன்றேயாம். அது போலச் சிவசத்தியானது தொழில் வேறுபாட்டற் பராசத்தி, மனோன்மணி முதலாகப் பலவகைப் பெயர் பெற்றாலும் அச்சத்தி ஒன்றுதான்.

தடத்த நிலையிலே இறைவனுக்குக் குணங்களும் கூறப்படும். இறைவன் உயிர்களுக்கு அருள்செய்யுந் திறங்களை உட்கொண்டு

ப்ரமதினி - ஸாதினி) உங்களை உடல்

அமூலங்களுக்கு பாதுகாப்பு, வசந்தம்

மெய்யன்பர் அவனுக்குப் பலப்பல குணங்களையும் அக்குணங்கள் உடைமையைக் குறிக்கும் பலப்பல பெயர்களையும் கூறுவர். இக் குணங்களுள் எட்டுக் குணங்கள் சிறப்பானவை. இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராய் நின்று அறிதலால் எல்லாமறி பவன்; இக்குணம் முற்றுயுணர்தல் எனப்படும். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களின்றும் நீங்கினவனும் இருத்தலால் என்றும் அறிபவன்; என்றுமறிதல் அநாதி போதும் எனப்படும். இறைவன் எதையும் விசாரித்து அறியாமல் இபல்பாகவே அறிபவனுதலால் இயற்கையுணர்வினன் ஆவன்; இயற்கையுணர்வு நிராமயானமா எனப்படும். இறைவன் எல்லா நிறைவும் உடைய பரிபூரணங்குத்தால் வரம்பில் இன்பமுடையவன்; வரம்பிலின்பமுடைமை திருப்தி எனப்படும். அவன் மற்றொருவரின் ஏவுக்கு அமைய வேண்டாத தன்வயமுடையவன்; தன்வயத்தால்தல் சுவதந்திரத்துவம் எனப்படும். இன்னும், இறைவன் எல்லா வல்லமையும் (அதாவது முடிவிலாற்றல்) உடையவன்; முடிவிலாற்றலுடைமை அநந்த சத்தி எனப்படும். அவன் உயிர்கள் மேல் அளவில்லாத அருள்கையைவன்; பேரகுஞ்சையை என்னும் இக்குணம் அலுப்த சத்தி எனப்படும். இனி, அன்பர்கள் தன்னை நோக்கிச் செய்யும் தியானம், பூசை முதலியவற்றின் பொருட்டு இறைவன் கொள்ளும் உருவும் மாண்யயிலை ஆக்கப்படாதது. அது சிவசத்தியாகிய திருவருட் குணங்களுள் இன்னது இன்னது இன்ன இன்ன அவயவம் என்று பாவிக்கப்படும் தூய உடம்பு ஆகும்; தூயவுடம்பு விசத்த தேகம் எனப்படும்.

மேலே கொல்லப்பட்ட எண்குணங்களையும் சத் (உள்பொருள்), சித் (அறிவுடைய பொருள்), ஆனந்தம் (இன்பமான பொருள்) என்னும் மூன்றிலே அடக்கி, இறைவனைச் சக்கிதானந்தம் என்றும் நூல்கள் கூறும். இறைவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதைச் சிற்றநிலீனராகிய நாம் அறியவேண்டியிருப்பதால், இவை குணங்கள் என்று ஒருவாறு வரையறை கற்பிக்கப்பட்டது. உண்மையிலே இறைவன் குணங்களைக் கடந்துவன். இவ்வன்மையை அப்பர் சுவாமிகள் இவ்வாறு கூறுவர்:

மைப்படிந்த கண்ணானுந் தானுங் கச்சி

மயானத்தான் வார்சடையான் என்னி எல்லான் ஒப்புடைய எல்லன் ஒருவ எல்லன்

ஓரூர் எல்லனேர் உவம னில்லி

அப்படியும் அந்திறமும் அவ்வன் னமும்

அவனருளே கண்ணாகக் காணி எல்லால்

இப்படியன் இந்திறத்தன் இவ்வன் னத்தன்

இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டோ னதே.

6. பகு

இனி, பகு எனப்படும் உயிர்களைப் பார்ப்போம். ‘பகு’ என்னும் சொல்லுக்குப் பாசத்தாற் கட்டுண்டது என்பது பொருள். உயிர்கள் எண்ணற்றவை; பதியைப் போலவே அநாதி யானவை; என்றும் உள்ளவை. ஆனால் அநாதியாகவே பாசம் எனப்படும் மலத்தினும் கட்டுண்டிருப்பவை. அதனால், அவை அறியக்கூடிய சித்துப் பொருளேயாயினும், அறிவு மழுங்கி இரு விலை மூழ்கியிருப்பவை; இறைவன் அவற்றுக்கு உடம்பு முதலிய கருவிகளைக் கொடுத்து அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாதவை. இவ்வாறு (உயிர்களை இருவில் ஆழ்த்தி வைத்திருக்கும் மூல மலத் துக்கு ஆணவம் என்று பெயர் வழங்கும்) ‘ஆணவம்’ என்னும் சொல்லுக்கு உயிரை அனுத்தன்மைப்படுமாறு செய்வது எம் பது பொருள்; அதாவது உயிரைச் சிற்றறிவும் இறுதொழிலும் உடையதாக்குதல் என்பதாம்) ஆணவ மலம் உயிர்களை இடையிலே வந்து பற்றுவதற்குக் காரணமில்லை. (அது அரிசியானது தவிட்டுடனும், செம்பானது களிம்புடனும் கூடியிருத்தல் போல, உயிரோடு அநாதியாகவே கூடியிருக்கின்றது.)

உயிர்களுக்கு நோய் செய்யும் இந்த ஆணவ மலத்தை நீக்கு வதற்காகவே இறைவன் அவைகளுக்குப் பிறவிகளைக் கொடுக்கின்றன. வைத்தியன் நோயாளியை வைத்தியசாலையில் வைத்து மருந்து கொடுத்துக் குணப்படுத்துவது போல, இறைவனுகிய வைத்தியன் ஆணவமாகிய நோயை நீக்குவதற்காக உடம்பாகிய வைத்தியசாலையில் இட்டுத் தனது திருவருளாகிய மருந்தைக் கொடுக்கின்றன. பிறவி எடுத்த உயிர்கள் விளைகளைச் செய்கின்றன. விளைகளுக்குக் கனமம் என்றும் பெயருண்டு. ஆணவத்துக்கு அடங்கிக் கொடும் விளை திவினையாகும். ஆணவத்தை அடங்கிக் கொடும் விளை நல்வினையாகும். திவினைக்குப் பயன்துண்பழும் நல்வினைக்குப் பயன் இன்பழும் ஆகும்.) இந்த இரு வகை விளைகளும் உயிர்களைச் சேர்ந்து நிற்கின்றன. இறைவனுடைய ஆணையால் விளைப் பயன்களை அனுபவிப்பதற்கு உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுக்கின்றன. அனுபவித்தலாலே விளைகள் தொலைகின்றன.

(இவ்வாருக உயிரோடு தொடர்புள்ள மூன்று பொருள்கள் உண்டு. அவையாவன : (1) உயிரை மயக்கித் தீய வழியிற்

செலுத்தும் ஆணவம். (2) அந்த ஆணவத்தால் உயிர்கள் செய்யும் கனமம். (3) கனமத்தைச் செய்வதற்குக் கருவியாய் இருக்கின்ற உடம்பு. இந்த முன்றும் உயிரை இறைவனேடு சேரவிடாமல் தடுத்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதாற் ‘பாசம்’ எனப்படும்.) பிறவி எப்போது உண்டோ அப்போதே பிறவி யிலே செய்யப்படும் வினைகளும் உண்டு. பிறவி அநாதியாதலாக வினைகளும் அநாதியாகும். ஆகவே, உயிரும் அதைப் பிணித் திருக்கும் மலங்களும் அதற்குமிய பிறவியும் தொடக்கமில்லாத வையாம்.

இனி, உயிர்கள் எடுக்கும் பிறவிகளோ மிகப் பல, மலங்களிலிருந்து முற்றாக விடுபட்டு முத்தியடையும் வரை. அவை மாநிமாறிப் பல பிறவிகளை இருவினைப் பயனுக்கு ஏற்றவாறு எடுக்கும். மணிவாசகப் பெருமான் தாம் முன்னே பிறந்து கழித்த பிறப்புக்களைப் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக் மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லா மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா அநின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்.

உயிர்கள் புல், பூடு, மரம் ஆகிய ஓரறிவுடைய தாவரங்களாகப் பிறக்கும்; புழுகள் முதலான கீழ்நிலை உயிர்களாகப் பிறக்கும்; பாம்பு முதலான ஊர்வனவாகப் பிறக்கும்; பறவைகளாகவும் பல்வேறு விலங்குகளாகவும் பிறக்கும்; கல்லா மனிதர், பேய், பூதம் போன்ற பகுத்தறிவு சிறக்காத உயிர்களாகவும் பிறக்கும்; மறப்பண்பு மிக்க அசுரர், அரக்கர் முதலானோராகவும் பிறக்கும்; தவழுடைய முனிவராகவும் பிறக்கும்; தேவராகவும் பிறக்கும்; அறிவு விருத்திப் படிவரிசையிலே ஆகக் கீழ்நிலையிலுள்ள நாவரங்கள் முன்செய்த வினைப்பயனை அனுபவிப்பன. அவை அதிசம் வினை செய்வதில்லை. ஆதலால், அவைகளுக்கு ஆணவம் தீர்வது குறைவு. பறவை, மிருகம் முதலியன வினை செய்வனவாயினும் நல்வினை தீவினைகளைப் பகுத்தறிய மாட்டாமையால், அவை தம்மைத் திருத்திக்கொள்ள இயலாதன. பகுத்தறிவு படைத்த மனிதப் பிறவியிலேயே உயிர்கள் தம்மையும் தலைவணையும் அறிந்து, வீடுபெற முயல்வதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. நல் வினைப் பயனுக்கத் தேவராய்ப் பிறந்து இன்பம் அனுபவிப்போரும் முத்தி பெற வேண்டுமாயின் மன்னுவிலிலே மக்களாய்ப் பிறப் பெடுத்தல் வேண்டுமென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ‘வானிடத்

தவரு மன்மேல் வந்தரன் றணியர்ச்சிப்பர்'' என்பது சிவஞான சித்தியாரில் வரும் கூற்று.

மனிதப்பிறவி எடுத்த உயிருக்குக் கீழே உயிரறிவு குறைந் தான் சடப் பண்பு கூடியும் செல்லும் பிறவுகள் உள்ளன; மேலே, உயிரறிவு கூடியுஞ் சடப்பண்பு குறைந்தும் செல்லும் தன்மை கொண்ட முனிவர், தேவர் முதலான உயர்ந்த பிறவுகள் உள்ளன. மனிதப் பிறவி எடுத்த உயிரிடம் விளங்குப் பண்பு வாதியும் தெய்வப் பண்பு பாதியும் கலந்துள்ளன. உயிருக்குச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் ஓர் இயல்பு உண்டு. அதாவது, உயிர் எப்பொருளோச் சார்ந்து நிற்கின்றதோ அப்பொருளாகும் இயல்புடையது. அது ஆணவத்தைச் சார்ந்து நின்றால் அசத் தானும்; சிவத்தைச் சார்ந்து நின்றால் சத்தாகும். ஆதலால் உயிர் சத்தானு என்று சொல்லப்படும். நாம் விரும்பினால் நம்மைக் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளலாம்; அல்லது மேல் நிலைக்கு உயர்த்தலாம். நமக் குப் பகுத்தறிவு உண்டு; அதைப் பயன்படுத்தி நமக்கு நல்லது எது, தீயது எது என்று நாடித் தீயதை விடுத்து நல்லதைச் செய்யலாம். ஆணவத்துக்கு அடிமையாகித் தீய வழிகளிற் செல் வது எனிது; ஆனால், ஆணவத்தை அடக்கி நல்வழியிற் செல்வது அவ்வளவு எனிதன்று. ஆயினும், நாம் நமது சமயநெறியில் நின்று, இயன்ற அளவு முயன்றால், நமக்கு இறைவன் முத்தி தருவான்; இப்பிறப்பிலே கைகூடாது போயினும் இனிவரும் பிறப்பிலேனும் சித்திப்பது தின்னனம்.

1. ஒன்று வாங்கலை
2. பிறப்பிலே நின்று வாங்கலை
3. பிறப்பிலே நின்று வாங்கலை

7. பாசம்

முன்னே பதியைப் பற்றியும் பசவைப் பற்றியும் கூறப்பட்ட பகுதிகளிற் பாத்தைப் பற்றிய சில கருத்துகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இங்கே பாசம் பற்றி ஒரளவு விரிவாகப் பார்ப்போம்.

‘பாசம்’ என்னும் வட மொழிச் சொல்லுக்குக் ‘கட்டு’, ‘தலை என்பன நேரான தமிழ்ப்பெயர்கள். பாசம் உயிரமாகபடுத்துவது என்பதால் அதற்கு ‘மலம்’ என்ற பெயரும் பொதுவாக வழங்கப்படுகின்றது. ‘ஆணவம்’, ‘கன்மம்’, ‘மாயை’ எனப் பாசம் மூலகைப்படும். இவை மும்மலங்கள் என்று சொல்லப்படுவது வழக்கம். இவை மூன்றும் அறிவில்லாத சடப்பொருள்கள்.

‘1 ஆணவம்

மும்மலங்களுள் ஆணவமே மிக்க வல்லமையுள்ளதும் மிகக் கொடியதும் ஆகும். இது ஒன்றேயாயினும் எல்லா உயிர்கள் தோறும் வெவ்வேறுகினின்று, அவற்றின் அறிவையும் தொழிலையும் மறைக்கவல்லது. ஆதலால், இது ‘இருள் மலம்’ என்றும் சொல்லப்படும். (உயிர்களோடு செம்பிற் களிம்புபோல அநாதியாய்ச் சேர்ந்து நிற்பதால் இற்குச் ‘சகசமலம்’ என்றும் ‘மூலமலம்’ என்றும் பெயர்கள் உண்டு.) ‘நான் பெரியவன்’ என்னும் அகந்ததயும் ‘எனது நன்மையே முதன்மையானது’ என்னும் மமதையும் இந்த ஆணவத்தினுடைய நம்மிடம் உண்டாகின்றன. மேலும் காமம், வெகுளி, மயக்கம், கொடுமை என்பன போன்ற தீய குணங்கள் எல்லாம் தோன்றுவதற்கு இந்த ஆணவமே காரணம். இது நம்மை நல்ல வழியில் செல்லவிடாது தீயவழிகளிலே செலுத்தும்.) ஆயினும், இக்கொடிய ஆணவத்தை வெல்வதற்கு இறைவனுடைய திருவருள் எப்போதும் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ளது; உண்மையில் நாம் எல்லாம் இந்தத் திருவருள் வெள்ளத்திலேயே இருக்கின்றோம். ஆனால் ஆணவ மயக்கினால் அதனை அறியாதிருக்கிறோம். நாம் நமது சமயங்களும் அறவழியில் நின்று, நமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையையே செய்து அன்பைப் பெருக்கி வருவோமானால் ஆணவத்தை வெல்லவாம். அதற்கு நாம் திருவருளை உணர்ந்து இறைவனைப் பற்றி நிற்க வேண்டும். ஆணவம் நம்மைப் பற்றிய பற்று அகல்வதற்கு நாம் அப்பற்று இல்லாத இறைவனைப் பற்றி நிற்பதே வழி. ஆணவம்

உள்பொருளாதலால் அதற்கு அழிவில்லை. உயிரானது இறைவனைப் பற்றி நிற்கும் முத்தி நிலையிலே ஆணவம் முற்றுக வலி கெட்டு மடங்கிவிடும். எவ்வாறு சூரிய ஒளியிலே விளக்கொளி தோன்றுமல் மறைகின்றதோ, அவ்வாறே முத்தி நிலையிற் சிவமாகிய பேரொளி உயிரிலே பிரகாசிக்கும் போது, உயிரைப் பற்றிய ஆணவம் மறைந்துவிடும்.

II. கண்மம்

ஆணவத்தின் பிடியிலிருந்து உயிரை விடுவிப்பதற்காகவே அருள் வள்ளலாகிய இறைவன் நமக்கு மனம் முதலிய கருவிக் கோடு கூடிய உடம்பைத் தந்துள்ளான். (உடம்பின் துணைக் கொண்டு நாம் பல விளைகளைச் செய்கின்றோம். இவ்விளைகள் பொதுவாக நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்படும்.) ஆணவத்தை அடக்கி, ஆண்மாவை ஈடேற்றும் செயல்கள் நல்வினைகளாம்.) இறைபத்தி, அன்பு, நீதி, உண்மை, பொறுமை முதலியன் நல்வினைப் பண்புகளாகும். இறைவனுக்கும் மெய்யடியாருக்குஞ் செய்யப்படும் வழிபாடுந் தொண்டுகளுக்குஞ் சிவ நல்வினை அல்லது சிவ புண்ணியம் எனப்படும்.) மற்றைய உயிர்களுக்குச் செய்யப்படும் நல்வினை பசு நல்வினை அல்லது பசு புண்ணியம் எனப்படும். இதற்கு மாருக, ஆணவத்துக்கு அடங்கி, ஆண்மாவுக்குக் கேடு விளைக்கும் வினைகள் தீவினைகளாகும். ஆசை, கோபம், பொறுமை, செருக்கு, அநீதி, கொடுமை முதலியவை தீவினைக் குணங்களாம். தீவினைகள் சிவ சம்பந்தமாகச் செய்யப்படும்போது சிவத் தீவினை அல்லது சிவத் துரோகம் எனப்படும்; மற்றைய உயிர்கள் சம்பந்தமாகச் செய்யப்படும்போது பசுத் தீவினை அல்லது பசுத் துரோகம் எனப்படும்.)

இனி, வினையானது மனம், மொழி, மெய் என்னும் மூன்றின் வழியாகச் செய்யப்படும். களவு செய்ய வேண்டுமென என்னுதல் மனத்தினாற் செய்யப்படும் வினை. களவு செய்யுமாறு மற்றெருாவனை ஏவுதல் மொழியினாற் செய்யப்படும் வினை. களவு செய்தல் மெய்யினால் செய்யப்படும் வினை. மேலே சொன்ன நல்வினை தீவினைகள் எல்லாம் மனத்தினாற் செய்யப்படுவனவும், மொழியினாற் செய்யப்படுவனவும், மெய்யினாற் செய்யப்படுவனவு மெனத் தனித்தனி மூவகைப்படும். இவை தவிர, ‘வெறுவினை’ என்ற ஒரு வகை வினையும் உண்டு. இது நல்வினை தீவினை என்ற வகையிலே சேராது. (உணவு சமைத்தல், ஓவியம் வரைதல், ஆடை நெசவு செய்தல் முதலியன் வெறுவினைகளாம்)

வெறுவினை தவிர, (மேலே சொல்லப்பட்ட நல்வினை தீவினை கள் நமது சமய மரபிலே கன்மம் என்று சொல்லப்படும்.) நல்வினைத்தீவினை ஆகிய இரண்டையும் இருவினை என்று சொல்லுவது வழக்கம். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு வினைக்கும் பலன் உண்டு. அது செய்து முடிந்த உடனும் கிடைக்கும்; காலம் தாழ்த்தியும் கிடைக்கும். நல்வினையின் பயன் இன்பமாயும் தீவினையின் பயன் நுன்பமாயும் வரும். நல்வினைப் பயனைப் புண்ணியம் என்றும், தீவினைப் பயனைப் பாலம் என்றும் பொதுவாக நாம் சொல்ல துண்டு.

உயிர்கள் அநாதியாகச் செய்த கன்மங்களுக்கு ஈடாகவே பிறவி எடுக்கின்றன. பழவினைத் தொகுதியில் நாம் இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கும் பகுதிக்குப் பிராரத்தம் என்பது பெயர். பிராரத்த கன்மத்தை அனுபவிக்கும்போது நாம் புதிய வினைகளுஞ் செய்கின்றோம். நாம் இப்பிறப்பிலே செய்யும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஆகாமியம் என்பது பெயர். (இனி அநாதியாய் ஈட்டப்பட்ட பழவினைத் தொகுதியில் அனுபவித்துத் தீர்ந்தது போக எஞ்சி பிருக்கும் பகுதிக்குச் சஞ்சிதம் என்பது பெயர்.) பிராரத்தம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என்னும் மூன்றையும் ஒர் உவமையிலே போருத்திக் காண்போம்.

வழிவழியாக உழுது பயிரிடும் ஓர் உழவனை எடுத்துக்கொள் வோம். முன்பு அறுவடை செய்து களஞ்சியத்தில் வைத்திருந்த நெல்வின் ஒரு பகுதியை அவன் உண்டு அனுபவிக்கின்றான். இது பிராரத்த வினை போன்றது. உண்டு அனுபவிப்பது மட்டுமல்லாமல் அவன் அதில் ஒரு பகுதியை விதை நெல்ளாக விதைத்தது. மேலும் புதிய நெல்லை அறுவடை செய்கின்றான்; இவ்வாறு ஈட்டப்பட்டும் புதிய நெல் ஆகாமிய வினை போன்றது. இனி, அவன் இப்புதிய நெல்லையும் பயன்படுத்திய பின் எஞ்சியதைக் களஞ்சியத்திலே சேர்க்கின்றான். இவ்வாறு களஞ்சியத்தில் எஞ்சிக்கும் நேல் சஞ்சித வினை போன்றது.

இங்கே நாம் ஊழ் என்பதையும் ஓரளவு விளங்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இதற்கு விதி என்றும் பெயருண்டு. இன்னது செய்தால் இன்னது வரும் என்பது விதி. நல்வினை செய்தால் இன்மூம், தீவினை செய்தால் துன்பமூம் உண்டாகும் என்பதும் விதியே. முயற்சி செய்தால் அதற்குத் தக்க பலன் கிடைக்கும் என்பதும் விதி (ஆழ் என்னும் சொல்லுக்கு ‘முதிர்ந்தது,’ ‘பக்குவப்பட்டது’ என்பதே பொருள்.) சஞ்சித வினைத் தொகுதியிலே, பலன் தருவதற்குப் பக்குவப்பட்டிருக்கும் வினையின் பகுதிக்கு உரிய பெயரே ஊழ் என்பது. ஆயினும், பொதுவாக

அச்சொல் பழவினைக்கும், பழவினைப் பயனுக்கும், அப்பயன் கிடைக்கும் நியதிக்கும் பெயராக வழங்குகின்றது. நாம் இப்போது அனுபவிக்கும் இன்பத்துன்பங்களின் ஒரு பகுதி ஊழியர் பலன்; மற்றொரு பகுதி நாம் இப்போது செய்யும் முயற்சியின் பலன். ஊழியர் பலன் துன்பமாயிருந்தால், அது நாம் இப்போது செய்யும் நல்ல முயற்சியின் பலனைக் குறைத்துவிடும். மறுதலையாக, ஊழியர் பலன் இன்பமாயிருந்தால், நாம் இப்போது அற்பு முயற்சி செய்தாலும் அதிக பலனைத் தரும். இப்போது நாம் ஊழி னாலே துன்பம் அனுபவிக்கின்றோம் என்பதற்காக முயற்சி செய்யாமல் இருத்தலாகாது. முயற்சி செய்தால் அதற்குத் தக்கதாகத் துன்பங் குறையும். ஊழி தன்னுடைய முயற்சியைச் செய்ய, நாம் நம்முடைய முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும். ஊழி தனது பலனைத் தரும்; நமது முயற்சி அதற்குரிய பலனைத் தரும். இதனையே திருவள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

“தெய்வத்தாலாகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருந்தக் கூலி தரும்” (தெய்வம் = ஊழி)

III. மாண்பும் நிலை

உயிர்கள் தம்மைப் பிணித்துள்ள ஆணவ மலத்தை நீக்கி, முத்தி இன்பத்தைப் பெறுவதற்கு இறைவன் அவற்றுக்குத் தனு கரண புவன போகங்களை ஆக்கிக் கொடுக்கின்றான் என்பதை முன்னே கண்டோம். தனு காரணம் முதலியவற்றை ஆக்குவதற்கு முதற் காரணமாய் இருப்பதே மாயை ஆகும். ஒரு காரியம் ஆவதற்கு மூன்று காரணங்கள் தேவை, உதாரணமாக, பாலையாகிய காரியத்திற்கு மன முதற் காரணம்; திரிகை துணைக்காரணம்; குயவன் நிமித்த காரணம். அதுபோல, உடம்புகளும், அவ்வடம்புகள் நிலைப்பதற்கு வேண்டிய உணவு முதலியதுகள்ச்சிப் பொருள்களும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான உலகமும் உண்டாவதற்கு முதற் காரணமாயிருப்பது மாயை; துணைக் காரணம் சிவசத்தி; நிமித்த காரணம் இறைவன். மாயை மிகவும் நுண்மையான பொருள். அதிலிருந்தே நாம் கானும் இந்தப் பிரபஞ்சம் தோன்றியது. எது போல வெனில், ஒரு சிறிய ஆலம் வித்திவிருந்து பல கிளைகளும், பல கொம்புகளும், பல குழைகளும், பல பூக்களும், பல காய்களும், பல கணிகளும் பிறக்கின்றது போல என்னாம். சர்வ சங்காரகாலத்தில் ஒடுங்கும்போதும் மாயையிலிருந்து தோன்றிய மாயாகாரியங்கள் அனைத்தும் மாயையிலேயே ஓடங்கும்.

இந்த மாயை இருப்பதனால் உயிர்கள் உடம்போடு கூடி. வினைகளைச் செய்து, அறிவு விளக்கம் பெறுகின்றன. எல்லா உயிர்களும் இன்பத்தையே நாடுகின்றன. பகுத்தறிவு வளர்ச்சியை நடந்த நிலையில், தீவினை செய்தால் துண்பமும் நல்வினை செய்தால் இன்பமும் உண்டாகும் என்பதை உணர்கின்றன. மக்கட பிறவி எடுத்த உயிர்கள் இவ்வாறு ஆராயும்போது, உலகப் பொருள்களாற் பெறும் இன்பங்கள் எல்லாஞ் சிற்றின்பங்கள் என்று தெளிந்து, பேரின்பப் பொருளாகிய இறைவனை அடைய அவாக்கொள்ளும் நிலையொன்று ஒரு காலத்தில் உண்டாகும். அந்த நிலை, இறைவன் தாளிலே தலை வைக்கும் முத்திக்கு வழி காட்டிவிடும். முத்தி நிலையில் மாயை உயிரை விட்டு நீங்கும். ஆயினும், அது “விடுவாமளவும் விளக்குப்போல்” அதுவரையும் உயிர்களுக்கு உதவி செய்யும். ஆதலால் நாம் உயிரை ஒம்புதற்கு நமது உடம்பையும் ஓம்ப வேண்டும்.

‘‘உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தேன்
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே’’.

-நிருமூலர்--

8. நடராசரும் தட்சினமூர்த்தியும்

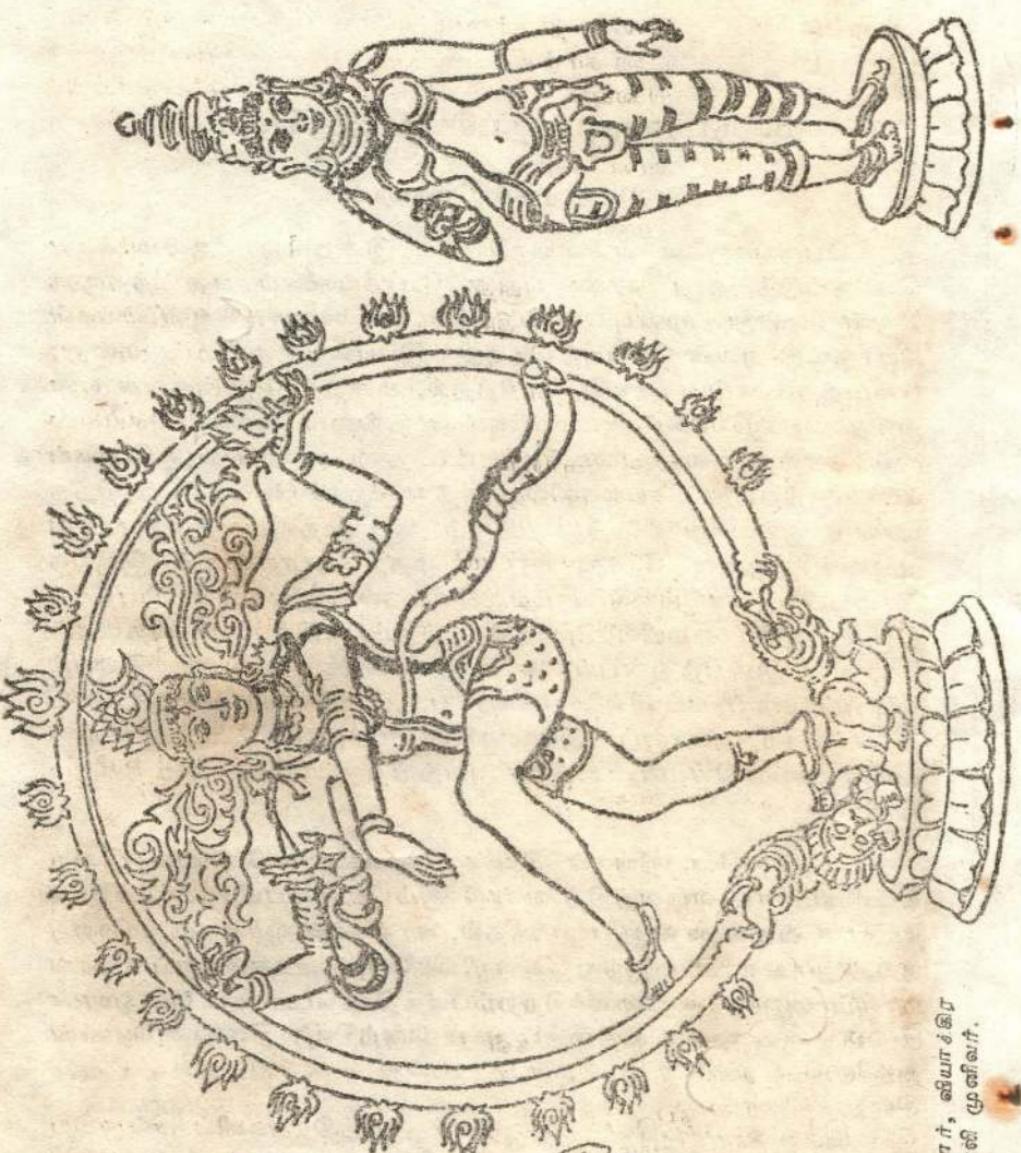
(அ) நடராசப் பெருமான்

பெருங்கருணை வள்ளலாகிய இறவன் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுத் தனு கரண புவன போகங்களைப் படைத்தருஞ கிறுன் என்று முன்பு குறிப்பிட்டோமல்லவா? (ஆன்மாக்கள் பொருட்டு அவன் செய்யுந்தொழில் இப்படைத்தல் மட்டுமன்று; படைத்தலோடு காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என ஐந்து தொழில்களை ஆன்மாக்களின் நன்மை கருதிச் செய்கின் ருன். காத்தலாவது படைக்கப்பட்ட தனு கரண புவன போகங் களைத் தத்தமது செயல்களில் நிலைத்து நிற்கச் செய்தல். அழித்தலாவது இவ்வாறு நிலைத்து நிற்கும் தனு முதலியவற்றை (ஊழி முடிவில்) அவை தோன்றுதற்கு முதற் காரணமாய் இருந்த மாயையில் மீண்டும் ஒடுங்கும்படி செய்தல். ஆணவமல சம்பந்தத் தினால் அறியாமையில் அழுந்தி நிற்கும் உயிர்களைப் பிறவிகள் தோறும் இன்பத்துஞ்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்து, இன்பத்துஞ்பங்களாற் பயவில்லை என்ற பக்குவநிலையை எய்தச் செய்தலே மறைத்தலாகும். அருளலாவது பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களின் மலமாகிய மாசை நீக்கி அவற்றிற்கு வீடுபேற்றை நல்குவதாம்.)

பிள்ளைகளே, நீங்கள் சிவன் கோயில்கள் தோறும் இறைவனை நடராச வடிவத்திற் கண்டு கும்பிட்டிருப்பீர்கள். இந்த நடராச வடிவமானது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலாகிய ஐந்து தொழில்களையும் உணர்த்துங் கோல மாகும் (அதனாலே இல்லைச்சிற்றம்பல்வத்தில் நடராசப் பெருமான் ஆடும் ஆனத்தக் கூத்தைப் பஞ்ச கிருத்தியத் திருநடைம் என்றும் வழங்குவர்.)

இந்த நடனத்துண் பொருளைச் சாத்திரங்களில் ஒன்றுகிய உண்மை விளக்கம் என்ற தமது நூலில் மனவாசகங்கடந்த தேவனேர் அழகாக எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதியமைப்பில் சாற்றியிடும் அங்கீயிலே சங்காரம் - ஊற்றமாம் ஊன்று மலர்ப்பதத்தில் உற்றதிரோ தம்முத்தி நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

குரு குரு குரு
குரு குரு குரு

1. வட்டராசர், உமாதேவியர், வீரயாத்திர
பட்ட முனிவர், பத்ரஞ்சலி முனிவர்.

(இடுக்கு ஏந்திய திருக்கையிற் படைத்தற்றெழுழிலையும், அமைந்த திருக்கையிற் காத்தற்றெழுழிலையும், தீ ஏந்திய திருக்கையில் அழித்தற்றெழுழிலையும், முயலகன்மீது ஊன்றிய திருவடியில் மறைத்தற் றெழுழிலையும், தூக்கிய திருவடியில் அருளுதலையும் வூறித்து அறிந்துகொள்' என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.)

(ஆ) தென்முகக் கடவுள்

பிரமாவுக்குச் சனகர், சனுதனர், சனற்குமாரர் என்னும் நான்கு புத்திரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் சிறந்த முனிவர்களாகவும் விளங்கினர். ஒரு பொழுது அவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏழந்தது. அவர்களோ வேதங்களைத் துறைபோகக் கற்றவர்கள்; சாத்திரங்களின் கரை கண்டவர்கள். அவர்களுக்கே சந்தேகம் வந்துவிட்டால் நம் 'போன்றவர்களாலே தீர்க்கமுடியுமா?' இறைவனிடத்திலேயே முறையிடச் சென்றனர்.

இறைவன் திருக்கைலாய மலையிலே ஒரு கல்லால் மர நிழலிலே தெற்று நோக்கியவாறு அமர்ந்திருந்தான். முனிவர்கள் அங்குச் சென்று அவனை வணங்கினார்கள். பின்னர் அவனைப் பார்த்து “மேலான பரம்பொருளே, உங்களுடியார்களாவிய நாங்கள் மறைகளை நெடுநாட்ட பயின்றோம்; ஆயினும் மெய்யறிவு கைவரப் பெற்றிலோம்; எங்களுடைய அறிவு பலவாறுக மயங்கி நிற்கின்றது; தேவரீர் எங்கள் மயக்கந்தினை நீக்கியிருள்ள வேண்டும்” என்று இரந்து நின்றனர்.

இறைவன் முனிவர்களிடத்திலே பேரிரக்கங் கொண்டான். முனிவர்களைப் பார்த்து “அன்பர்களே, உங்களுக்கு மெய்யறிவு உண்டாகும் வண்ணம் ஆகமப் பொருளை விளங்க வைப்போம்” என்று சொல்லிச் சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்றையும் உரைத்தருவினான். அப்பொழுது “ஞானத்தையும் உரைத்தருள வேண்டும்” என்று முனிவர்கள் வேண்டி நின்றனர். “ஞானம் நாவினுலே நவிலற் பாலதன்று” என்று சொல்லி, ஒரு கையைச் சின்முத்திரையாகப் பிடித்து, மார்பிலே சேர்த்து, ஒரு கணம் இறைவன் யோக சமாதியில் அமர்ந்திருந்தான்.

அதைக் கண்ட முனிவர்கட்டுச் சந்தேகம் நீங்கிற்று. மெய்யறிவு வரப் பெற்றுச் சித்திரப் பாவைபோல் வீற்றிருந்தனர்.

இறைவன் காட்டிய முத்திரை யாது? சிற் என்பது ஞானம் முத்திரை என்றால் அடையாளம். இந்த ஞான அடையாளத்தின் பொருள்கள்? கையிலே உள்ள விரல்களிற் பெருவிரல் இறை

2. தட்சினார்த்தி, சாகர், குதனர், சனதனர், சவற்குமார்.

வளைக் குறிக்கிறது; சுட்டுவிரல் ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது; ஏனைய மூன்று விரல்களும் மும்மலங்களைக் குறிக்கின்றன. சாதாரண மாகப் பெருவிரல் தனித்து நிற்கும்; ஏனைய விரல்கள் நான்கும் ஒரு வரிசையில் ஒன்றுசேர்ந்து நிற்கும். ஆன்மா எப்போதும் மலங்களோடு சேர்ந்து நிற்கும்; இறைவன் மலங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.

பெருவிரல் தனித்து நின்றாலும், சுட்டுவிரல் பெருவிரலோடு சேர்ந்து தொழிற்படாத காலத்து ஒரு வேலையுஞ்செய்ய முடியாது. எனவே, ஆன்மா எந்த ஒரு காரியஞ் செய்யும் பொழுதும் இறைவனின் துணை இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது.

ஆன்மாவானது பாச சம்பந்தமுடையதாக இருக்கும்பொழுது நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து இன்பத்துன்பங்களை நுகரும். அது பதியோடு, அதாவது இறைவனேடு சேர்ந்துவிட்டால் பாசம் அதைவிட்டு நீங்கிவிடும்.

கல்லால மர நிழவில் வீற்றிருந்த இறைவன் சுட்டுவிரலையும் பெருவிரலையும் ஒன்றுசேர்த்து, ஏனைய மூன்று விரல்களையுந் தனித்து நிறுத்திச் சின்முத்திரை காட்டினான். பாசத்திவிருந்து ஆன்மா விடுதலை பெறவேண்டுமாயின் பதியோடு சேரவேண்டும் என்பதே அம்முத்திரையின் பொருள்.

கல்லால மரத்தின் கீழ் இறைவன் தெற்கு நோக்கி இருந்த மையால், அவன் கொண்ட கோலத்தைத் தட்சிணமூர்த்தி (தட்சிணம்-தெற்கு; மூர்த்தி-கடவுள்) என்றும் தென்முகக் கடவுள் என்றும் கூறுவர்.

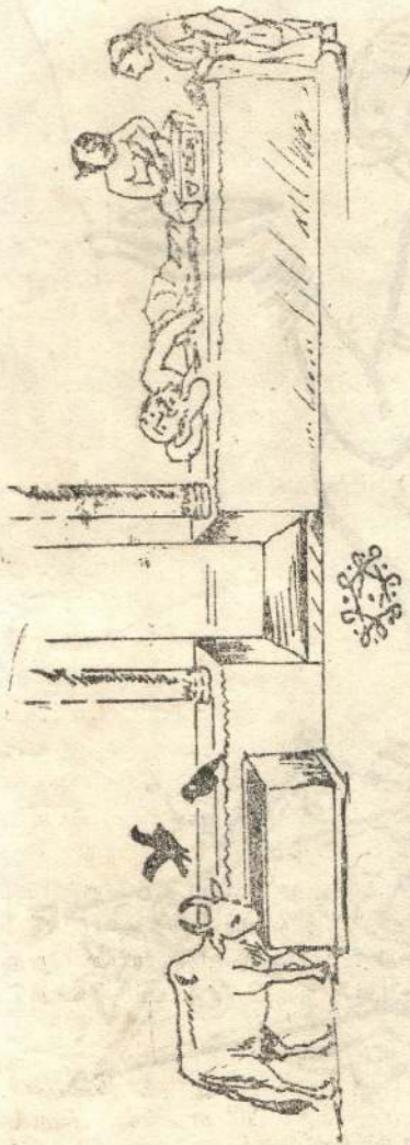
9. இந்து இல்லம்

தெருவோரத்திலேயுள்ள படலைக்கு, வேயப்பட்ட கூரை; படலைக்கு இரு புறமும் வழிப்போக்கர் இளைப்பாறவோ, மழைக்கு ஒதுங்கி நிற்கவோ திண்ணைகள்; ஒரு திண்ணையை அடுத்துப் பொதி சுமந்து செல்வோர் சுமையை இறக்கி வைத்துவிட்டுச் சற்று ஆறுதலடையச் சுமைதாங்கி; சுமைதாங்கிக்கு அப்பாற கால்நடைகள் தாகந் தீர்ப்பதற்கெனத் தண்ணீர்த் தொட்டி-இவற்றைக் கண்ட பரதசி ‘இது ஓர் இந்து இல்லம்’ என்ற தெரிந்து கொள்கிறார். படலையைத் திறந்து உள்ளே செல்கிறார். முற்றத்திலே அழகான கோலம் ஒன்று மினிர்கிறது. அப்பாற வீட்டின் நுழைவாயில் விருந்தினர் வரவை எதிர்பார்த்துத் திறந்தபடியே இருக்கிறது. வாயில் அண்டையில் நின்றபடி ‘அம்மா’ என்றெருகு குரல் எழுப்புகிறார் பரதசி.

பரதேசியை எதிர்பார்த்தவர் போல, வீட்டுக்காரர் சீமாட்டி சிறுமி ஒருத்தியை முன்னே உந்தியபடி, வந்து தோற்றுகிறார். சிறுமியின் கையில் ஒரு பெட்டி நிறைய அரிசி இருக்கிறது. மிச்சை தேடி வந்த பரதேசியார் தமது கைப்பையை விரித்துப் பிடிக்கிறார். ஆசையோடு சிறுமி அரிசியைத் தனது பிஞ்சுக்கரங்களாற் கொட்டுகிறார். கொட்டியதும் பெரியவரை நிமிஸ்த்து பார்த்துப் ‘போதுமா’? என்று மழலை மொழிகிறார். பெரிய வரின் மனத்தில் உவகை பொங்கி வழிகிறது. ‘போதும், தாயே, போதும்’ என்று சொல்லிய வண்ணம், இடுப்பிவிருந்து பட்டுப் பையை எடுக்கிறார்; சிறிது விழுதியைக் கிள்ளிச் சிறுமியின் நெற்றியில் அழுத்திப் பூச்கிறார்; பூசியதும் திரும்பி வீதியை நோக்கி நடக்கிறார்.

இவை நடந்தது 50 ஆண்டுகள்க்கு முன்பு. இன்று திண்ணையுந் தொட்டியும் மறைந்துவிட்டன. காலப்போக்கில் அவை தேவையற்றுப் போய்விட்டன. ஆனால் முற்றத்துக் கோலமும், விருந்துதிர்பார்க்குந் திறந்த கதவும், சிறுமிக்கு அறம் பழக்குந் தாயின் கரங்களும் இன்றும் இருக்கின்றன.

இல்லத்தின் நுழைவாயிலைக் கடந்து உள்ளே சென்றால், செல்வம் வழங்குந் திருமகளின் படமோ, விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயகனின் படமோ, இனிமை இளைய அழகுத் தெய்வமாகிய மருகனின் படமோ காட்சி தரும்.

3. இந்த இல்ல வாசல். பேண டீவின் பரத்தியார் ஒருவளக்குப் பிரதோஷ இடுகொன்று; பரத்தியார் டீவின் பேண நெற்றியிலே நிறைவேற்றுகின்றார்.

4. வீட்டு முற்றத்தில் கோவம் போடுதல்

வீட்டின் ஓர் அறை தெய்வ வணக்கத்திற்கென்றே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கே வீட்டாரின் இட்ட தெய்வங்களின் படங்களோ, விக்கிரகங்களோ வைக்கப்பட்டிருக்கும். வீட்டார்காலையும் மாலையும் திருவிளக்கேற்றித் தெய்வங்களுக்கு நறுமலர் வைத்துத் தூபமிட்டு, தோத்திரம் பண்ணி, விபூதி சந்தனங்கள்

குங்குமந்தரித்துக்கொள்வர். நறும் புகையும், மஸர் வாசனையும், சந்தனச் சேற்றின் தெவிட்டா நறுமணமும் தெய்விக எண்ணங்களை உருவாக்குஞ் சாதனங்கள். அவை மனத்தை, அது அறியாமலே, சாத்தி நிலைக்குக் கொண்டுவரும்.

பொழுது சாயும்பொழுது இந்து இல்லங்கள் தோறும் விளக்கேற்றுதல் சிறந்ததொரு வழக்கமாகும். மாலைப் பொழுதாயதும் வீட்டிலுள்ள சுமங்கலி ஒருத்தி குத்துவிளக்கேற்றி இறைவழிபாடு செய்வாள். விளக்கின் கூடாரிலே இந்துக்கள் மெய்யறிவின் அறிகுறியைக் காண்கிறார்கள். வீட்டார் யாவரும் பல நாள்கள் வெளியே பயணங்கு செல்ல வேண்டி இருந்தால், வீட்டிலே நானும் விளக்கேற்றுவதற்கு அயலார், அடுத்தவீட்டார் ஆகிய யாரேனும் ஒருவரோடு ஒழுங்கு செய்தே செல்வார்கள்.

இந்து இல்லத்திலே முக்கிய கடமை ஒன்று விருந்தோம்பல்.
இருந்தோம்பி இல்லாற்ற தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு

என்றார் தெய்வப் புலவரும். தினமும், எதிர்பாராத இரண்டொரு விருந்தினரை உபசரிக்க வீட்டார் ஆயத்தமாக இருப்பார்கள்.

இந்தக் குடும்பத்திற்கு ஆண்டிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்த கணவனே தலைவரங்கை இருப்பான். ஆயினும் மனைவிக்கும் அங்கு தனி இடமுண்டு. எந்த ஒரு கருமத்தையுஞ் செய்யப் புகும் பொழுது மனைவியின் கருத்தையுந் தமுவியே கணவன் நடந்து கொள்வான். மனைவியும் ‘தெய்வந் தொழாஅள் கொழநற் றெழுமுதெழுவாள்’ ஆகத் தன் கணவனின் குறிப்பறிந்து நடத்தலையே தனது தலையாய தெய்வ வழிபாடாகக் கருதி நடப்பாள். அதனைக் கண்ட கணவன் செருக்குற்று அவளை அடிமைப்படுத்த நினைப்பதில்லை; அந்த வளக்கத்தைத் தன்னுள்ளே இருக்கின்ற கடவுளுக்கே அர்ப்பணித்து விடுகிறான். இதனையே,

உன்னை ஒருவர் வளங்கில் உனதுள்ளுறையும்
நின்மலனுக் கேள்ளே நினை

என்று அறிஞர் ஒருவர் கூறுகின்றார்.

கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து இல்லறம் நடாத்தும்பொழுது தம் பிள்ளைகளிடத்தே மிகுந்த அன்போடு நடந்துகொள்வர். பிள்ளைகளிடத்துக் கொள்ளும் காதல் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து உற்றார், ஊரவர், நாட்டவர், உலக மக்கள் அணைவரிடத்தும், ஏன் உயிர்க் குலம் அணைத்திடத்துமே பரவ வேண்டும். இந்தக்

காதல் முதிர்ந்து தியாகமானி, இல்லற நிலையிலிருந்து பூரண துறவுநிலை வரை, படிப்படியாக உயர்ந்து ஆண்ம விடுதலைக்கு வழிவகுக்க வேண்டும். எனவே, ஒர் இந்துவின் இல்லம் பத்தி பயில்வதற்கான களன் என்றே சொல்லலாம்.

மிகப் பழைய காலத்திலே நாகரிகம் படைத்த எந்த ஒரு சமூகத்திலும் கால்நடையைக் கொண்டே மனிதனின் செல்வத் தை அளந்தார்கள். பசு உடல் வளர்ச்சிக்குப் பால் தந்து, பயிர் வளர்ச்சிக்கு ஏருத் தந்து, வளம் பெருக்குகிறது. ஏருது வயல்புலங்களிற் பயிரிட்டு உணவு பெருக்க உதவுகிறது. இதனால் இந்துக்கள் கால் நடையைச் செல்வமென்று மதிப்பது மட்டுமல்லாமல், அவற்றிலே தெய்வத் தன்மையையும் காண்பது புதினமன்று. கால்நடைகட்டுத் தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்த நாள் பட்டிப் பொங்கல் பொங்கி விழாக் கொண்டாடுவதை நாம் முன்னர் படித்தோம். இவ்வாறு கால்நடைகளைப் போற்றும் இந்துக்கள் அவற்றிற்கு இடையூறு விளைக்கச் சிறிதும் இசையார். இதனால்லன்றே பசுவதைக்கு அஞ்சி ஞானப்பிரகாச முனிவர் உற்றார் உறவினரை விட்டுத் தேசாந்தரங்கு சென்றார்.

வீட்டின் முன்றிலிலோ, புறம்பாக ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியிலோ, பூசைக்குப் பயன்படுத்தக்கூடிய பூ மரங்களையுஞ் செடி, கொடிகளையும் வளர்த்து இந்துக்கள் இன்பங் காண்பர். அப்பகுதியைப் பரிசுத்தமாக வைப்பதில் அவர்கள் வெகு சிரத்தை எடுப்பார். வசதியுள்ளவர்கள் தமது பூங்காவில் ஒரு செங்கழுநீர்த் தொட்டியும் அமைத்துக் கொள்வார்.

ஒர் இந்து இல்லம் புனிதமும் பண்பும் நிறைந்த தலமாகும். அது ஒரு தெய்வ சந்திதியாகவும், கலைக் கோயிலாகவும், நற் பழக்க வழக்கங்களுக்குப் பயிற்சி நிலையமாகவும் அமைந்திருக்கும். அங்கே எப்பொழுதும் அமைதி நிலவும். அதே சமயம் உயிர்த்துடிப்புடையதாகவும் பல வகையான நல்லெண்ணமுன் செயலும் உருவாகும் நிலையமாகவும் அது விளங்கும். அத்தகைய பண்பட்ட உயர்ந்த இந்து இல்லத்தில் உலகை உய்விக்க வல்ல உத்தமர்கள் உதிப்பது வியப்பன்று.

10. சைவ நாற்பாதங்கள்

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவை சைவ நாற்பாதங்கள். இவை எமது அக வாழ்வையும் புற வாழ்வையும் நெறிப் படுத்தித் தெய்விகத்தை ஏற்படுத்தும் சாதனங்களாக அமைந்துள்ளன. எமது ஆன்மீக வாழ்வு அரும்பி, மலர்ந்து, காய்த்துக் கணியாவதற்கு வாய்த்த நான்கு சைவ சாதனங்கள் இவை என்னாம்.

(அ) சரியை

சரியை மார்க்கமானது கடவுளுக்கு நமது மனம், மொழி, மெய் ஆகியவற்றுலே தொண்டு செய்தலாம். அடியார்கள் நம் சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகியவற்றை இறைவனுக்காக்கி வாழ்ந்தனர் என்று மெய்யடியார் சரித்திரங்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. நாம் செய்யும் எல்லாத் தொண்டுகளும் தெய்வப் பணிகளாகவே செய்யப்படும்பொழுது, அவை தெய்விகத்தன்மை பெறுகின்றன. சரியை நெறியைத் தாச மார்க்கம்' என்றும் சொல்வது வழக்கம். தாதன் அல்லது தாசன் என்றால் அடிமை அல்லது தொண்டன் என்பது கருத்து. திருநாவுக்கரசர் இறைவனை வழிபட்ட நெறி இது. 'நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோயில் புக்கு, புலர்வதன் முன் அலகிட்டு, மெழுக்குமிட்டு, பூமாலை புனைந் தேத்தி, புகழ்ந்து பாடி, தலையாரக் கும்பிட்டு' வழிபடும் நெறி இது என்று அவருடைய பாடலே நமக்கு அறி விக்கின்றது. அடியாரை வழிபடுதல், அடியார் தினங்களைக் கொண்டாடுதல், மகேஸ்வர பூசை செய்தல் என்பவை யாவும் சரியைத் தொண்டில் அமைகின்றன. சரியை மார்க்கம் ஆணவத் தடிப்பைக் குறைக்கும்.

(ஆ) கிரியை

கிரியை என்பது விதிப்படி செய்யும் சிவபூசையாகும். புதிய வாசனையுள்ள மலர்கள், தூபம், தீபம், திருமஞ்சனம், திருவழுது என்பன இதற்கு உபகரணங்கள். பூசை செய்யும் இடம், மேலே கூறிய பூசைத் திரவியங்கள் முதலியவற்றை மந்திர செபத்தாற் புனிதப்படுத்தி, இறைவனை அவ்விடத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, மனமொழிமெய் ஒருமித்து, பத்தி சிரத்தை யுடன் பூசை செய்தலே கிரியை வழிபாடாகும்.

இறைவனைத் தந்தையாகப் பாவனை செய்து வழிபடும்முறை இது. எனவே, இதைச் ‘சற்புத்திர மார்க்கம்’ என்றும் வழங்குவர். கிரியாவான்களையே ‘முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கடியேன்’ என்று சந்தர்கர் வணங்குகின்றார். பூசலார் என்ற மெய்யடியார் உருவாக்கிய மனக்கோயிலிலே இறைவன் விரும்பி எழுந்தருளினான் என்று பெரியபூராணத்திற் படித்துள்ளோமல் வவா? அவர் கிரியை நெறி நின்று கடவுளை அடைந்தவர். கிரியை நெறியின் பயன் கடவுளுக்கருகிற செல்லும் பேறுபெறல். ‘நான் (அகங்காரம்) ‘எனது’ (மமகாரம்) என்பவற்றைத் தகர்த்தெறி யும் நெறியாக இது விளங்குகின்றது.

கண்டேசவர நாயனார் கிரியை வழிபாடு செய்தவர். சிவ பூசையிலே ஒன்றியிருந்தபடியாற் பூசைக்கு இடையூறு வினை வித்தவர் தமது தந்தை என்றுகூடக் கவனிக்கவில்லை. இன்றும் ஆலய வழிபாட்டிற் சண்டேசவரர் சந்திதியிற் கைதட்டும் வழக்கம் ஒன்றைக் காணுகின்றோம் அல்லவா? புற நினைவுகளற்றுப் பூசையில் ஒன்றி நிற்கின்ற அவருடைய அருள்வேண்டி நமது வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கின்ற முறையே அது.

(இ) யோகம்

சௌவ நாற்பாதங்களில் அடுத்தது யோக மார்க்கம். இறைவனைத் தோழனுக்க் கொண்டு பத்தி செய்யும் நெறி இது. ‘சக மார்க்கம்’ என்றும் இதைக் குறிப்பிடுவர். ‘யோகம்’ என்பதன் கருத்துச் ‘சேர்க்கை’ என்பதாகும். ஆன்மா இறைவனேடு சேர்தல் என்பதே இதன் விளக்கமாகும். அத்தகைய பக்குவம் பெறுவதற்கு ஆன்மா பெறும் பயிற்சியை இந்நெறி விளக்குகின்றது. இந்நெறியிற் பொறி புலன்களின் தடுமாற்றத்தினின்றும் மனத்தை விடுவித்து, மிகவுயர்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டுக் கடவுளை வேண்டுகின்றது ஆன்மா.

யோகம் எட்டு அங்கங்களை உடையது, அதனால் இதனை அட்டாங்க யோகம் என்பர் பெரியோர். இவை முறையே;

1. இயமம்—தீயவற்றை விலக்கல்
2. நியமம்—நற்காரியங்களைச் செய்தல்
3. ஆசனம்—அமரும் நிலை
4. பிராணையாமம்—மூச்சை அடக்குதல்
5. பிரத்தியாகாரம்—புலன்களையும் மனத்தையும் உலகியலிற் செல்லவிடாது தடுத்தல்
6. தாரணை—மனத்தைக் கடவுள் பாற் செலுத்தல்

7. தியானம்—மனத்தை இன்ற நினைவில் நிறுத்துதல் ; நினைவினத்துல்
8. சமாதி—ஆண்மீச அனுபவம்; இறைநினைவில் ஒன்றல்.

இந்த யோகப் பயிற்சியினால் அசாதாரண ஆற்றல் பெறலாம். ஞானியர் தம் வாழ்விற் காணப்படும் அளவிறந்த அற்புதங்கள் இந்த ஆற்றலின் வெளிப்பாடேயாகும். எனினும், மெய்யடியார் இந்த அற்புதங்களை ஒரு பொருட்டாக மதித்திலர். திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன்மாருடைய வாழ்க்கையில் எத்தனையோ அற்புதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றைச் செய்யும் ஆற்றல் அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் தமது ஆற்றலால் அவற்றைச் செய்ததாக ஒருபோதும் என்னி னரவலர்; இறைவன் அருளால் அவை நிகழ்ந்தனவெனவே கொண்டனர்.

‘இந்த யோகத்தின் எட்டு அங்கங்களில் முதலிரண்டாகிய இயமழும் நியமழும் நாமெல்லாம் இளமையிலிருந்தே கைக் கொள்ளவேண்டிய ஆரம்ப நீதிப் பயிற்சிகளாக விளங்குகின்றன. எனவே, அவற்றை நாம் அறிந்துகொள்ளுதலும் அக்குணங்களை நம்மில் வளர்த்துக்கொள்ள முயற்சி செய்தலும் நமக்கு வாழ்வில் முன்னேற்றத்தைக் கொடுக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இயம் என்பது அகிம்சை, சத்தியம், நேர்மை, இரக்கம், பரிவு, ஆன்ம சுத்தி, பொறுமை, தைரியம், கடமையில் ஈடுபாடு, உடற் சுத்தி என்ற பத்துக் குணங்களாகும். இவற்றையெல்லாம் சத்தியம், அகிம்சை என்ற இரண்டில் நாம் அடக்கலாம். உள்ளத்தில் உள்ளுவது உண்மை. வாயாற் கூறப்படுவது வாய்மை. மெய்யாற் செய்யப்படுவது மெய்ம்மை. இவையெல்லாம் சத்தியத்தின் பிறபெயர்கள். இவற்றின் மூலம் பெறப்படுவது என்ன? உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று நினைக்காத, பேசாத, செய்யாத நிலையை நாம் பெறவேண்டும் என்பதேயாகும். கடமையில் ஈடுபாடு, ஆன்ம சுத்தி, உடற் சுத்தி, நேர்மை என்பனவற்றுக் குச் சத்தியம் அடிப்படையாக அமைகின்றது. அகிம்சை என்பதன் கருத்து ‘ஒருவருக்கும் ஊறு செய்யாமை’ என்பதாகும். இதற்கு உடன்பாட்டு முகமாகப் பொருள் கொண்டால் ‘எல்லோரிடமும் அன்புகொள்ளுதல்’ என்று இதனைக் கூறலாம். பொறுமை, தைரியம், இரக்கம், பிரிவு என்ற குணங்கள் ஏற்படுவதற்கு அடிப்படை அன்புதான்.

நியமம் என்பது நற்பழக்கங்களைப் பேணி வளர்த்தலாகும். தன்னை இறைபணிக்கு அர்ப்பணித்துக்கொள்ளுதல், கடவுளை

வணங்குதல், மந்திர உச்சாடனம், பரந்த மனப்பான்மை, தவம் என்பவற்றால் நல்லதை நினைக்கவும், நல்லதைப் பேசவும், நல்லதைச் செய்யவும் முடியும். இப்பழக்கங்கள் நல்வாழ்வுக்கு அத்தி வாரமாக அமைகின்றன.

இமயநியமங்கள் கருணை கூர்ந்து அருள்செய்யும் முதல்வன் விதித்த விதிகள். ஒழுக்கம் முதலிய நன்மைகளை ஒருவன் அனுட்டித்து வரின், முதல்வன் அவற்றைத் தன் பணியாக ஏற்றுப் பயனளிப்பன் என்கின்றது சிவஞானத்தியார்.

ஆன்ம சாதனைக்கு இயமழும் நியமழும் முதற்படியாக விளங்குகின்றன என்பது இதன் மூலமும் பெறப்படுகின்றதல்லவா? சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்றும் ஒருவனை இறுதிச் சாதனை நெறியாகிய ஞான மார்க்கத்துக்கு ஏற்றவனுக்கும் ஆயத்தங்கள் எனலாம்.

(ஏ) ஞானம்

சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்று சாதனைகளும் கைவரப்பெற்ற ஒருவர் ஞான சாதனைக்கு உரியவராகின்றார். உண்மையிலே, முதற் சொன்ன மூன்றும் இறுதிச் சாதனைக்கு இட்டுச் செல்லும் படிகள் என்று சொல்லலாம். ஞானத்தைக் கவி என்று கொண்டால், சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்றும் முறையே அரும்பும், மகரும், காடும் ஆகும். அரும்பு முதிர்ந்து மலராவதும், மலர் மலர்ந்து காயாவதும், காய் முற்றிக் கணியாவதும் இயற்கையான படிமுறை வளர்ச்சிகளாம்.

நான்கு வேதங்களும் புராணங்களும் ஆகமங்களும் ஞானமே முத்திக்கு வழி என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றன. இந்த ஞானத்தையே திருவள்ளுவர் 'மெய்யுணர்வு' என்று கூறுகின்றார். இந்த ஞானமாகிய மெய்யுணர்வைப் பெறுவதற்கு ஒருவர் ஆகமங்கள், புராணங்கள், சாத்திரங்கள் முதலிய சமயநூல்கள் எல்லாவற்றையும் கற்றுணர்தல் வேண்டும். அவ்வாறு கற்றுணரும்போது, சைவசித்தாந்தம் தவிர்ந்த பிற எல்லாம் ஆன்ம அறிவுக்கு உட்பட்டவை என்றும் சீழானவை என்றும் தொன்றும். பதி, பச, பாசம் ஆகிய முப்பொருளின் தன்மையை உள்ளவாறு உணரத்தரும் சித்தாந்த ஞானமே மேலான உண்மை ஞானம் என்ற தெளிவு பிறக்கும். இதனைத் திருவள்ளுவர்.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காணப் பறிவு"

என்று கூறுவர். இந்த மெய்யணர்வு உண்டானபோது. ஆன்மாவானது அறிபவனுகிய தன்னையும் அறியப்படும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவத்தையும் பிரித்தறிதவின்றிச் சிவமேயாய் நிற்கும். இந்திலையை அடைந்தோர் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய ‘சாயுச்சிய முத்தி’ பெறுவர். இந்த முத்தியைத் தரும் ஞானமார்க்கம் ‘சன்மார்க்கம்’ என்று சொல்லப்படும்.

இத்தகைய ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு நல்ல வழியோன்று உண்டு. அது ‘ஞான பூசனீ’ எனப்படும். ஞான நூல்களை ஒருவர் படித்தல், தாம் படித்தவற்றை மற்றவர்களுக்குப் படிப்பித்தல், மெய்ப்பொருளை ஞானுகிரியரிடம் கேட்டல், தாம் கேட்ட பொருளைப் பக்குவமுடையோர்க்குச் சொல்லுதல், அந்த மெய்ப்பொருள் பற்றிச் சிந்தித்தல் ஆகிய ஐந்துமே ஞானபூசனீ எனப்படும்.

இவ்வாறு ஞானபூசனீ புரிந்து மெய்யணர்வு கைவரப் பெற்று, பொய்யறிவாகிய ‘அஞ்ஞானம்’ சூரியனைக் கண்ட இருளைப் போல் அகன்றுவிடும். அறியாமை அழிய உயிரின் பந்தமும் அகன்றுவிடும். பந்தம் அகன்ற நிலையே முத்தி நிலை ஆகும். இத்தகைய முத்தி பெற்றவர் உடம்போடு கூடியிருக்கும்போது ‘சீவன் முத்தர்’ என்று பெயர்பெறுவர். உடம்பு கழலும்போது அவர் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் பரமுத்தி பெற்று, என்றும் பேரின்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பர்.

நம்முடைய சமய குரவர்களுள் மாணிக்கவாசகர் ஞானமார்க்கத்தில் நின்று மேலான முத்தி பெற்றவர். அவர் சீவன் முத்தராயிருந்த நிலையில் “‘சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எண்ணயாண்ட அத்தன்’ என்று பாடியுள்ளார்.

11. சத்தி வழிபாடு

எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தந்தையாகவும் தயாகவுந் தோழனுகவுந் தலைவனுகவும் பத்தி செய்து வழிபடும் மரபுசைவ சமயத்தில் உண்டு. இவற்றுள் அவனைத் தாயாக வழிபடும் முறை சிறந்தது. அன்பு, தூய்மை, பொறுமை, தன்னலமின்மை, மன விக்கும் சுபாவும் ஆகியவற்றிற் சிறந்தவள் தாய். தாயை அனுகூக்கு குழந்தை ஒரு பொழுதும் அஞ்சுவதில்லை. தன் பிள்ளை நன்றே செய்தாலும் தீதே புரிந்தாலும், உயர்நிலையடைந்தாலும், தாழ்மையுற்றாலும் ஒரு தாயின் அன்பு மாறுபடாது. இந்தத் தாய் அன்பிலும் மேலானது இறைவன் உயிர்களிடத்துச் செலுத்தும் அன்பு. இதனுலேயே ‘பால் நினைந்துட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து நீ’ என்றும் ‘தாயினும் நல்ல தலைவரென்றடியார் தம் மடிப்போற்றிசைப்பார்கள்’ என்றும் சைவ அடியார்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். இறைவனுடைய திருவருளைத் தாயாக வழிபடுதலே சத்தி வழிபாடாகும்.

இவ்வுலகம் முழுவதும் ஒரு சத்தியின் ஆற்றலால் இயங்குகின்றது. மேகம் மின்னி இடித்துத் தாரை தாரையாக மழைபொழிகின்றது. ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மலைகளின் வழியே ஆறுகள் வேகமாகப் பாய்ந்தோடி விழுகின்றன. இவற்றிற் கெல்லாம் காரணமாக ஒரு சத்தி உண்டல்லவா? இறைவனேனு பிரிவின்றி உள்ளதாகிய சத்தி தான் அது. அதனையே நாம் தாய்த் தெய்வமாகப் போற்றுகிறோம்.

அன்னை பராசத்தியே உலகின் சத்திகளுக்கெல்லாம் ஊற்றுக் கிளங்குகின்றார்கள். குரிய சந்திரரின் ஓளியாகவும், பூவின் மணமாகவும், நீரின் தண்மையாகவும் விளங்குபவள் அவள். மனோபலத்தையும் வாக்குவன்மையையும் உடல் வளிமையையும் எமக்கு அருளுபவள் அவள். இச்சத்தியையே வீரத்தைத் தரும் தூர்க்கையாகவும், கல்வியைத் தரும் கலைகளாகவும், செலவத்தைத் தரும் திருமகளாகவும் நாம் போற்றி வழிபடுகிறோம். அம்பிகை, அம்பாள், பவானி, உமை, சாமுண்டி, பகவதி, காளி, உருத்திராணி என்பன அன்னை பராசத்திக்கு வழங்கும் பிறபெயர்கள். சத்தியையே தாம் வணங்கும் ஒரே தெய்வமாகக் கொண்டவர்கள் சாக்தர்கள் எனப்படுவர். சாக்தர்கள் இன்றும் வங்காள தேசத்தில் உள்ள என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

5. அரந்ததாரீசுவரர்

“சத்தி பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்” என்பது சைவசித் தாந்தக் கருத்து. எனவே, சிவ பந்தர்கள் சிவ வழிபாட்டுடன் சத்தி வழிபாட்டிற்கும் தமரு சமய வாழ்வில் முக்கிய இடமளித்துள்ளனர். சிவன் கோவில்களிலே விவைனயும் உழையையும் ஒன்றாக வைத்து வழிபடுவதும், சத்திக்குத் தனியாகச் சந்திதானம் அழைத்து அம்மன் என வழிபடுவதும், ஊர்கள் தோறும் அம்பானுக்குத் தனியே கோவில்களுடைத்து வழிபடுவதும் சைவ சமய மரபாகும். இந்தியாவிலுள்ள சத்தி ஆலயங்களுள் மதுரை மினாட்சி அம்மன் கோவில், காஞ்சி காமரட்சி அம்மன் கோவில், காசி விசாலாட்சி அம்மன் கோவில், கண்ணியாகுமரி பகவதி அம்மன் கோவில் ஆலியன் பிரசித்தமானவை. சழத்திலும் அவ்வாறே சைவர்கள் வாழும் ஊர்களில் அம்பானுக்கெளத் தனியான கோவில் கள் உண்டு. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வீரமாகாளி அம்மன் கோவிலும் நயின் நாகபூஷணி அம்மன் கோவிலுஞ்சரித்திரப் பிரசித்தி வாய்ந்தவை. திருக்கோணமலையிலுள்ள பத்திரகாளி அம்மன் கோவிலும் மாத்தனை முத்துமாரியம்மன் கோவிலும் அவ்வூர்மக்களாற் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றன.

சிவத்தையும் சத்தியையும் வேறு பிரித்துக் காணுத சைவமக்கள் சத்தி விரதங்களை அனுட்டித்து வருதலைக் காண்கிறோம். சத்தி விரதங்களுட் குறிப்பிடத்தக்கவை வரலட்சுமி விரதம். கேதார கெளரி விரதம், நவரத்திரி விரதம் என்பவையாகும். அன்னை பராசத்தியை மனத்திலிருத்தித் தியானம் செய்பவர்கள் சகல விதமான ஆற்றல்களையும் பெற்று நலமடைவர்.

சத்தி விரதங்கள்

(அ) கேதார கெளரி விரதம்

சத்தியின்றிச் சிவமில்லை, சிவமின்றிச் சத்தியில்லை என்பதை விளக்குவதாக உள்ளது கேதார கெளரி விரதம். அது மக்கள் சிவைனயும் பார்வதியையும் அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவத்திற் போற்றி வழிபடும் விரதம். புரட்டாசி மாதச் சுக்கில பட்சத்துத் தசமி தொடங்கி ஜப்பகி மாதக் கிருஷ்ண பட்சத்துத் தீபாவளி அமாவாசை வரை 21 நாள்களும் தினமும் வில்லுத்தினால் இவிங்கத்திற்கு அர்ச்சனை செய்து 21 இழையினால் ஒரு கயிறு முறுக்கித் தினமும் ஒரு முடிச்சாக 21 நாள்களும் முடிந்து, கண்டசி நாள் ஆக்கயிற்றைக் கையிலவனிந்து விரதத்தை முடிப்பர்.

சிவமும் சத்தியும் ஒன்றினைந்திருப்பது போல, ஆன்மாக்கள் பரம்பொருளுடன் ஐக்கியமடைதல் வேண்டும் என்பதைச் சுட்டு வதாக உள்ளது இவ்விரதம்.

(ஆ) நவராத்திரி விரதம்

சத்தி விரதங்களிலே தலையானது நவராத்திரி விரதம். இது புரட்டாசி மாதம் வளர்பிறைப் பிரதமை முதல் நவமி ஈரூப ஒன்பது நாள்கள் அனுட்டிக்கப்படும் (நவ இராத்திரி-ஒன்பது இராத்திரி). பத்தாம் நாளான விஜய தசமியையும் சேர்த்து வட இந்தியாவில் இவ்விழாவைத் ‘தசரா’ என்பர். இந்துக்கள் வாழ்கின்ற எல்லா இடங்களிலும் இந்தோன்பு நோற்கப் படுகிறது.

ஒன்பது தினங்களில் முதல் மூன்று தினங்கள் தூர்க்கையையும், அடுத்த மூன்று தினங்கள் இலக்குமியையும், இறுதி மூன்று தினங்கள் சரஸ்வதியையும் வழிபடுவது வழக்கம். ஒன்பதாம் நாள் இரவு ஆயுத பூசை நிகழும். ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் பயன்படுத்தும் ஆயுதங்களையும் கருவிகளையும் புத்தகங்களையும் பூசையில் வைத்து வழிபடுவர். ‘செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்’ என்னும் தத்துவத்தை ஆயுத பூசை விளக்குவதாக உள்ளது.

நவராத்திரி ஒன்பது நாள்களும் காலையில் நீராடித் தேவி யைப் பூசிப்பர். தினமும் ஒன்று முதல் பத்து வயதுக்குட்பட்ட கண்ணிப் பெண்களைக் குமாரி, கல்யாணி, ரோகிணி, காளிகா, சண்டிகா, சாம்பவி, தூர்க்கா, சுபத்திரா ஆகிய தேவி யின் அம்சங்களாகப் பாவித்துப் பூசித்து, உணவு, உடை, அணிகலன் முதலியவை கொடுத்து வழிபாடாற்றலும் வழக்கம். இந்நாள்களில் லவிதா சகல்ரநாமம், சகலகலாவல்லிமாலை, அபிராமி அந்தாதி, மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய தேவி தோத்திரங்களைப் பாராயனம் பண்ணி வருதல் பயன் தரும்.

நவராத்திரி விழாவை இந்துக்களின் கலைத் திருவிழா என்றே கூறலாம். அழிய பொம்மைகளைக் கொலுவைத்தல் போன்ற கலீ அம்சங்களுடன் கலையுணர்ச்சி பெருக இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவர். சிறப்பாக, நவராத்திரியின் இறுதி மூன்று நாள் களுங் கலையம்சத்திற் சிறந்தவை.

ஆய கலை எறுபத்து நாள்களையு

மேய வணர்விக்கு மென்னம்மை— தூய

வருப்பளிங்கு போல்வாளன் ஞுள்ளத்தி ஞுள்ளே
மிருப்பளிங்கு வாரா திடர்

என்று பாடினார் மகாகவி கம்பர். கல்விக்குங் கலைகளுக்கும் அதி தேவதை சரஸ்வதி. கல்வியும் கலைகளும் உள்ளத்திற்கு இன்பம் அளிப்பவை; அழகுணர்ச்சியுடன் கூடியவை. எனவே, கலைமகள் விழாவைப் பாரதத்திலும் ஈழத்திலும் வாழும் இந்துக்கள் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர். வாழ்க்கை என்பது ஒரு கலையே; அதிலும் அழகுக்கு நாம் முதலிடங் கொடுத்தல் வேண்டும்.

“சரஸ்” என்றால் நீர் அல்லது ஓனி என்பது அர்த்தம்: தங்குதடையின்றிப் பிரவாகமாகப் பாய்வது “சரஸ்” என்று சொல்லப்படும். இதனாலேதான் நதிகளுக்குச் ‘சரஸ்வதி’ என்னும் பெயர் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. கலைவாணியின் அருள் இருந்தால் வார்த்தைகள் தங்கு தடையின்றிப் பிரவாகமாக வெளிப்படும். வாக்குக்கும் கலைகளுக்கும் தெய்வமாதலால் நாமகள், கலைவாணி என்னும் பெயர்களையும் அவள் பெறுகின்றார்.

ஏட்டுப் படிப்புக்கு மாத்திரமன்றி, உழவுத்தொழில், கைத் தொழில் முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் அருள் செய்பவள் கலைமகள். அதனாலேயே கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை அவர்களும்,

‘நாடிப் புலங்கள் உழுவார் கரழும் நயவுரைகள்
தேடிக் கொழிக்குங் கவிவாணர் நாவும் செழுங்கருணை
ஒடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சும் உவந்துநடம்
ஆடிக் களிக்கும் மயிலே உன்பாதம் அடைக்கலமே’

என்று பாடினார். உண்மையிலே வெவ்வேறு தொழில்களையும் நாம் வெவ்வேறு கலைகளாகவே போற்றி வாழுதல் வேண்டும். அதுவே தொழிலில் இன்பம் காணுவதற்கு வழியுமாகும்.

(இ) விஜய தசமி

நவராத்திரியை அடுத்து வரும் பத்தாம் நாளே விஜயதசமி யாகும். ஏடு தொடங்குதல், வித்தியாரம்பம் ஆகியன அன்று நடைபெறும். ஒன்பது நாள்களும் சத்திக்குப் பூசை செய்ததன் பயன் கைகூடும் நாள் விஜய தசமி. பண்டைக் காலத்தில் அரசர் பத்து நாள்களும் தேவி பூசை செய்து முடித்த பின்னர் கவிஞர்கள், கல்விமான்கள், வித்துவாள்கள் ஆகியோரைக் கூட்டிக் கொரவிப்பது வழக்கம். விஜய தசமியன்று அரசர் சிம்மாசனம், குடை, சாமரம் முதலியவைகளையும் யானை குதிரைகளையும் பூசிப்பார்களாம். நாட்டிய நிகழ்ச்சிகள், மல்யுத்தம், வாண வெடிக்கை, விளையாட்டுக்கள், இரதங்களினதும் குதிரைகளின்

தும் அணிவகுப்பு ஆகியனவும் நடைபெறும். விஜய நகர மன்னரும் மைசூர் மன்னரும் நவராத்திரி வைபவத்தை மிகவும் விமரிசையாகக் கொண்டாடினர் என அறிகிறோம்.

6. மகிடாகர சங்காரம்.

விஜய தசமியன்று ஆலயங்களில் நிகழும் ஒரு முக்கியமான பூசை ‘மானம்பு’ (மகாநோன்பு) அல்லது மகிடாகர சங்கார மாதும். ஆலயங்களில் வண்ணிமரம் அல்லது வாழை மரம் நாட்டி

மகிடாசரன் எனும் அசரைத் தேவி சங்கரித்த பாவணயாக அம்மரத்தை வெட்டித் திருவிழா செய்வர். மகிடாசரன் என் பவன் காட்டெருமை வடிவினான் அசரன்; தேவர்களுக்கும் மளிதருக்கும் இன்னல்கள் செய்து வந்தவன். அவளைக் கொல்லுதல் மகிடாசர சங்காரம் எனப்படும். மகிடாசர சங்காரம் என் பது உண்மையில் ஆன்மாக்களைப் பீடித்துக் கொழுத்து வளரும் ஆணவ மலம், அறியாமை, மிருகத் தன்மை ஆகியவற்றை ஆழித்தலைக் குறிக்கும். ஒன்பது நாள்களுக்குத் தேவியை வழிபட்டுப் பெற்ற சத்தியினால் அவற்றினை அழித்துவிட முடியும்; அதனால் ஞானம் கைகூடும் என்பது தாற்பரியம். அதனாலேயே பத்தாம் நாள் விஜய தசமி என்று சொல்லப்படுகிறது. பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாத வாசம் முடித்து, தாங்கள் வன்னி மரத்தில் வைத்து விட்டுப் போன ஆயுதங்களை எடுத்துப் பூசை செய்த நாளும் விஜய தசமி நாள் என்று மகாபாரதத்திலிருந்து அறிகிறோம்.

12. நந்தியை விலகச் செய்த நந்தனார்

நமது சமயப் பேரியார்கள் இறை பத்தியையே வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் செய்தொழிலால் வேறுபட்டவர்கள். எனினும், எல்லோரும் சிவனடியார்கள் என்ற முறையில் ஒன்றுபட்டவர்கள். இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே தமது வாழ்வின் சிறப்புச் செயலாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களைத் ‘திருத்தொண்டர்கள்’ என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இவர்களுக்கும் இறைவனுக்கும் பேசுமில்லையென்று நமது சமய சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன.

கண்கள்ட தெய்வங்களாக விளங்கிய இந்தச் சிவனடியார்களில் ஒருவர் திருநாளைப்போவார் என்ற சிறந்த அடியார். திருத் தொண்டர் கூட்டத்தில் ஒருவராக வைத்து இவரை எமது சமயம் போற்றுகிறது. இவருக்காக நந்தி விலகிறது. இவர் தென்னிந்தியாவில் ஆதனூர் என்னுங் குக்ரோமத்திற் பிறந்தவர். இக்கிராமம் காவிரி நதியின் கிளையாகிய கொள்ளிடத்தின் கரையிற் காணப்படுகின்றது. இவரது இயற்பெயர் நந்தனர் என்பது.

மிகப் பழைய காலத்திற் கிராமங்கள் மாவியமுறை அடிப்படையிலேயே இயங்கிவந்தன. கிராமங்களிலே தொழில் அடிப்படையிற் சாதிப் பிரிவினைகள் இருந்தன. ஊருக்கு நடுவே கோயில் இருக்கும். அதைச் சுற்றி குடிமனைகள் இருக்கும். ஊசின் புறத்திலேயே புலச் சாதியினர் வசிப்பார். பறை அடிப்பது, நாற்று நடுவது, மீன் உலர்த்துவது, கோழி வளர்ப்பது என்பன போன்றவை அவர்களின் தொழில்கள். அவர்களை ஆலயத்துக்குள் விடமாட்டார்கள்.

ஆதனூரிலுள்ள புலைப்பாடியில் நந்தனர் வாழ்ந்தார். அவர்தமக்கு அறிவு தெரிந்த நாளிலிருந்து இறைபத்தி மிகுந்தவராக விளங்கினார். எப்பொழுதும் அவருடைய வாய் “சிவ சிவ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். நந்தனர் தாம் செய்யுந் தொழிலைல் வாஞ் சிவனுக்குச் செய்யும் தொண்டாகக் கருதினார். அவர் கோவில் வாத்தியங்களுக்கு வேண்டிய வாரும் தோலும் நரம்பும் தரும் பணியை மேற்கொண்டிருந்தார். பூசைக்கு வேண்டிய வாசனைத் திரவியங்களில் ஒன்றுகிய கோரோசனையையும் கொடுத்து மகிழ்வார். ஆலயத்தின் வெளியே நின்று, மனம் உருகி,

7. சூத்துரிமை நெற்றுமொர் என்பதைக் கேள்வி.

இறைவனின் நாமாவளிகளைப் பாடுவார்; பத்திப் பரவசத்துடன் ஆடுவார்.

இவருக்குச் சிவத் தலங்களுக்குப் போகும் ஆசை பிறந்தது. ஆதனாருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிறந்த சிவத்தலம் திருப்புன் கூர். அங்குச் செல்லவேண்டும், அங்குள்ள கோயிலில் வீற்றிருக்குஞ் சிவலோகநாதனைக் காணவேண்டும் என்று பேரார்வங் கொண்டார். அவ்வார்வம் அவரை உந்த, அவர் விரைவாகச் சென்று திருப்புன்கூரை அடைந்தார். தூரத்திற் கோபுரந் தெரிந்தது. நந்தனூர் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கோயிலை அடைந்தார். கோபுர வாயிலுக்கு நேராக வெளியே நின்றார். எப்பொழுது கதவு திறப்பார்கள், சிவலிங்கப் பெருமானைக் காணும் பாக்கியம் எப்பொழுது கிடைக்கும் என்று ஆவலாகக் காத்துநின்றார். கதவு திறக்கப்பட்டது. அவரது கண்கள் மூலத் தானேசுவரரை நோக்கின. என்ன பெரிய ஏமாற்றம்! நந்தியின் உருவமே தெரிந்தது.

8. திருப்புன்கூரில் நந்தனூர் சவாமியைத் தரிசிப்பதற்காக நந்தி விலகியிருத்தல்.

“ஆண்டவா, இதென்ன கொடுமை! உன்னைப் பார்க்க ஒடோடி வந்தேனே; வழியை மறைத்துக்கொண்டு, மலை போல, ஒரு மாடு படுத்திருக்கிறதே” என்று புலம்பினார். ஆண்டவன் அடியார்க்கு எளியவனல்லவா? ‘எனது பத்தன் என்னைக் காண

வந்துள்ளான்; சற்றே விலகியிரும் பிள்ளாய்; அவனுக்கு எனது சந்திதானம் மறைகின்றதாம்' என்று அவன் ஆணை பிறப்பித் தான். நந்தி விலகியது. வெளிவாயிலில் நிற்கும் நந்தனாருக்குப் பளிச்சென்று சிவலிங்கக் காட்சி கிடைத்தது. அவர் ஆனந்தங் கொண்டார்; ஆடினர்; பாடினர்; இறைவனைத் தரிசிக்கும் பேறு பெற்றுவிட்டேன் என்று பெருமிதம் அடைந்தார்.

அன்பின் வடிவமாக நின்ற நந்தனாருக்கு ஓர் ஆசை பிறந்தது. 'எனக்கு இரங்கியருளி இறைவனுக்கு நானெனு தொன்டு செய்ய வேண்டும்' என்று நினைத்தார். அப்பொழுது குடங்களிலே தண்ணீர் சுமந்து கொண்டு வேலையாட்கள் உள்ளே செல்வதைப் பார்த்தார். இறைவன் அபிடேகத்துக்காகப் போகின்ற நீர்க் குடங்கள் அவை. அவற்றைப் பார்த்ததும் நந்தனார் தான் செய்யவேண்டியது என்னவென்று நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார்; 'கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு குளம் வெட்டுவேன்' என்று உறுதி கொண்டார். அங்கு ஓரிடத்திற் பள்ளம் ஒன்றிருப்பதைக் கண்டு அதைக் குளமாக வெட்டினார். தடையின்றி ஆண்டவன் திருப்பணிக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையால் உருவாகிய குளம் அது. குளத்தை வெட்டி முடித்த பின் கோயிலைச் சுற்றி வலம் வந்து ஆடிப்பாடி, ஆண்டவனிடம் விடைபெற்றுத் தமது ஊருக்குச் சென்றார்.

நந்தனார் திருப்புன்கூருக்குப் போய் வந்தாரல்லவா? அதற்குப் பின் அவருக்குத் தில்லைக்குப் போகவேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏற்பட்டது.

"தில்லைஅம்பலத் தலமொன்று இருக்குதாம்—
அதைக் கண்ட பேர்க்குச்
சனன மரண பினியைக் கருக்குதாம்"

என்ற ஒரு செய்தியை அவர் கேட்டார். அது அவரது சிந்தனையை நிறைத்துக் கொண்டது. தில்லையம்பலத்தில் என்ன காணலாம்? திருச்சிற்றம்பலத்தைக் காணலாம். அங்கே அம்பலத்தில் ஆடும் நடராசப் பெருமானது திருக்கோலத்தைக் காணலாம்.

நமது இதய வெளியில் ஞானமாக நிறைந்து நிற்கின்றது ஒரு சத்தி. அதுவே எமது உயிருக்கு உயிராக நின்று நம்மை இயக்குகின்றது. அச்சத்திதான் நடராசக் கோலம்கொண்டு இத்தலத்திற் காட்சியளிக்கின்றது. ஆண்டவன் வீற்றிருக்கும் இடமெல்லாம் கோயில் என்றாலும் அப்பெயரைத் தனது சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டுள்ள தலமல்லவா சிதம்பரம்?

“சிதம்பரம் போகவேண்டும், அந்த ஆடும் பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும்’ என்ற துடிப்பு நந்தனாருக்கு ஏற்பட்டது. பகலெல்லாம் இதே நினைவு; இரவெல்லாம் நித்திரையில்லை; பொழுது விடந்த பின்பும் இந்த நினைவன்றி வேறில்லை. “இப்பொழுதே போகமுடியுமென்றால் எவ்வளவு நல்லது” என்று நினைப்பார். அதே சமயம் ஒர் அச்சமும் ஏற்படும். நமது நிலையென்ன? தொழிலென்ன? ஆவரித்துத் தின்றுமலும் புலையர் குலத்திற் பிறந்துவிட்டேனே; தில்லையில் எரியோம்பி இறைவனை வழிபடுவார்களாமே; அங்கு தூய்மையே உருவான தில்லைமுவாயிரவர் ஆண்டவனுக்குப் பூசை செய்கிறார்களாமே; அங்கு நான் போவது எங்ஙனம்? என்று மனமுடைவார் நந்தனார்.

ஆயினும், சிதம்பரம் செல்லவேண்டுமென்ற விருப்பம் அதிகரித்ததே தவிரக் குறையவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் ‘நாளை நான் கட்டாயம் சிதம்பரம் போவேன்’ என்று உறுதி கொள்வார். இங்ஙனமே நாள்கள் பல கழிந்தன. ‘நாளைக்குப் போவேன், நாளைக்குப் போவேன்’ என்று சொல்லி வந்தபடியால் அவருக்கு எல்லோரும் ‘நாளைப்போவார்’ என்று பட்டம் சூட்டினார்கள். நாம் அவரைத் ‘திருநாளைப்போவார்’ என்றே இனி அழைப் போம்.

திருநாளைப்போவார் தம் கனவு நன்வாகும் நாளும் வந்தது. அவர் தில்லை வந்து சேர்ந்தார். தில்லைத் தலத்தில் எங்கே பார்த் தாலும் ஓம குண்டங்களும், வேத ஒலியும், அடியார் மடங்களும், அரகர என்ற ஒசையும் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு. அவர் வெருண்டு நின்றார். ‘மிகவுந் தூய்மையான இந்தச் சூழலிலே தூய்மையற்ற யான் எங்ஙனம் புகுவேன்? இவற்றைக் கடந்து சென்று இறைவனீன் நடனக் கோலத்தை எங்ஙனம் காண்பேன்? என்ற எண்ணம் வருத்த, இரவும் பகலும் ஓயாது தில்லையைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்தார். உள்ளம் வேதனையால் நொந்தது; உடல் சோர்வுற்றது. அவர் சுற்றே உறங்கினார்; அப்பொழுது அற்புதமான ஒரு கனவு கண்டார். இறைவனே கனவில் வந்து தோன்றுகின்றன; தன்னை அடைய அலையும் பத்தரைத் தேற்றுகின்றன. ‘தில்லை முவாயிரவரைத் தீ வளர்க்கப் பணித்துள்ளேன்; அதில் மூங்கி எழுந்தாற் புதிய வடிவம் பெறுவாய்; அத்துடன் நம்மை வந்தடைவாய்’ என்று அன்பு மொழி பகர்கின்றன இறைவன்.

தில்லை முவாயிரவருக்கும் ஒரு கனவுக் காட்சி தோன்றியது. ‘நமது பத்தன் ஒருவன் ஊருக்கு வெளியே படுத்திருக்கின்றன; நந்தன் என்ற பெயரின்; நம்மைக் காண வந்துள்ளான்; அவன்

முழுகத் தீ வளர்ப்பீர்; அவனை நம்மிடம் அழைத்து வருவீர்’’ என்று நடராசப் பெருமானின் கட்டளை அக்கனவுக் காட்சியிற் பெறப்பட்டது.

திடுக்குற்று எழுந்தார்கள் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்; ‘‘இறை வனது பத்தராம்; அவர் எங்கே’’ என்று தேடி அலைந்து திரு நாளைப் போவாரைக் கண்டனர்; அவர் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கினர்; ‘‘வாருங்கள்’’ என்று அழைத்தனர்; இறைவன் ஆணையை அவருக்கு எடுத்துக் கூறினர்; தெற்குக் கோபுர வாயிற்புறத்திலே தீ வளர்த்தனர். அவர்கள் வளர்த்த தீயில் நந்தனுர் மூழ்கினார்.

முப்புரிநால் தரித்த முனிவர் உருவிற் சடைமுடியுடன் தீக் கொழுந்து போல வெளியே வந்தார். இவ்வதிசயத்தைக் காண்பதற்குக் கடல் போலத் திரண்டு வந்த மெய்யடியார்கள் கை கூப்பித் தொழுதனர்; இறைவனது கருணைத் திறத்தை நினைத்து விம்மிதம் அடைந்தனர்.

அன்புப் பிழம்பாகக் காட்சியளித்த திருநாளைப்போவார், அகமும் புறமும் ஆண்டவனைக் காணும் ஆர்வம் நிறைந்தவராய், தெற்குக் கோபுர வாயில் வழியே தில்லை நடராசர் ஆடும் அம்பலத்து எல்லையை அடைந்தார்; ‘‘உள்ளே புகுந்தார்; நடமாடும் எல்லையிலே தலைப்பட்டார்; யாவரும் கண்டிலர்’’ என்று பெரிய புராணத்திற் சேக்கியார் பாடுகின்றார். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட தில்லைமுவாயிரவர் அதிசயித்தனர். அடியார்கள் துதி செய்தனர். திருநாளைப்போவார் நடராசப் பெருமானுடைய அருளைப்பெற்ற வரலாறு சுந்தரரின் உள்ளத்தையும் உருக்கியது. அவர் ‘‘செம்மையே திருநாளைப்போவார்க்கும் அடியேன்’’ என்று திருத்தொண்டத் தொகையிலே பெருமை தோன்றக் கூறுகின்றார்.

13. நட்பமாடும் நம்பனுக்கொரு மீன்

பெரிய புராண நாயன்மார்கள் பலர் தாம் பிறந்த குலத் தால் வேறுபட்டவர்கள்; தத்தம் குலத்துக்குரிய தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தவர்கள். ஆனால், அவர்களுக்கிடையே ஒரு பொதுவான சிறப்புக் காணப்பட்டது. சிவனை ஒருபொழுதும் மறவாத சின்தை உடையவர்களாய், உள்ளும் புறமும் தம்மை அப்பெருமானுக்கே அர்ப்பணி த்து வாழ்ந்தமையே அது. அதனால், ‘சிவதொண்டர் குலம்’ என்னும் தனிப்பெருமை பெறுதற்கு அவர்கள் உரியவர்களாயினர். ஏற்றத்தாழ்வின்றி இவ்வடியார்கள் யாவரும் சேக்கிழாராற் சமமாகப் போற்றப் படுகின்றனர். இவர்களுள் ஒருவரே அதிபத்த நாயனார். அவர் பரதவ குலத்தைச் சேர்ந்தவர்.

அதிபத்தர் வாழ்ந்த நாடு சோழ நாடு. அங்கே கடல் அலைகள் வந்து மோதும் நாகபட்டினம் எனும் துறைமுகப் பட்டினம் இருக்கின்றது. அவர் காலத்திலே யானைகள், குதிரைகள், மணிகள், துகில்கள் எனப் பல பொருள்கள் மரக்கலங்களில் அங்கு வந்து குவிந்தன. வணிகத்திற் சிறந்து விளங்கிய அந்நகரின் ஒரு பக்கத்திலே பரதவர் கூடிவாழ்ந்த நுளையர்பாடியிலே பிறந்தவர் அதிபத்தர்.

அந்நுளையர்பாடியானது மீனுணவு மனியப்பெற்றது; மீன் விற்றவினால் அதிக செல்வம் பெற்று விளங்கியது. ‘உலர்ந்த மீன் களை உண்ணும் விருப்புடன் பறவைகள் அங்கே கூடிநிற்கும். வலைகளை வடம் பிடித்து இழுக்கும் மீனவரது ஒலியும், மீன்களைக் குவை குவையாக விலை பகர்ந்து விற்பவர் ஒலியும், தலைசிறந்த வெண்சங்குகளைக் கரையிலே சொரிபவர்களின் ஒலியும், அலை வீசும் நெடுங்கடலின் ஒலிக்கு எதிரொலியாக அமையும்’ என்று நுளையர்பாடியைச் சேக்கிழார் வருணிக்கின்றார்.

கடலிலே நெடுந் தூரங் சென்று, வலை வளைத்துத் தாம் பிடித்த மீன்களைக் கரைசேர்க்கும் அவ்வலைஞர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக அதிபத்தர் விளங்கினார். அவர் சிவபிரானைத் தம் மனக்கோயிலில் இருத்தி, அவன் நினைவோடு தம் தொழில் பார்த்து வந்தார். சிவதொண்டுகள் செய்வதில் மிக்க மகிழ்ச்சி

அடைந்தார். தமக்குக் கிடைக்கின்ற மீன்களிலே சிறந்த ஒரு மீனை இறைவனுக்கென ஏன் விட்டுவிடக்கூடாது என்ற உயர்ந்த சிந்தனை ஒருபொழுது அவரது உள்ளத்திலே தோன்றியது.

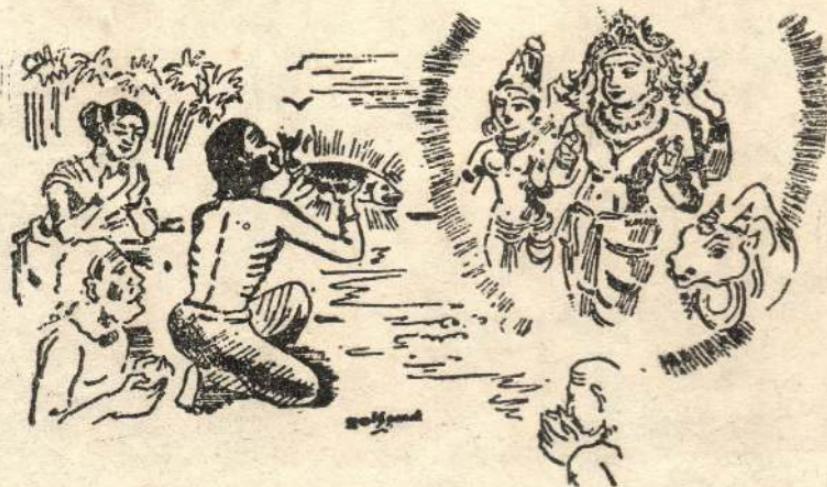
9. அதிபத்தர் தினமும் ஒரு மீனை இறைவனின் திருப்பாதங்களுக்கென அர்ப்பணித்தல்.

அன்று தொட்டுத் தினமும், வலையில் அகப்படும் மீன்களை ஆவலுடன் நோக்குவார். உருவப் பொலிவும் அழகும் யிக்க மீனைக் கண்டதும் அவரது உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கும். “இது எனையானும் ஈசனுக்கே உவந்தது” என்று சொல்லி அதனைத் தூக்கிக்கடவில் விட்டுவிடுவார். ஒரு மீன் மட்டும் அகப்பட்டபோதும் “இது என் சூத்தப்பிரானுக்கென்றே கிடைத்தது; அவன் கழல்களையே சென்று அடையட்டும்” என்று அம்மீனையும் கடவில் விட்டுவிடுவார். இவ்வாறு இறைவனது திருப்பாதங்களுக்கெனத் தினமும் ஒரு மீனை அர்ப்பணித்து, மகிழ் வெய்தி வந்தார் அதிபத்தர்.

அதிபத்தரது அன்பைக் சோதிக்கச் சித்தங்கொண்டான் இறைவன். பொன்னை அக்கிணியிற் புடம்போட்டு எடுக்கும் பொழுது தானே அதன் தூய்மை வெளியாகும். பெரிய புராண நாயன்மார்களுக்கு, அவர்களது பத்தி தூய்மையானது என்பது உறுதியாகும் வரை, இறைவன் அவர்களது வாழ்க்கையிற் பல துன்பங்களைக் கொடுத்துச் சோதித்து வந்திருக்கிறான். ஆனால் எத்துன்பம் வந்த போதும் அவர்களது பத்தி குறையவில்லை. அதே வழியில் அதிபத்தரையும் சோதிக்கத் திருவுளம் கொண்ட சிவபிரான், அதிபத்தருக்குத் தினமும் ஒரு மீன் மட்டுமே கிடைக்கும்படி செய்தார்.

அடுத்துத் து அநேக நாள்களாக ஒரு மீனே அகப்பட்டது. ‘தன்குப் பின் தானம்’ என்று அதிபத்தர் என்னிரோ? இல்லை; இறைவற்கென விட்டுவிட ஒரு மீனுவது கிடைத்ததே என்று அவர் மனமிழ்ந்தார். இவ்வாறு பல நாள்களாக ஒரு மீன் மட்டும் அகப்பட்டமையால் மீனுணவினுற் பெற்று வந்த செல் வழங்குறைந்தது. அதிபத்தரை அண்டி வாழ்ந்த சுற்றுத்தவர் பசி யால் வாடினர். உணவின்றி அதிபத்தரது அழகிய திருமேனியுந் தளர்ந்தது. வறுமையிலும் தம் இலட்சியத்தில் வழுவாது நின்றூர் அதிபத்தர். கிடைத்துவந்த ஒரு மீனையும் எம்பெருமானுக்கென விட்டு மகிழ்ந்தார்.

அப்படியிருக்கும் நாளிலே ஒரு நாள் இதுவரை கிடைக்கப் பெறுத தலைசிறந்த ஒரு மீன் அகப்பட்டது. அது பசம் பொன் னிலே நவமணிகள் வைத்து இழைக்கப் பெற்றதோ என்று கான் போர் வியக்கும்படி கண்களைக் கூசச் செய்தது. “ உலகம் முழு வதையும் இதற்கு விலையாகக் கொடுத்தாலும் தகும்” என்று கூறி வலைஞர் அம்மீனைக் கரைக்குக் கொண்டனர். “ சிவந்த சூரிய யன் இதோ உதித்துவிட்டாலே”? என்று நின்றவர்கள் அதிசயித்தனர். “ மீனான்று படுத்தனம்” என்று வலைஞர் அதிபத்தருக்கு மீனைக் காண்பித்தனர். ஒளி மிகுந்த அந்த மீனைக் கண்ட அதிபத்தர் மனம் மிக மகிழ்ந்தார். “ பெருமானே, இம்மீனை உன் பொற்பாதங்களுக்கே ஆகட்டும்” என்று கூறி, அம்மீனைத் திரும் பவுங் கடலில் விட்டார்.

10. அதிபத்தர் பொன் வர்ன மீனை அர்ப்பணித்தபோது இறைவன் காட்சிகொடுத்தல்.

பொருட் செல்வமே சிறந்த செல்வம் என்று போற்றுவது இவ்வுலகம். பல நாள்களாக வறுமையினால் வாடியவர் அதிபதி தர். அரும்பொருளீட்டித் தரவல்ல அழகிய பொன் மீன் அகப் பட்டபோது, அதனை விற்றுத் தம் துன்பம் போக்கியிருக்கலாம். ஆனால், எமது அடியார் பொருளாசையை முற்றும் துறந்தவர்; தாம் கொண்ட பத்தியின் உறுதி குலையாதவராக, அழகிய அம் மீனையும் இறைவனது பொற் கழல்களுக்கே விட்டு மகிழ்ந்தார். அதிபதித்தரின் தளராத பத்தியைக் கண்டுகளித்த இறைவன், அவருக்கு இடபாருடராய்க் காட்சி கொடுத்து அருள்புரிந்தார்.

வாழ்வில் நாம் எந்தத் தொழிலையும் மேற்கொள்ளலாம்; கிடைக்கும் வருவாய் சிறிதாகவோ, பெரிதாகவோ இருக்கலாம்; எந்த நிலையில் நாம் இருந்தாலும் தூய்மையான, தெய்விகச் சிந்தனையுடன் கூடிய மேம்பட்ட வாழ்க்கையை நடத்த முடியும்; உயர்ந்த சிந்தனைகளைப் போற்றி வாழ்விற் கடைப்பிடிக்க முடியும். இந்த உண்மைகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு அதிபத்த நாயகரது வரலாறு ஆகும்.

14. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

சேக்கிமார் சிவாமிகள் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே படித்திருக்கின்றோம். இச்சைவத் தமிழ்க் காப்பியத்திலே அறுபத்துமூன்று தனியடியார்களின் விவப் பணிகளைச் சேக்கிமார் விதந்து கூறியிருக்கின்றார்; அத்துடன் ஒன்பது வகைத் தொகையடியார்களின் சிறப்பினையுங்குறிப்பிடுகின்றார்.

தொகையடியார்களுள் ஒரு பிரிவினரான அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தாரை “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்க்கு அடியாருக்கும் அடியேன்” என்று சுந்தரர் போற்றியுள்ளார். திருத்தொண்டர் புராணத்திற் கூறப்படும் தனியடியார்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் காலத் திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் எத்தனையோ அடியார்கள் தமிழ் வழங்கு நாட்டிற்கப்பால் இறைவழி நின்று பரகதி அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்” என்று சேக்கிமார் கூறுகின்றார்.

சேக்கிமார் வழிவந்த சிவநேயச் செல்வர்களில் ஒருவரான உமாபதி சிவாசாரியர் “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்” என்ற தொடரைப் பின்வரும் செய்யுளிலே சிறப்புற விளக்குகின்றார்.

செப்பரிய பொய்யடிமை இல்லாதார் மெய்யில்

திருநீறு பூசுமுனி வரர் உலகு தன்னில்

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் இவர்கள் தமிற் சிலபேர்

ஆய்ந்ததமிழ்ப் பேர் சிலபேர் மலையாளர் சிலபேர்

தப்பாத தெலுங்கர் சிலர் மற்றுளதே சத்தோர்

தவஞ்செய்து பரகதி மை அடைந்த வர்கள் சிலபேர்

இப்போதும் இருந்தரனை வழிபடுவோர் சிலபேர்

இனிமேலும் திருமேனி கொடு வருவோர் சிலரே.

தமிழ்பேச நல்லுலகத்திற்கு அப்பாற் பிறமொழி பேசும் மக்களிடையேயும் பொய்யடிமை இல்லாது வாழ்ந்து பரகதி அடைந்த அடியவர்கள் வாழ்ந்தமையையும், இனியும் வாழும் சாத்தியத் தையும் உமாபதி சிவம் இச்செய்யுளால் வலியுறுத்துகின்றார்.

பிள்ளைகளே, சித்தாந்த சைவச் சான்றேர் வாழ்கின்ற தமிழ் வழங்கு பிரதேசங்களுக்கு அப்பாலும் நிறைமாந்தராய் இருந்து இறையருள் பெற்ற அனுபுதிமான்கள் வாழ்ந்தனர், வாழ்கின்ற னர், வாழப்போகின்றனர் என்பதை நாம் மனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். இக்கருத்து நமது சமயத்திற்கே உரிய சிறந்த தொரு கொள்கையாகும்.

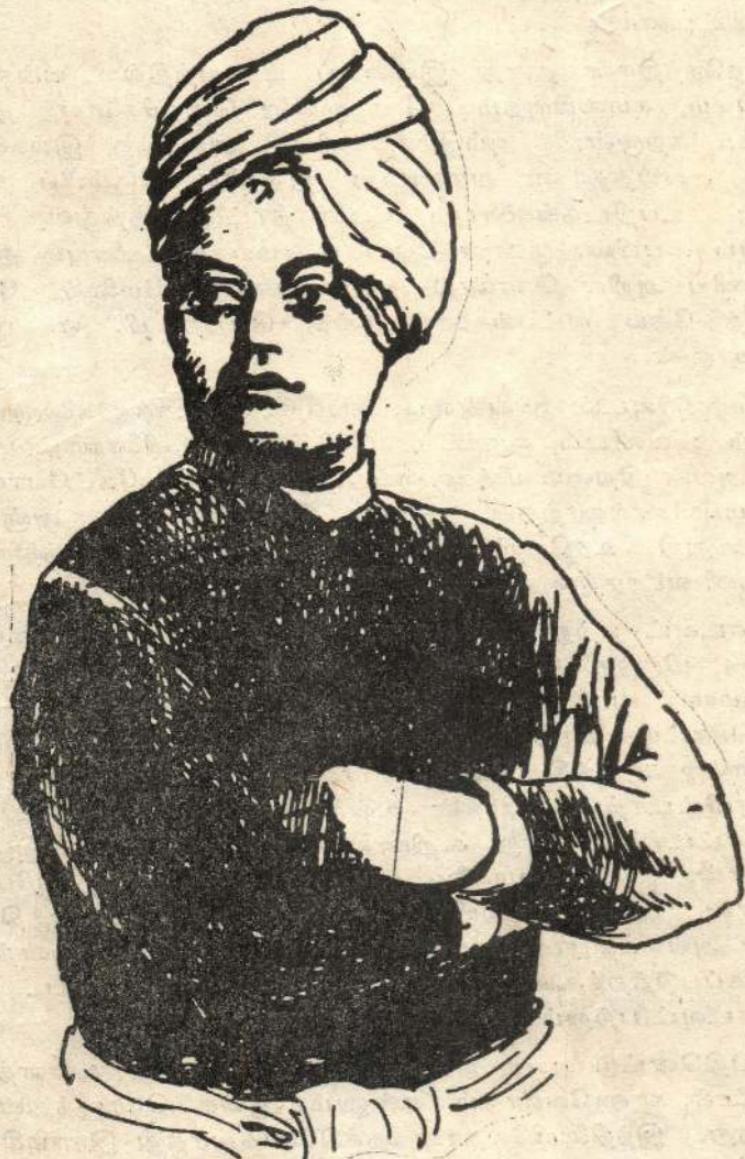
(இத்தகைய அனுபுதிமான்களுள் உலகறிய அண்மையில் வாழ்ந்த சுவாமி விவேகானந்தர் ஒருவராவர். அவர் வங்காள தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்) சிவ வணக்கத்திலே தலைசிறந்த குடும் பத்திற் பிறந்தவர். பொய்யடிமையில்லாத வாழ்வு வாழ்ந்தவர். துறவியாய் விளங்கிய இப்பெரியாரது வாழ்க்கையைச் சற்றுப் பார்ப்போம்.

சுவாமி விவேகானந்தர்

1897 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 15 ஆம் திங்டி; காவியுடை தரித்த பெரியார் ஒருவருக்குக் கொழும்புத் துறைமுகத் திலிருந்து அவர் தங்கவிருந்த பான்ஸ் பிளேஸ் மாளிகை வீதி யெங்கனும் அமோகமான வரவேற்பு. குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியொன்றில் அவர் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார். வீதிகள் தோறும் தோரணங்கள்; சைவப் பெருமக்களது வாயில்கள் தோறும் நிறை குடங்கள்; பாரதத்திலிருந்து அமெரிக்காவிலே சிகாகோ நகரில் நடைபெற்ற சர்வமத மாநாட்டிற் கலந்து கொள்ளச் சென்று. இந்து மதத்தின் சிறப்பினை உலகறியச் செய்துவிட்டுத் திரும்பிய மகாஜிக் காண் ஈழத்துச் சைவ மக்களது உள்ளம் துடித்தது. மலர்ந்த முகம்; ஞான ஒளிலீகம் கண்கள்; ஏறுபோன்ற பீடுநடை. இவை யாவும் அமையப்பெற்ற இந்தப் பெரியார் யார்? அவரே சுவாமி விவேகானந்தர்.

உலகில் மக்கள் சமுதாயம் உய்யும் நெறியைக் காட்டியருளிய பெரியார்களில் ஒருவர் அவர். (இந்து சமய பாரம்பரியத்திற் சமய வாழ்வானது யாது என வாழ்ந்து காட்டிய பெரியார்கள் உள்ளர். இவர்களுள், 19 ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரைப் பற்றி ஏழாந் தரப் பாட நூலிற் கற்றிர்கள்.) இப்பொழுது அவரது முதற் சிடராகிய சுவாமி விவேகானந்தரைப்பற்றி அறிவோம். (இராமகிருஷ்ணர் உலக மக்களுக்கு மெய்ஞ்ஞான ஒளி காட்டுதற்கென ஏற்றிவைத்த ஞானவிளக்கே சுவாமி விவேகானந்தர். பாரத பூமி ஆங்கில மோகத்திலே தினோத்து, ஆன்மீக உணர்வு குன்றி, சமய நெறி சீர்குலைந்து

இருந்த காலத்திலே இந்துக்களது உள்ளத்தில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தத் தோன்றிய உத்தமர் அவர்.)

11. சுவாமி விவேகானந்தர்.

வங்காளத்திலே கல்கத்தா நகர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் நிலைக்களமாக விளங்கியது. (அந்நகரிலுள்ள உயர்நீதி மற்றுத் தில் விசுவநாத தத்தர் என்பவர் பணிபுரிந்து வந்தார். அவருடைய மணவியார் பெயர் புவனேசுவரி தேவியார். அவர்களுக்கு 1863 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 12 ஆம் திகதி ஒர் ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. அதற்கு அவர்கள் நரேந்திரன் எனப் பெயரிட்டனர்)

நரேந்திரன் தனது இளமைப் பிராயத்தில் வங்காளி, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகளையுந் துறை போகக் கற்றுன்; அம்மொழிகளில் அமைந்த இலக்கியங்களைச் சுவைத்தான்; வரலாற்று நூல்களை விரும்பிப் படித்தான்; உபநிடதங்களையும், மேலை நாட்டுத் தத்துவ நூல்களையும் பைபிள், குரான் போன்ற சமய நூல்களையும் தனது நுண்ணிய அறிவு கொண்டு ஆராய்ந்தான்; மேலைத் தேய, கீழைத் தேய நுட்பங்களை ஒருங்கு பெற்ற பி. ஏ. பட்டதாரியானான்.

நூலறிவுடன் நாவன்மை, சங்கீத நாடகக் கலைஞரனம் யாவும் அவனிடம் ஒருங்கே மிளிர்ந்தன. விளையாட்டுக்களிலும் அவன் திறமை மிக்கவனாய்த் திகழ்ந்தான். கேட்போரைக் கவரும் சொல்லாற்றல், எவ்வித இடர்களுக்கும் அஞ்சாதமன உறுதி, உரமேறிய உடற்கட்டு ஆகியன நரேந்திரனுக்குத் தனி வசீகரத்தைத் தந்தன.

கடவுட்பற்று அவனுடன் கூடவே பிறந்தது போலும்! துடுக்கு மிகுந்த இச்சிறுவனை அடக்குவதற்குப் புவனேசுவரி அம்மையார் படாதபாடு படுவார். குளிர்ந்த நீரைத் தலையிற் கொட்டிக் காதில் ‘சிவா’ ‘சிவா’ என்று ஒதினால் துடுக்கு எவ்வாரே அடங்கிவிடும். “நரேன், நீ நல்ல பிள்ளையாக ஒழுகாவிட்டாற் சிவபிரான் உன்னைக் கைலாயத்துக்கு வரவிடமாட்டார்” என்று கூறினாலும் பேசாது அவன் இருந்து விடுவான். பிரதிமைகளை வைத்து அச்சிறுவன் வழிபட்டு வந்தான். பூசை அறையில் உடைகை மறந்து தியான்த்திலும் அவன் அவ்வப்பொழுது மூழ்கிவிடுவான். கலபமாக மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தக்கூடியவன் அவன். அவனுடன் கூட அவனது கடவுட்பற்றும் வளர்ந்து வந்தது.

(பதினெட்டு வயது நிரம்பிய இவ்வாலிபனது உள்ளத்திற்கடவுளைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசை கொழுந்துவட்டு எரிந்தது. இந்நிலையிலேதான் தக்கிணேசுவரத்து இராமகிருஷ்ணரை முதன்முதலில் அவன் சந்தித்தான். இராமகிருஷ்ண

இராகிருஷ்ணர் நரேந்திரன் சந்திப்பு ஆன்மீக வரலாற் றிலே மிக முக்கியமானதொரு நிகழ்ச்சி. இராமகிருஷ்ணர் நூலறிவு இன்றி அனுபவங்களும் கைவரப்பெற்றவர். இறையனுபவத்தில் முழுகித் திளைத்தவர். பாரதத்தின் பாரம்பரிய மரபில் வளர்ந்தவர். எளிமையே வடிவானவர். அத்தகையவர் முன்னிலையிலே ஆங்கிலக் கல்வி தந்த ஆணவ மிடுக்குடன் ஓர் இளைஞர் வருகின்றான். பழைய பாரதத்தை நலீன பாரதம் சந்திக்கின்றது.

“ஐயா, தாங்கள் கடவுளைக் கண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று தான் இதுவரை மனத்திற் சுமந்து வந்த கேள்வியை இராமகிருஷ்ணரிடம் வெளியிடுகிறான் நரேந்திரன். ‘உள்ளம் கருதிய சீடன் வந்துவிட்டான்’ என்று, பெருமகிழ்ச்சியடை கிறார் இராமகிருஷ்ணர். “கண்டிருக்கிறேன் பிள்ளாய், கண்டிருக்கிறேன்; இதோ உன்னை என் கண்முன் காண்கிறேன் அல்ல வா? அது போல அவனையும் கண்டிருக்கிறேன். இல்லை உன்னை நான் காண்பதை விட இன்னமும் தெளிவாக அவனைக் கண்டிருக்கிறேன்” என்று அவர் விடை பகருகிறார். அவற்றைக் கேட்ட நரேந்திரனின் உள்ளம் பூரித்தது.

இராமகிருஷ்ணரின் விருப்பத்துக்கிணங்கி நரேந்திரன் அடிக்கடி தக்கிணேசுவரம் வந்தான். அவருடைய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துத்தான் நரேந்திரன் ஏற்றுக்கொள்வான். இடைக்காலத்திலே தந்தையார் இறந்து, வறுமையாலே தனது குடும்பம் வாடியபொழுது நாத்திகனுகவும் அவன் மாறியவன். ஆனால், நாட் செல்லச் செல்லப் பரமஹம்சர் தொடர்பாற் கடவுகளைப் பற்றி அவன் கொண்ட ஜயங்கள் நீங்கின. இராமகிருஷ்ணரைக் குருவாக ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை வந்தது.

குருவின் அருளினாற் பேரறிவும் இறையனுபவங்கள் பல வும் பெற்றுன் நரேந்திரன். அவ்வின்ப அனுபவங்களிலே திளைத்திருக்க விரும்பினான். “நரேன், இது உனக்குத் தகாது. ஆல மரமாய் நின்று, ஆயிரக் கண்க்கான மக்களுக்கு நிழல் தருவாய் என்றல்லவா நான் நினைந்தேன். நீயோ உனது விமோசனத்தை மட்டுமே நாடுகிறுய்” என்று அவனது சமூகப் பணியை அவனுக்கு நினைவுறுத்தினார் பரமஹம்சர். குருநாதரால் முற்றிலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டான் நரேந்திரன். ஜந்து ஆண்டுகளிலே அவரது சீடர்களுக்கெல்லாம் அவன் தலைவனானான்.

குருநாதர் தொடர்பால் அவன் அறிந்துகொண்ட உண்மைகள் பல. ‘கடவுள் என ஒருவர் உண்மையில் இருக்கிறார். அனுபவத்தால் மட்டுமே அவரை அறிந்துகொள்ளலாம். கடவுட் காட்சி பெறுதலே எமது இலட்சியமாக இருக்க வேண்டும். கடவுள் உருவம் அற்றவராகவும் உருவம் உடையவராகவும் இருக்கிறார். உருவச் சிலைகளிற் கடவுளைக் காணும் நாம் அவரை உயிருடன் உலவும் மனிதரிலும் காணலாம். மனிதரில் வதியும் அவ்விறைவனுக்கும் நாம் சேவை செய்தல் வேண்டும். ஒருவனது வயிற்றுப் பசியைத் தீர்த்த பின்பே அவனுக்குச் சமயம் போதிக்கலாம்’. இத்தகைய கருத்துக்கள் யாவற்றையும் தன் குருநாதரிடமிருந்தே பெற்றுக்கொண்டான் நரேந்திரன்.

நூலறிவு பெற்றிருந்த நரேந்திரனுக்குக் குருவின் அருளினால் அனுபவ ஞானமும் கைகூடிதற்று. உலகினர்க்கு உய்யும் நெறி காட்டுந் தகுதியினையும் அவன் பெற்றுவிட்டான். தம் சத்தி அனைத்தையும் நரேந்திரனுக்கு ஈந்து, 1886 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15 ஆந் திகதி இராமகிருஷ்ணர் இறைவனமுடி சேர்ந்தார். அவர் ஏற்றிய ஞானதிபம் சுடர்விட்டு எரிய ஆரம்பித்தது.

தன் குருநாதர் கருத்தின்படி மக்கட் சமூகத்துக்குச் சேவை செய்வதே இனித் தன் கடனெனக் கொண்டான் நரேந்திரன். துறவு வாழ்க்கையை அவன் விரும்பி ஏற்றுன். இத்துறவின் பெயர் கவாமி விவேகானந்தர்.

இமாலயம் தொடக்கம் கன்னியாகுமரி வரை சுவாமி விவேகானந்தர் யாத்திரைகளை மேற்கொண்டார். அறியாமையாகிய இருளிலும் ஏழ்மையிலும் கோடானுகோடி மக்கள் படும் இன்னல்களைக் கண்டு அவரது நெஞ்சு விம்மியது. மேனைட்டு மோகத்திற் சிக்கியிருந்த பாரத மக்களுக்கு அவர்களது ஆன்மீக பாரம்பரியத்தின் சிறப்பினை எங்ஙனம் உணரவைக்கலாம் என்று சிந்தித்தார். பாரத நாட்டின் பெருமையை மேனைட்டவரும் உணரும்படி செய்தலே இதற்குச் சிறந்த வழி என்று முடிவு செய்தார். இச் சமயத்திலேயே அமெரிக்காவிலே சிகாகோ நகரிற் சர்வமத மாநாடு கூட விருந்த செய்தி அவருக்கு எட்டியது.

1893 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11 ஆந் திகதி உலகின் ஆன்மீக வரலாற்றிலே முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தினம். சமயப் போட்டிகள் பூசல்கள் தலையெடுத்த ஒரு காலத்தில் உலகின் வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாக ஒரு சர்வமத மாநாடு கூட்டப்பட்டது. மதத் தலைவர்கள் பல

ரும் கூடியுள்ள மாநாட்டிலே அன்பர்களது வேண்டுகோளுக்கு இனங்கி இந்து மதத்தின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டார் சுவாமி விவேகானந்தர். இந்து மதத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்யும் பணி அவரைச் சார்ந்தது.

பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்ட தலைவர்கள் யாவரும் தத்தம் மதத்தின் அருமை பெருமைகளை விதந்துவரைந்தனர். சபையினரை நோக்கினார் சுவாமி விவேகானந்தர். ‘‘மதத்தால், இனத்தால், நிறத்தால் வேறுபட்ட மக்கள் யாவரும் ஒரே இறைவனது குழந்தைகளே, எமது சகோதரரே’’ என்ற எண்ணம் உள்ளத்திற் பளிச்சிட்டது. “‘அமெரிக்க நாட்டுச் சகோதர சகோதரிகளே’’ என விளித்துத் தமது பேச்சை அவர் ஆரம்பித்தார். “‘மக்கள் யாவரையும் ஒரே குடும்பமாகக் காணும் இந்த ஞானி யார்? எம்மையும் தமது சகோதரராகக் கட்டித் தழுவும் இத்தூர தேசத் துறவி யார்? எனச் சபையினர் சுவாமிகளது ஆரம்ப உரையிலேயே அவர் வசப் பட்டு நின்றனர்.

பிரபஞ்சத்திலேயே மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்த துறவியர் திருக்கூட்டத்தின் சார்பில், எல்லா மதங்களுக்கும் அன்னையான இந்து மதத்தின் சார்பில், கோடானுகோடி இந்துக்களின் சார்பில் சபையோருக்கு நன்றி செலுத்தினார் விவேகானந்தர். பல்வேறு நதிகளும் வெவ்வேறு இடங்களில் உற்பத்தியானாலும் ஒரே கடவிலே சென்று கலக்கவில்லையா? அவ்வாறே சமயங்கள் யாவும் ஒரே கடவுளையே சென்றடைகின்றன. எனவே, மதத்தின் பெயராற் சண்டையிடுவதை ஒழித்து, மக்கள் சகோதர மனப்பான்மையுடன் வாழ வேண்டும் என அவர் வற்புறுத்தினார்; வேதமும் உபநிடதமும் புகட்டும் கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக எடுத்துக்கூறி, இந்து மதத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்தார்.

சிறிய சொற்பொழிவேயானாலும் அவரது சர்வ சமய, சமரசக் கருத்துக்கள் மாநாட்டின் குறிக்கோளை நிறைவேற்றி வைத்தன. அவருடைய வார்த்தைகள் யாவும் மேனாட்டு மக்களது ஆன்மீக உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டன. அவரது புகழ் எங்களும் பரவியது. குருதேவரின் அருளினால் விவேகானந்தர் குன்றிலிட்ட தீபமானார். இந்து சமயக் கருத்துக்கள் அமெரிக்காவில் மட்டுமன்றிப் பல ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பரவும் வகையில் அந்நாடுகளுக்கு அவர் சென்று சொற்பொழிவாற்றி னார். பாரத மக்களின் சேவைக்கெனச் சேவியர் தம்பதிகள், சகோதரி - நிவேதிதை என்போர் அடங்கிய மேலை நாட்டுச் சிடர்கள் அவரைத் தொடர்ந்து வந்தனரென்றால் அவரின் பெருமையை என்னென்பது?

'பாரதம் ஓர் அநாகரிக நாடு; பாரத மதம் ஓர் அநாகரிக மதம்' எனத் தாம் இதுவரை எண்ணியது தவறு; பாரதத்திட மிருந்து தாம் கற்கவேண்டியவை ஏராளமுண்டு என மேனுட்டார் அப்பொழுது உணரத் தலைப்பட்டனர். அமெரிக்காவில் இந்து மத அறிவைப் புகட்டுதற்கெனச் சன்பிரான்சிஸ்கோ நகரிற் சங்கம் ஒன்றையும் 'சாந்தி ஆச்சிரமம்' என்ற ஒரு நிலையத்தையும் அவர் ஏற்படுத்தினார். 1897 ஆம் ஆண்டு அவர் தாய்நாடு திரும்பினார்.

மூன்று வருட காலம் அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பா விலும் இந்து மதப் பணியாற்றிய புகமுடன் திரும்பிய மகாணை முதலில் வரவேற்று உபசரிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர் கன் கொழும்பில் வாழ்ந்த சைவ மக்கள். அவர் பிரயாணம் செய்த நீராவிக் கப்பல் 1897 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 15 ஆந் திகதி கொழும்புத் துறைமுகத்தை அடைந்தது. அவரை வரவேற்பதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. வரவேற்புக் குழுவுக்குத் தலைவராக விளங்கியவர் கனம். பொ. குமாரசவாமி அவர்கள். சவாமிகள் கொழும்பு மாநகரிலிருந்து கண்டி, மாத்தளை, அனுராதபுரம், வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களுக்கும் விஜயம் செய்தார். கொழும்பிற் 'பரிசுத்த பாரத பூமி', 'இந்து மதம்' எனும் விடயங்கள் பற்றியும், அனுராதபுரத்தில் 'சமய வாழ்விற் சகிப்புத் தன்மை' எனும் பொருள் பற்றியும், யாழ்ப்பாணத்தில் 'நமது மதம்' எனும் பொருள் பற்றியும் அவர் சொற்பொழிவு ஆற்றினார். இலங்கையிற் பதினெடு நாள் திக்கு விஜயத்தை முடித்துக்கொண்டு சனவரி 25 ஆம் திகதி அவர் இந்தியா திரும்பினார். சவாமி விவேகானந்தரது ஞாபகார்த்தமாக நிறுவப்பட்டதே கொழும்பு விவேகா எந்த கபை.

(பரலோக சிந்தனைகள் மட்டும் சமயமாவதில்லை. இக வாழ்வு, பரவாழ்வு இரண்டின் மேம்பாட்டுக்கும் உதவுவதே இந்து சமயம்' என்று பரமஹமசரிடம் அவர் உபதேசம் பெற்றிருந்தார்.) எனவே, தாய்நாடு திரும்பியதும் பரவாழ் வுக்கு உதவும் சமயப் பணியுடன் இகவாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் சமூகப் பணியையும் ஒருங்காற்றுதற்கெனக் குருநாதர் பெயராற் சத்சங்கம் ஒன்றை அவர் உருவாக்க முயன்றார். அதன் விளைவாகத் தோன்றியவையே இன்று நாம் காணும் இராமகிருஷ்ண சங்கம், இராமகிருஷ்ண மடங்கள் என்பன. அவை எண்ணிறந்த மக்களுக்கு, மருந்தளித்து, உணவளித்து, உடையளித்து, கல்வியளித்து வருகின்றன; மக்கட் குலம் உடற் பலமும் மனவளர்ச்சியும் பெற்று ஆண்மீக விடுதலைக்கான

முயற்சியில் ஈடுபட வழிவகுக்கின்றன; தருமப் பிரசங்கங்களுக்கு முதலிடங் கொடுக்கின்றன.

இம்மடங்களுள் விவேகானந்த சுவாமினாலும் ஆதரவில் முதன்முதலாகத் தாபிக்கப்பட்ட மடம் கங்கை நதி தீரத் திலே தக்கிணேசுவரத்தில் அமைந்த பேஹர் இராமகிருஷ்ண மடம். அது இராமகிருஷ்ண மடங்களுக்கெல்லாம் தலைமை இடமாக விளங்குகின்றது. இராமகிருஷ்ண மடங்கள் குருதேவரை மட்டுமன்றி அவருடைய போதனைகளைச் சாதனைகளாக்கிய விவேகானந்தரது சமூகப் பற்றையும் எமக்கு நினைவுறுத்துகின்றன.

ஏழைகளுக்கு அனுதாபம், அவர்களுடைய பசித்த வாய்க்குப் பிடி அன்னம், பாமர மக்களுக்கு அறிவொளி ஆகியவற்றை அளிக்க வல்ல புனித சேனையைத் திரட்ட அவர் விரும்பினார்; பாரத மக்களைப் பீடித்துள்ள அஞ்சான இருள், மூடநம்பிக்கை கள் யாவற்றையும் அகற்ற ஆவல் கொண்டார். அஞ்சாமையும் உடற்பலமும் தன்னம்பிக்கையும் வீரதீரமும் அறிவாற்றலும் நிறைந்த பாரதத்தைக் காண விழைந்தார். புறச் சடங்குகள் மட்டுமன்றிப் பத்தியும் சேவையும் தூய்மையும் மனித வாழ்க்கையின் இலட்சியங்கள்; அவையே சமயத்தின் சிறந்த பண்புகள் எனவும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

மக்களுக்குத் தத்துவங்களை மட்டுந் தந்தாற் போதாது. முதலில் அவர்களுக்கு உணவும் உடையும் இருக்கையும் அளிக்க வேண்டுமென அவர் விரும்பினார். ஆண்டவளைத் தேடி நாங்கள் எங்கும் போக வேண்டியதில்லை; துன்பப்பட்டவர்கள், ஏழைகள், பலவீனர்கள், இழிந்தோர் ஆகிய யாவருந் தெய்வ வடிவங்களே என்று அவர் கருதினார். “ஏழைகளுக்காக எவனது இதயம் குருதி கசிகிறதோ, அவனையே மகாத்மா என்கிறேன்” என்று 1895 ஆம் ஆண்டு நியூயோர்க்கிற சொற்பொழிவாற்றிய வர் அவர். ஏழைகளுக்கென வாழ்ந்து வந்த காந்தியடிகளுக்கும் மகாத்மா என்னும் பட்டத்தைத் தமது ஞான திருஷ்டியினால் முன்மொழிந்து வைத்தார் போலும்!

(பாரத தேசத்திற்கும் உலகிற்கும் ஒளியேற்ற வந்த அன்பராக, அறிவுத் தீபமாக, ஞான வீரராக இவ்வுலகில் நாற்பது ஆண்டுகளே வாழ்ந்து 1903 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 4 ஆந்திகதி சுவாமி விவேகானந்தர் இறைவனடி சேர்ந்தார்.)

15. சம்பந்தர் தேவாரம்

திருக்காளத்தி

திருஞானசம்பந்தர் தல யாத்திரை செய்தபோது அற்பு தங்கள் பல செய்தும், தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தி களின் பெருமைகளைச் சிறப்பித்தும் தேவாரப் பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். ஆனாடைய பிள்ளையாரினால் இவ்வாறு சிறப்பித்துப் பாடப்பட்ட தலங்களிலே தமிழ் நாட்டிற்கு அப்பாலுள்ள திருக்காளத்தி என்பதும் ஒன்று. கண்ணப்ப நாயனாரின் பேரன்பு வெளிப்பட்ட தலமாகிய திருக்காளத்தி, சோளத்தி என்றுங் கூறப்படும்.

“சந்தமார்” என்னும் திருக்காளத்திப் பதிகப் பாடவில் இயற்கையழகு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. அடியாரின் மனத்தில் இறைவன் உறைவான் என்னும் கருத்து இப்பாடவின் சாரம்.

பண்: கொஸ்லி

திருச்சிற்றம்பலம்

சந்தமார் அகிலொடு சாதிதேக் கம்மரம்
உந்துமா முகவியின் கரையினில் உமையொடும்
மந்தமார் பொழில்வளர் மல்குவண் காளத்தி
எந்தையார் இணையடி என்மனத் துள்ளவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சந்தனம், கொன்றை, அகில், சிறுசண்பகம், தேக்கு என்னும் மரங்களை ஒதுக்கும் பொன்முகவி ஆற்றின் கரையிலே, தென்றல் வீசம் சோலைகள் வளர்ந்து பெருகும் வளமுள்ள திருக்காளத்தியில், உமாதேவியாரோடு வீற்றிருக்கின்ற எமது தந்தையான காளத்தி நாதரின் திருப்பாதங்கள் என் உள்ளத் தில் உள்ளன.

ஆர்- கொன்றை; சாதி - சிறுசண்பகம்; மா முகவி - பொன் முகவி ஆறு; மந்தம் - தென்றல்; பொழில் - சோலை ; எந்தை - எம் தந்தை.

திருக்கேதாரம்

திருஞானசம்பந்தர் நமிழ் தாட்டுத் தலங்களைச் சிறப்பித் துப் பாடியிருத்தல் போலாவே வட இந்தியாவில் இமயமலைச் சாரவிலுள்ள திருக்கேதாரம் என்னும் திவ்விய தலத்தையும் திருக்காளத்தியில் இருக்கும்போது மாணசீகமாகத் துதித்துப் பதிகம் பாடியுள்ளார். திருக்கேதாரம் உமாதேவியார் சிவ பிரானைப் பூசித்து இடப்பாகம் பெற்ற தலம்.

பண் : செவ்வழி

திருச்சிற்றம்பலம்

தொண்டரஞ்சு களிறும் அடக்கிச் சுரும்பார் மலர்
இன்டைகட்டி வழிபாடு செய்யும் இடமென்பரால்
வண்டுபாட மயிலால் மான்கள்று துள்ளவரிக்
கெண்டைபாயச் சுணைல் மொட்டலருங் கேதாரமே

திருச்சிற்றம்பலம்

வண்டுகள் பாடவும், மயில்கள் ஆடவும், சிறுமான்கள் துள்ள ஏும், அழகிய கெண்டை மீன்கள் பாயவும் குளத்தில் நிலோற் பல மொட்டுக்கள் விரியும் திருக்கேதாரமானது அடியவர்கள் தமது ஜம்பொறிகளாகிய யானைகளை அடக்கி, வண்டுகள் மொய்க்கும் பூக்களைத் தலைமாலையாகக் கட்டும் பூமாலைத் தொண்டு செய்து இறைவனை வழிபடும் இடம் என்று (ஞானியர்) கூறுவர்.

அஞ்சு - ஜம்பொறிகள் ; மெய், வாய், கண், மூக்கு செவி; களிறு - ஆண்யானை ; சுரும்பு - வண்டு ; இன்டை-தலைமாலை ; என்பரால் - என்பர் (ஆல் - அசை)

திருக்கேதீச்சரம்

திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டுத் தல யாத்திரையை மேற்கொண்டபோது, இராமேச்சரத்தை அடைந்து அங்கே இறைவனைத் துதித்துத் தேவாரப் பதிகம் பாடினார். அங்கு இருக்கும்போது சுழநாட்டுத் தலங்களாகிய திருக்கேதீச்சரமும் திருக்கோணேச்சரமும் நினைவுக்கு வந்தன. அத்தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனையும் இறைவியையும் மாணசீகமாக வணங்கித் தேவாரப் பதிகங்கள் பாடினார்.

மாந்தை என்னும் மாதோட்டத்திற் பாலாவி நதி தீரத் தில் உள்ள திருக்கேதீச்சரம் பழையை வாய்ந்த வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. இது சோழ மன்னர்களாற் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. ஆயின், ஜேரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத் தில் அழிந்தீலை அடைந்தது. இன்று புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்கும் திருக்கேதீச்சரம் திருஞானசம்பந்த நாயனாரின் காலத் தில் எய்திய சிறப்பையும் இயற்கை அழகையும் அவரின் பதிகத் தின் மூலம் அறியலாம்.

“பண்டு நால்வருக்கு” என்னும் பாடலிற் காழியர்கோன் இயற்கையழகுள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில் விரும்பியுறையும் இறைவன் அறமுரைத்த சிறப்பைப் போற்றியுள்ளார்.

பண் : நட்ராகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பண்டு நால்வருக் கறமுரைத் தருளிப்பல
லுலகினி லுயிர்வாழ்க்கை
கண்ட நாதனூர் கடவிடங்கைதொழுக்
காதவித் துறைகோயில்
வண்டு பண்செயு மாமலர்ப் பொழின்மஞ்ஞஞ
நடமிடு மாதோட்டந்
தொண்டர் நாடொறுந் துதிசெய அருள்செய்கே
தீச்சர மதுதானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சனகர், சனுதனர் சனந்தனர் சனற்குமாரர் என்னும் நான்கு முனிவருக்கும் முன்னெருபொழுது அறத்தைப் போதிம் துய் பல உலகங்களிலும் உயிர்களின் நல்வாழ்வைக் கண்ட தலை வரான தென்முகக் கடவுள் மக்கள் வணங்க விரும்பியுறையுங் கோயில், வண்டுகள் இனிமையாகப் பாடும் பூஞ்சோலைகளில், மயில்கள் நடனமாடும் மாதோட்டத்தில், அடியவர்கள் ஒவ் வொரு நாளுந் துதிக்கும் திருக்கேதீச்சரமேயாகும்.

பண்டு - பழைய காலத்தில் ; கடவிடம் - பூமி, இங்கே மக்களைக் குறிக்கின்றது; பண் செ (ய) யும் - இனிமையாகப் பாடும் ; பண் - இராகம், இனிமை ; மஞ்ஞஞ - மயில்.

நால்வருக்கு அறமுரைத்தமை பற்றித் தென்முகக் கடவுள் என்னும் பாடத்திற் பார்க்க.

16. அப்பர் தேவாரம்

பாவநாசத் திருக்குறுந்தொகை — பொது

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தல யாத்திரை செய்தபோது பல அற்புதங்களைச் செய்து, சிவாலயங்களைச் சிறப்பித்துப் பல தேவாரப் பதிகங்களைப் பாடியுள்ளார். ஆனாடைய அரசு இவ்வாறு பாடிய பொதுப் பதிகங்களிற் பாவநாசத் திருக்குறுந் தொகை என்பதும் ஒன்று. உயிர்களின் பாவங்கள் அழிதற்கு ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சைவ உண்மைகளை நாயனார் இதில் விளக்கியுள்ளார்.

சைவ மக்கள் பலர் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடு வதனாலே தம் பாவங்கள் அழிந்துவிடுமென நம்புகின்றனர். புண்ணிய தீர்த்தங்கட்கு யாத்திரை செய்து நீராடல் நல்லது தான். ஆனால், அவ்வாறு நீராடுவதால் மட்டும் பாவங்கள் அழிந்துவிட மாட்டா. நாம் எங்குமுள்ள இறைவனை மெய்யன்போடு வழிபட்டு, அப்புண்ணிய தீர்த்தம் எங்கள் பாவங்களை அகற்றிவிடும் என்ற நம்பிக்கையோடு தீர்த்தமாடல் வேண்டும். இந்த உண்மையைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் “கங்கையாடிலென்” என்னும் பாவநாசத் திருக்குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் உரைத்துள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கங்கை யாடிலென் காவிரி யாடிலென்
கொங்கு தண்கும் ரித்துறை யாடிலென்
ஒங்கு மாகடல் ஒத்தீராடிலென்
எங்கும் ஈசன் எனுதவர்க் கில்லையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

கங்கை, காவிரி என்னும் புண்ணிய நதிகளில் நீராடினாலென்ன, நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் உள்ள குமரித்துறை, பெரிய அலைநீர்க் கடல் ஆசிய பிற புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடினாலென்ன, ஒருவர் ஈசன் எங்கும் இருக்கின்றன என்று

கூறி அவ்வீசனை மெய்யன்போடு வழிபடாவிட்டால் அவர்க்குப் பாவநாசமாகிய நன்மையில்லை.

ஆடிலென் - நீராடினாலென்ன ; கொங்கு - நறுமணம்; ஒதநீர் - அலைநீர்; எனதவர்க்கு - என்று கூறுதவர்க்கு; எ (ன)ஞாதவர் என்னும் சொல் ‘என்று கூறுதவர்’ என்னும் பொருளைத் தருவதோடு அமையாது, இங்கே ‘என்று கூறி அன்போடு வழிபடாதவர்’ என்னும் பொருளையுந் தருகின்றது.

திருக்குறுந்தொகை — கடம்பூர்

கடம்பூர்த் திருக்குறுந்தொகைப் பதிகம் திருக்கரக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள அமிர்தகடேசவரரின் பெருமைகளைக் கூறுகின்றது. “நங்கடம்பணை” என்னும் இப்பாசுரம் தொண்டின் பெருமையைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது, கடம்பை என்னும் கடம்பூரிலுள்ள அமிர்தகடேசவரரின் கடமை பிற அடியாரையும் தம்மையும் காத்தலாவது போலத் தமது கடமை தொண்டு செய்து வாழ்தலே என்பது அப்பரின் கொள்கை. அப்பர் கடைப்பிடித்த தாச மார்க்கத்தின் சிறப்பு “ என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே ” என்னும் அடியில் உயிர் நாதமாய் ஒவிக்கின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

நங்க டம்பணைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்டி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

நமது முருகனைப் பெற்ற உமாதேவியாரை இடப்பாக மாகக் கொண்டவர் அழிய கடம்பூர்த் திருக்கரக்கோயிலில் அமிர்தகடேசவரர் என்னும் பெயரோடு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான். அவரின் கடமை ஏனைய உயிர்களைப் போல அடியேனையுங் காத்தலாகும். எனது கடமை தொண்டு செய்து வாழ்வதேயாகும்.

கடம்பன் - கடப்ப மாலையையுடைய முருகன் ; பங்கினன் - பாகத்தையுடையவன்; கடம்பை - கடம்பூர் ; பணிதொண்டு.

நாம் தொண்டு செய்யும்போது பயனை எதிர்பாராது செய்தல் வேண்டும்.

தனித் திருத்தாண்டகம்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் 'தாண்டகம்' என்னும் ஒரு வகைப் பாடலீப் பாடுவதில் வல்லவர். தாண்டகப் பாடல்களை அவர் பொதுவாகவும் தலச் சார்பாகவும் பாடியுள்ளார். அதனாலே "தாண்டக வேந்தர்" என்னும் சிறப்புப் பெயர் நாயனாருக்கு உண்டானது.

பொது நோக்கிற பாடப்பட்ட 'சங்க நிதி' என்னும் தனித் தாண்டகம் குலச் சிறப்பைப் பார்க்காது அன்புச் சிறப்புக் காரணமாகச் சிவ பத்தர்களைக் கடவுளாகக் கொள்ளந்த குதியை வற்புறுத்துகிறது. நந்தனாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினால் இவ்வண்மை தெளிவாகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து
தரணியொடு வானௌத் தருவ ரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போ மல்லோம்
மாதேவர்க் கேகாந்தர் அல்லா ராகில்
அங்கமெலாம் குறைந்தமுகு தொழுநோ யராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகில்
அவர்கண்மூர் நாம்வணங்கும் கடவு ளாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

மகாதேவரான சிவன் மீது இடையருது அன்பு செலுத் தாதவர்கள் சங்கம், தாமரை என்னும் இரு பேரளவுச் செல் வங்களையும் தந்து, மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் ஆளும் உரிமையைத் தந்தாலும், பெருமை குறையும் அவர்களின் செல் வத்தை நாம் மதிக்கமட்டோம்.

ஆனால், உறுப்புக்கள் எல்லாம் குறைந்து அழுகும் குட்ட நோயாளிகளாய், பசுவின் தோலையுரித்து அதன் மாமிசத்தை உண்டு அலையும் இழிகுல மக்களோயானாலும், கங்கையைத் தமது சடையில் மறைத்து வைத்துள்ள சிவபிரானின் அன்பர்களானால் அவர்களே நாம் வணங்கும் கடவுளாவர்.

சங்க நிதி - சங்கம் என்னும் பேரளவினையுடைய செல்வம் ; பதும நிதி - தாமரை என்னும் பேரளவினையுடைய செல்வம் இவ்விருவகை நிதிகளையும் குபேரன் பெற்றிருந்தான் என்பது புராணச் செய்தி. தரணி - பூமி; மாதேவர் - சிவன்; ஏகாந்தர் - பிற வழியில் மனத்தைச் செல்ல விடாது பத்தி செலுத்துவோர். கண்ணர் என்பது முன்னிலையசை.

17. சுந்தரர் தேவாரம்

திருவெண்பாக்கம்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சங்கிலியாரை மணந்து, திருவொற்றியூரில் வாழ்ந்தபொழுது திருவாரூர் வசந்த விழா நினைவு வந்தது. எனவே, அவர் சங்கிலியாருக்கு அளித்த சத்திய வார்த்தை தவறித் திருவொற்றியூரைக் கடந்ததும் இரு கண் பார்வையையும் இழந்தார். அவர் பார்வைத் திறன் இழந்து வருந்தித் திருவாரூரை நோக்கி நடந்து செல்லும்போது திருவெண்பாக்கத்தை அடைந்தார். இத்தலத்தை அடைந்த சுந்தரர் திருவெண்பாக்கநாதரை வணங்கி “இறைவனே, நீர் கோயிலில் இருக்கின்றோ?” என்று கேட்க, எம்பெருமான் ஊன்றுகோல் ஒன்றைக் கொடுத்து “உ (ள்) ளோம்; போகீர்” என்று கூறியருளினார். அயலாருக்குக் கூறுவது போல இவ்வாறு திருவெண்பாக்கநாதர் கூறியதும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வன்பு கொண்டவர் போல், “பிழையுளன் பொறுத்திடுவர்” என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார்.

“பிழையுளன் பொறுத்திடுவர்” என்னும் பாடலிற் குற்றம் பொறுத்தலே மேலான கடவுட் பண்பெணச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வலியுறுத்தியுள்ளார். அடியாரைச் சோதிக்கும் இயல்பினரான இறைவன் சுந்தரருக்கு வழித் துணையாக ஊன்றுகோல் ஒன்றைக் கொடுத்துக் குற்றம் பொறுக்கும் பண்பெச் சிறிது காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பண: சீகாமரம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பிழையுளன் பொறுத்திடுவர் என்றடியேன் பிழைத்தக்கால் பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண் மறைப்பித்தாய் குழைவிரவு வடிகாதா கோயிலுளா யேயென்ன உழையுடையான் உள்ளிருந்து உளோம்போகீர் என்றுனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

அடியாரின் பிழைகளை இறைவன் பொறுப்பாரென்று என்னி அடியேன் அறியாமற் பிழை செய்தபோது, பழியைப் பாராமல் என் பார்வையைக் கண்படலத்தால் மறைத்து விட்டாய். குண்டலம் அணிந்த தாழ்காதுகளை உடையவனே, நீ கோயிலில் இருக்கின்றாயா? என்று நான் கேட்க, மானை வைத்திருக்கும் சிவபிரான் உள்ளே இருந்துகொண்டு ‘நாம் இருக்கின்றோம்; நீ போவாயாக’ என்று சொல்லிவிட்டானே.

பிழையுளன் - அடியாரிடம் உள்ள பிழைகள்; குழை - குண்டலம்; உழை - மானை.

திருக்கச்சியேகம்பம்

சங்கிலியாருக்குக் கொடுத்த சத்திய வாக்குத் தவறிக் கண்பார்வையை இழந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனைர் திருவெண்பாக்கத்தில் ஊன்றுகோலைப் பெற்ற பின் யாத்திரையைத் தொடர்ந்து, காஞ்சிபுரத்திலுள்ள திருக்கச்சியேகம்பம் என்னும் தலத்தை அடைந்தார். இங்கே அவர் இறைவன் அருளால் இடக்கண் பார்வையைப் பெற்றார். அப்போது அவர் பாடியதே “ஆலந்தானுகந்து” என்னும் பதிகம்.

பண் : தக்கேகி

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆலந் தானுகந் தமுதுசெய் தானை
ஆதி யை அம ராதொழு தேத்தும்
சீலந் தான்பெரி தும்ஹடை யானைச்
சிந்திப் பாரவர் சிந்தை யுளானை
ஏல வார்குழ லாஞ்சை நங்கை
என்று மேத்தி வழிபடப் பெற்ற
கால காலனைக் கம்பனென் மானைக்
காணக் கண்ணடி யேன்பெற்ற வாடே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பாற் கடவிலிருந்து தோன்றிய நஞ்சினை விரும்பி யண்டவனும், யாவற்றிற்கும் தொடக்கமானவனும், தேவர் கள் வணங்கித் துதிக்கும் ஒழுக்கம் மிகவுடையவனும், தன்னைத் தியானிப்பவரின் மனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், ஏலச் சாந்து பூசப்பெற்ற கூந்தலையுடைய உமையென்னும் பெண்

ணிற் சிறந்தவளால் எப்போதும் துதித்து வழிபடப் பெற்ற யம சங்காரனும், ஏகாம்பர நாதன் ஆகிய எமது தலைவனு மான சிவபிரானைக் காணும் பாக்கியம் பெற்ற கண்ணை அடியேன் அடைந்த விதம் வியக்கத்தக்கது.

ஆலம் - நன்சு ; அழுது செய்தல் - உண்ணல் ; அமரா - தேவர் ; ஏலம் - நறுமணச் சாந்து ; காலகாலன் - யமனுக்கு யமனுனவன் ; கம்பன் - ஏகாம்பரநாதன்.

திருக்கேதீச்சரம்

கந்தரமூர்த்தி நாயனர் தமது தல யாத்திரையைச் செய்தபோது இராமேச்சரத்தை அடைந்தார். அத்தலத்தைச் சிறப்பித்துத் தேவாரப் பதிகம் பாடிய பின், அங்கிருந்தவாறே இலங்கையை நோக்கி மன்னாரில் மாதோட்ட நன்னகரிற் பாலா வியின் கரைமீது உள்ள திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தில் எழுந்தருளி யிருக்குந் திருக்கேதீச்சர நாதரைத் துதித்துத் தேவாரப் பதிகம் ஒன்று பாடினார்.

இப்பதிகத்திலுள்ள “மூவரென” என்னும் பாடல் தம்மை வழிபடப் பாலாவிக் கரையிற் கூடுகின்ற அடியவர் களின் பாவங்களை அறுத்தருளும் கேதீச்சரநாதரின் கருணைச் சிறப்பைப் போற்றுகின்றது.

பண : நட்பாடை

திருச்சிற்றம்பலம்

மூவரென இருவரென முக்கணுடை மூர்த்தி மாவின்களி தூங்கும்பொழில் மாதோட்டநன் னகரில் பாவம்வினை யறுப்பார்பயில் பாலாவியின் கரைமேல் தேவன்னெனை யாள்வான்திருக் கேதீச்சரத் தானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிரமா, விட்டுனு, உருத்திரன் என்னும் மூவராகவும் சிவம், சத்தி என்னும் இருவராகவும் கருதப்படும் முக்கட்பெருமான், மாங்களிகள் தொங்குஞ் சோலைகள் நிறைந்த மாதோட்டம் என்னும் நகரிலே தம் பாவங்களையுந் தலைகளையும் அறுப்பவர்களாகிய அடியவர் பலமுறை கூடும் பாலாவி ஆற்றங்கரையின்மீது, ‘தேவன் அடியேன ஆளுபவன்’ என்று போற்றுமாறு திருக்கேதீச்சரத்தில் வீற்றிருக்கின்றன.

பொழில் - சோலை ; தூங்கும் - தொங்குகின்ற.

18. திருவாசகம்

சமயகுரவர் நால்வரில் ஒருவராய் மாணிக்கவாசகர் பாடிய நூல்கள் திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் இரண்டுமாம். இவை எட்டாந் திருமுறையாயுள்ளன. நெஞ்சை உருக்குந் திருவாசகம் மாணிக்கவாசகர் சொல்லச் சொல்ல இறைவனால் எழுதப்பெற்ற சிறப்பிணையுடையது. திருவாசகத்திலுள்ள திருச்சதகம் என்னும் பிரிவு திருப்பெருந் துறையிற் பாடப்பட்டது. ‘திரு’ என்பது தெய்வத்தன்மையைக் குறிக்கும் அடைமொழி; ‘சதகம்’ என்னும் சொல் ‘நூறு பாடல்களின் தொகுதி’ எனப் பொருள்படும். திருச்சதகம் ‘பத்தி வைராக்கியத்தின் சிறப்பு’ என்னும் உண்மைப் பொருளின் விளக்கமாயுள்ளது.

இறைவனின் வியாபகம்

‘வானுகி மண்ணுகி’ என்னும் திருச்சதகப் பாடல் இறைவனின் வியாபகத்தை மிகவும் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. இந்த வியாபகம் நம்மாஸ் வாழ்த்த இயலாத அருமை உடையது.

திருச்சிற்றம்பலம்

வானுகி மண்ணுகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனுகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனுகி யானெதன் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானுகி நின்றுயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆகாயம், பூமி, காற்று, நெருப்பு என்னும் பூதங்கள் ஆகியும் உடல், உயிர், மெய்ப்பொருள், பொய்ப்பொருள் என்பன ஆகியும் யாவற்றிற்கும் அரசனுகியும் ‘நான்’ என்னும் செருக்கும் ‘எனது’ என்னும் செருக்கும் உள்ளவரை ஆட்டுவிக்கும் திருக்கூத்துடையவனுகியும் நின்ற உண்ணை இறைவனே, என்ன சொல்லி நான் வாழ்த்துவேனே? (தெரிய வில்லை).

நீர் என்னும் பூத்தை வெளிப்படையாகக் கூறுவிட்டனும் அதனையும் குறிப்பாற் கொள்ளலாம். இறைவன் ஆத்திகருக்கு மெய்ப்பொருளாயும் நாத்திகருக்குப் பொய்ப்பொருளாயும் உள்ளான். ‘உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்’ என்ற தொடர் இவ்வாறு பொருள்படும்.

வளி - காற்று ; ஒளி- ஒளியுடைய நெருப்பு ; ஊன் - தசையால் ஆகிய உடல் ; கோன் - அரசன் ; யான் என்றவர் - நான் என்னும் செருக்கு (அகங்காரம்) உள்ளவர் ; எனது என்றவர் - எனது என்னும் செருக்கு (மமகாரம்) உள்ளவர் ; கூத்தாட்டுவானுகி நின்றுயை - திருக்கூத்து உடையவனுய் நின்ற உன்னை.

இறைவன் ஆட்கொள்ளுமாறு

கீழ்வரும் பாடல் இறைவன் உயிர்கள் மீது வைத்துள்ளதம் பெருங் கருணையினாலே உருவத் திருமேனி தாங்கி வந்து செய்யும் அருள் விளையாடல்களைக் கூறுகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

காட்டகத்து வேடன் கடலில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிப்பாகன் நம்வினையை - வீட்டிற்
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்
மருஞுங் கெட்டெந்துசே வாழ்த்து

திருச்சிற்றம்பலம்

காட்டில் வேடனுகவும், கடலில் வலைஞாகவும், பாண்டி நாட்டிற் குதிரைப் பாகனுகவும் வந்தருளிய திருப்பெருந்துறை ஈசன் எங்கள் வினைகளை அழித்துத் தன்னுடைய அழிய தாமரை மலரடிகளை அருளுவான். எனவே, மனமே, மயக்கம் கெட்ட இறைவனை வாழ்த்துவாயாக.

வலைவாணன் - வலைவீசி வாழ்பவன், மீனவன், வலைஞுள்; பரி-குதிரை; வீட்டிற் - அழித்து; மருள் - மயக்கம்.

1. சிவபிரான் வேடனுக வந்தருளிய வரலாறு

பாண்டவர்கள் காட்டில் வசித்து வருகின்ற காலத்திலே அருச்சுனன் பகைவர்களை வெல்ல உதவும் பாசுபத அஸ்தி ரத்தைப் பெற விரும்பிச் சிவபிரானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்

தான். இதையறிந்த துரியோதனன் அருச்சனவின் விருப்பத்தைக் கெடுத்து அவனைக்கொல்ல அசரன் ஒருவனைப் பன்றி வடிவில் அனுப்பினான். அருச்சனவைக் காத்தருளும் நோக்கங்கொண்ட சிவபெருமான் வேடனுருவம் எடுத்து வந்தார். அருச்சனனும் சிவபிரானை வேடனும் எய்த அம்புகளினால் அப்பன்றி இறந்தது. பன்றியின் உடலுக்காக அருச்சனனேடு போரிட்டு அவனைச் சோதித்த சிவபிரான் இறுதியில் அவனுக்குப் பாசுபத அஸ்திரத்தைக் கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

2. கடல் வலைஞனுக்க் சிவபிரான் வந்தருளிய வரலாறு

முன்னெரு காலத்திற் சிவபிரானேடு ஞான தர்க்கம் செய்த உமாதேவியார் அவரருளினுற் பூமியில் அவதரித்து வலைஞர் மகளாக வளர்ந்து வந்தார். நந்திதேவர் வலைஞர் மகளாகிய உமாதேவியார் வளர்ந்து வந்த மீனவர் சேரியைச் சார்ந்த கடலில் ஒரு சுறுவாகி அக்கடலீஸ்யும் மீனவர்களையும் கலக்கி வந்தார். எவராலும் வலை வீசிப் பிடிக்க முடியாமலிருந்த அச்சுறுவைப் பிடித்து வருபவனுக்குத் தனது மகளை மணமுடித்துத் தருவதாக உமாதேவியாரை வளர்த்த மீனவன் தெரிவித்தான். சிவபிரான் ஒரு வலைஞனுகி வந்து அச்சுறுவை வலைவீசிப் பிடித்து வலைஞர் மகளான உமாதேவியாரை மணஞ்ச செய்தருளினார்.

3. சிவபெருமான் குதிரைப் பாகனுன வரலாறு

பாண்டியனுக்குக் குதிரைகள் வாங்கி வரச்சென்ற மாணிக்க வாசகர் திருப்பெருந்துறையிற் குருவாக வந்த சிவபிரானால் ஆட்கொள்ளப்பட்டதும் குதிரைகள் வாங்கக் கொண்டு சென்ற பணத்தைக் குருதட்சணையாகக் கொடுத்தார். மாணிக்கவாசகர் செய்த இச்செயலையறிந்து பாண்டிய மன்னன் தூதர்களை அனுப்பி மாணிக்கவாசகரை அழைப்பிக்க, அவர் ஆவணி மூல நாளிலே குதிரைகள் வருமெனக் குரு கூறியவாறு பாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தார். தன் அடியவருக்கு அருள்புரிய விரும்பிய இறைவன் காட்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக்கித் தான் குதிரைப் பாகனுக உருவமெடுத்து அக்குதிரைகளை நடத்திவந்து பாண்டிய மன்னனுக்குக் கொடுத்தான்.

சிவனேடு ஐக்கியமாதல்

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்திலுள்ள ஒரு சிறந்த பிரிவு ‘திருக்கோத்தும்பி’ என்பதாம். கோத்தும்பி என்பது

அரச வண்டு எனப் பொருள்படும். இப்பிரிவிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலும் ‘கோத்தும்பீ’ என்று முடியும். சிவனேரு ஜக்கியம் பெறுதலே இப்பிரிவுப் பாடல்களின் பொதுப்பொருள்.

அன்புப் பணிவு உள்ளவர்களுக்கு இறைவன் அருள்புரியும் அருமையையும், கண்ணப்ப நாயனர் மீது தமக்குள்ள மதிப்பின் பெருமையையும் மாணிக்கவாசகர் தெளிவாய்க் கூறியுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கண்ணப்பன் ஓப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னெப்பில் என்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வாங்கருளைச்
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி

திருச்சிற்றம்பலம்

அரச வண்டே, கண்ணப்ப நாயனுள்ள பேரன்பிற்கு
இணையான அன்பு பிறரிடம் இல்லாமையைக் கண்ட பின்னரும்
என் தந்தையாகிய இறைவன் (அன்பின்மையில் எனக்கு ஓப்பார்
இல்லாத) என்னையும் அடிமையாகக் கொண்டருளி நற்பன்
புள்ளவனுக்கித் (தில்லைக்கு) வாவென்று கூறிய பெருங்கருளை
யும் அழகிய திருநீற்றுப் பொடியுமுடைய சிவபிரானின் பாத
மலர்க்கே போய் ஊதுவாயாக.

வண்ணம் - நற்பண்பு; பணித்து - கட்டளையிட்டு, செய்து;
வண்ணப்பணித்து - நற்பண்புள்ளவனுக்கி.

19. திருவிசைப்பா

சௌவத் திருமுறைகளில் ஒன்பதாம் திருமுறையாகத் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்பன உள்ளன. திருவிசைப்பாப் பாடல்களைத் திருமாளிகைத் தேவர், கருலூர்த் தேவர், கண்டராதித்தர், புருடோத்தமநம்பி, பூந்துருத்தி நம்பி காட்நம்பி, சேதிராயர், வேணுட்டடிகள், திருவாலிய முதனூர், சேந்தனூர் என்னும் ஒன்பது பேரும் அருளினர். திருவிசைப்பா என்னும் தொடர் தெய்வத் தன்மையுள்ள இறைவன் புகழைக் கூறும் பாடல் எனவும், தெய்வத் தன்மை மிக்க, இசைப் பண்புள்ள பாடல் எனவும் பொருள்படும்.

கங்கை கொண்ட சோழன் ஆகிய முதலாம் இரா சேந்திர சோழன் தன் தலைநகரான கங்கை கொண்ட சோழ புரத்திற் கட்டிய கங்கை கொண்ட சோளேச்சரத் திருக்கோ யிலைச் சிறப்பித்துக் கருலூர்த் தேவர் திருவிசைப்பாப் பதிகம் ஒன்று பாடியுள்ளார். இப்பதிகம் இத்தலத்து இறைவனுகிய கங்கை கொண்ட சோளேசுவரனின் அருட் பெருமைகளைக் கூறுகின்றது. “அன்னமாய்” என்னும் பாடலிலே பத்தர்க்கட்கு எளிதாகக் காட்சி கொடுத்தலே இறைவனின் சிறப்பியல்பு எனக் கருலூர்த் தேவர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

பண் : பஞ்சம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அன்னமாய் விசம்பு பறந்தயன் தேட
அங்குனே பெரியநீ சிறிய
என்னையாள் விரும்பி என்மனம் புன்த
எளிமையை என்று (ம) நான் மறக்கேன்
முன்னம்மா லறியா ஒருவனும் இருவா
முக்கணு நாற் பெருந் தடங்தோள்
கன்னலே தேனே அழுதமே கங்கை
கொண்டசோ ஹேச்சரத் தானே

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமால் முன்னர் (பன்றியாக) தேடியும் கானுத ஒரு வனுகைய ஒப்பற்ற சிவசத்தி வடிவினனே, மூன்று கண்களை உடையவனே, நான்கு பெரிய அகன்ற தோள்களை உடைய வனும் கரும்பு, தேன், அமிர்தம் போன்றவனுமான இறை வனே, கங்கை கொண்ட சோளேச்சரத்து ஈசனே!

பிரமா அன்னப் பறவையாய் ஆகாயத்திற் பறந்து தேட வும் காட்சியளிக்காத பெருமையுள்ள நீ, என்னை ஆட்கொள்ள விரும்பி எனது உள்ளத்திற் புகுந்தருளிய எளிமைப் பண்பை நான் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன்.

விசும்பு - ஆகாயம் ; அயன் - பிரமா ; ஒருவன் - ஒப்பற்றவன் ; இருவர் - சிவமும் சத்தியமாய் அமைந்தவர் ; கன்வல் - கரும்பு. கங்கை கொண்ட சோளேச்சரத்தான் என்னும் ஈசனின் சிறப்புப் பெயரில் முகரம் ஈகரமாகத் திரிந்துள்ளது.

பிரமா விட்டுணுக்கள் அடிமுடி தேடிய வரலாறு

முன்னேரு காலத்திற் பிரமாவும் விட்டுணுவும் யார் பெரியவர் என்று வாதாடி மாறுபட்டபோது சிவபிரான் ஓளி வடிவாய்த் தோன்றித் தமது அடியையும் முடியையும் தேடிக் கானுமாறு அசரீரியாக அவர்களுக்கு உரைத்தார். பிரமா அன்னப் பறவையாகப் பறந்து முடியையும், விட்டுணு பன்றியாய்ப் பூமியை அகழ்ந்து சென்று அடியையும் தேடித் தமது முயற்சியில் வெற்றிகாணவில்லை. இக்கதை சிவபிரா னின் பரத்துவத்தை விளக்குகின்றது.

20. திருப்பல்லாண்டு

ஒருமுறை சிதம்பரத்தில் மார்கழித் திருவாதிரைத் திருவிழாவிலே தேர் பூமியில் அழுந்தியபோது சேந்தனூர் அத்தேர்தானே அசைந்தோடப் பாடியதே திருப்பல்லாண்டு என்னும் பதிகம். என்றாலும் இறைவனைப் பல்லாண்டுகள் வாழ்க என அன்பு மிதாரப் பாடுகின்றூர் சேந்தனூர்.

கொயில்

பண் — பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மன்னுக தில்லை வளர்கநம் பத்தர்கள்
வஞ்சகர் போயகலப்
பொன்னின்செய் மண்டபத்துள்ளே புகுந்து
புவனியெல்லாம் விளங்க
அன்னதை மடவானுமை கோன்
அடியோ முக்கருள் புரிந்து
பின்னைப் பிறவி அறுக்க நெறிதந்த
பித்தற்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லைநகர் நிலைபெறுக; நம் அடியார்கள் பெருகுக;
வஞ்சகர்கள் நீங்கியொழிக; பொன்னினற் செய்யப்பட்ட
மண்டபத்துள்ளே புகுந்து உலகம் முழுவதும் விளங்க;
அன்னதை போன்ற நடையுடைய மாதாகிய உமாதேவி
நாயகனுடைய சிவபெருமானின் அடியோங்களுக்கு அருள் செய்து
இனிமேல் வரக்கூடிய பிறப்பை அறுக்கும்பொருட்டு, முத்தி
நெறியைத் தந்த பித்தனுகிய சிவபெருமானுக்குப் பல்லாண்டு
சொல்வோம்.

தில்லை - தில்லைநகர்; மன்னுக - நிலைபெறுக; நம் பத்தர்கள் - நம் அடியார்கள்; வளர்க - விருத்தியடைக; வஞ்சகர் போய் அகல - வஞ்சகர்கள் நீங்கியொழிக; பொன்னின்

செய் - பொன்னினுற் செய்யப்பட்ட ; மண்டபத்துள்ளே
புகுந்து ; புவனி யெல்லாம் விளங்க - உலக முழுதும் விளங்க;
அன்னம் நடை - அன்னத்தின் நடைபோலும் நடையையுடைய;
மடவாள் - மாதாகிய ; உழை கோன் - உமாதேவி நாயகனுகிய
சிவபெருமானது ; அடியோழுக்கு - அடியோங்களுக்கு; அருள்
புரிந்து - அருள் செய்து ; பின்னை - இனிமேல் வரக்கடவுதாகிய;
பிறவி - பிறப்பை ; அறுக்க - அறுக்கும் பொருட்டு ; நெறி தந்த-
முத்தி நெறியைத் தந்த ; பித்தற்கு - பித்தனுகிய சிவபிரா
னுக்கு ; பல்லாண்டு கூறுதும் - பல்லாண்டு சொல்லுவோம்.

பொன்னின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது வேற்
றுமை மூன்றாவதன் கருவிப் பொருளில் வந்தது. முத்திநெறி-
முத்தியடைதற்குரிய நெறி ; அது ஞான மார்க்கம்.

21. திருமந்திரம்

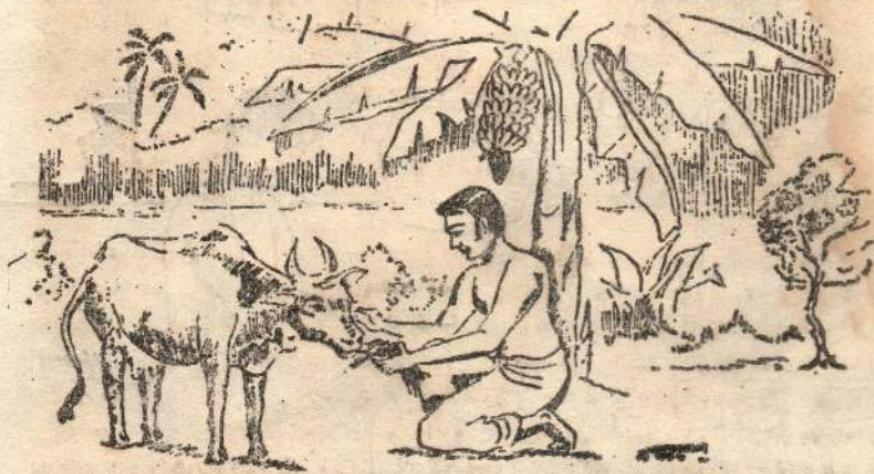
சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டாண்டுள் பத்தாவதாக வைக்கப்பட்டிருப்பது திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரம். ஏனைய திருமுறைகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் தோத்திரநால்களாய் இருக்க, திருமந்திரம் ஒன்று மட்டும் சாத்திரநாலாய்த் திகழ்கின்றது. தமிழில் எழுந்த முதல் ஞானநால் திருமந்திரமாகும். சைவ சித்தாந்தத்திற்குச் சிறப்பான ஆகம நூல்கள் எல்லாம் வடமொழியில் அமைந்திருக்க, அந்த ஆகம நூல்கள் கூறும் பெரும்பாலான பொருள்களைத் திருமந்திரம் நமக்குச் செந்தமிழிலே தருகின்றது. ஆதலால், இதனைத் ‘தமிழ் ஆகமம்’ என்று வழங்குவர் பெரியோர். “தோத்திரத்துக்குத் திருவாசகம், சாத்திரத்திற்குத் திருமந்திரம்” என்பது ஒரு பழமொழி.

திருமந்திரம் ஒரு வாழ்க்கை நூல். இந்த நூலில் உள்ள ஒன்பது தந்திரங்களும் முறையே நல்லொழுக்கம், அறவாழ்கை, யோகப் பழக்கம், மந்திர நுட்பம், சமய ஒழுக்கம். குருநெறி நிற்றல், அகப்புற உணர்வு, அருள் நுகர்வு, பேராப் பெருவாழ்வு என்னும் பொருள்களை விளக்குகின்றன. அன்றியும் மழை, செல்வம், ஆட்சி, கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், உடலோம்பல், ஆயுள்வகை, மருத்துவ முறை, முச்சொழுங்கு, மனவொருமை முதலான பற்பல நல்வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் திட்பநுட்பமாக இந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ‘நல்லவர் வாழ, நல்லுணர்வுகள் பரவும்; அவை நுண்ணீய பொருள்களை இயக்கும்; அதனால் மழை பொழியும்; நாடு செழிக்கும்; அரசு ஒங்கும்; மறம் தேயும்; அறம் பெருகும்; அருள் சிறக்கும்; உலகத் துயர் தீரும்’ என்று இதன் பாயிரம் கூறுகின்றது.

மேலும், சைவ சித்தாந்த அடிப்படைத் தத்துவங்களான முப்பொருள், மூவகை உயிர்கள், மும்மலம், நால்வகை நெறிகள், திருநீறு, திருவைந்தெழுத்து, திருக்கூத்து முதலியவை நூல் முழுதும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ‘அன்பே சிவம்’ என்பது திருமந்திரத்தின் பிழிந்த ஞான உரை. ‘அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்த பின் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே’ என்பது சைவ சமயம் இட்டுச் செல்லும் முடிவான இலக்கு என்று இந்நூல் கூறுகின்றது.

இந்நாலே இயற்றிய திருமூலர், பெரிய புராணம் கூறும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராவர். இவர் பல்லாண்டுக் காலம் தவமிருந்து, அத்தவத்தாலே தெளிந்த ஞானத்தை மூவாயிரம் பாடல்களில் எமக்குத் தந்துள்ளார். நூலறிவால் உணர்ந்துகொள்ள இயலாத பல நுண்ணிய உண்மை களைத் திருமூலர் தமது தவயோகத்தாற் கண்டு விளக்கி யிருக்கின்றார். “சக்கரவர்த்தி தவராச யோகி எனும் மிக்க திருமூலன்” என்று இவரைத் தாயுமானவர் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றார். இவருடைய வரலாற்றைப் பெரிய பராணம் பின் வருமாறு கூறுகின்றது.

திருமூலர் திருக்கைலையில் இருந்த முனிவர் ; திருநந்தி தேவரிடம் மெய்ப்பொருள் கேட்டவர் ; அணிமா முதலாய அட்டமா சித்திகளும் கைவரப் பெற்றவர்; பொதிய மலையிலே இருக்கும் அகத்திய முனிவரைக் காணும் பொருட்டுத் தென்னுடுவந்தார்; வழியிலே, திருவாவடுதுறையை அடைந்த போது, ஒரு காட்டுப் புறத்திலே ஆன் நிரைகள் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்; அதற்குக் காரணம் அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த மூலன் என்பவன் இறந்து விட்டமை என்று அறிந்தார்; ஆக்களின் துயர் போக்க விரும்பிய முனிவர் தமது உடம்பைக் காப்பாக ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, தமது சித்தியினால் மூலன் உடலிற் புகுந்து, ஆக்களை மகிழ்வித்தார்; அதன் பின் தமது முன்னைய உடம்பைத் தேட, அது காணப்படாமையால், திருவாவடுதுறையிலேயே தவத்தில் அமர்ந்தார். அது முதல் அவருக்குத் திருமூலர் என்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

12. பகவிந்தொரு வாயுறை

தவத்தாலே தாம் பெற்ற ஞானத்தை — இன்பத்தை— வையகம் உய்ய வழங்க விரும்பினார். “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற ஆர்வத்தால் திருமந்திரப் பாடல்களை அருளிச் செய்தார். கடவுள் தம்மைப் படைத்த நோக்கம் அதுவே என்று நாயனார் தாமே கூறுகின்றார்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திருமந்திரத்திலிருந்து ஒரு பாடலைப் படிப்போம். அறஞ்செய்வது அரிய செயலன்று; அது யாவர்க்கும் ஆவது, யாவர்க்கும் எளியது. அறஞ் செய் வதற்குக் காலம் வேண்டியதில்லை. இடம் வேண்டியதில்லை. எல்லாரும் எப்போதும் எவ்விடத்திலும் செய்யலாம். “எல் லார்க்கும் உயிர்க்குயிராய் உள்ள இறைவனுக்கு ஒரு பச்சிலை இட்டாவது வணங்குங்கள் ; எல்லார்க்கும் பால் கொடுக்கும் பசுவுக்குச் சிறிதளவு பசும் புல்லாயினுங் கொடுங்கள் ; சாதி மதம் பாராமல், பசியென்று வந்த எவருக்கும் நீங்கள் உண்ணும் போது ஒரு பிடி சோருவது கொடுங்கள். பிறருக்கு இன்னுரை பேசுதல் யாவருக்குமே நன்மையாகும் ; அது எல்லார்க்கும் இயன்றது தானே ” என்கின்றார் திருமூலர்.

13. உண்ணும்போதோரு கைப்பிடி

யாவர்க்கு மாம் இறை வற்கொரு பச்சிலை
 யாவர்க்கு மாம்பச விற்கொரு வாயுறை
 யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதோரு கைப்பிடி
 யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னுரை தானே.

(யாவர்க்கும் ஆம் - யாவருக்கும் நன்மையாகும் ; யாவருக்கும் இயலக்கூடியது ; இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை (இட்டுவணங்குதல்) யாவர்க்கும் ஆம் ; பசவிற்கு ஒரு வாயுறை (கொடுத்தல்) யாவர்க்கும் ஆம் ; உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி (சுதல்) யாவர்க்கும் ஆம் ; பிறர்க்கு இன்னுரை (வழங்குதல்) யாவர்க்கும் ஆம்.

பச்சிலை - பசிய இலை; வில்வம் முதலிய அருச்சனைக்காகும் இலை ; வாயுறை - ஒரு வாய் உணவு ; அதாவது ஒரு பிடி பசம்புல்; கைப்பிடி - ஒரு பிடி சோறு ; ஒரு கவளம் உணவு; இன்னுரை - இனிய சொல்.

22. அற்புதத் திருவந்தாதி

அற்புதத் திருவந்தாதி என்பது காரைக்கால் அம்மையார் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. முத்த திருப்பதிகம், திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகம், திருவிரட்டை மணிமாலை என்பன அம்மையார் அருளிச்செய்த ஏனைய பிரபந்தங்களாகும். இவை எல்லாம் பதினேராந் திருமுறையிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அந்தாதி என்பது முதற் செய்யுளின் அந்தம் (அஃதாவது ஈற்றுச் சொல்) அடுத்த செய்யுளின் ஆதியாக (தொடக்கமாக) அமையுமாறு, மாலை போல மண்டலித்து வரும் வண்ணம் பாடப்படும் பிரபந்தமாகும். இவ்வாற்றால் முதற் செய்யுளின் முதற் சொல், இறுதிச்செய்யுளின் ஈற்றுச் சொல்லாய் அமையும். காரைக்கால் அம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதி நூற்றெடு வெண்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது.

தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கும் காலத்தால் முற்பட்ட வரான காரைக்கால் அம்மையார், தோத்திர வகையிலே புதிய பிரபந்தங்களைத் தொடக்கி வைத்த பெருமைக்கு உரிய வராவர். குறிப்பாக, பத்துப் பாடல்களால் இறைவனைத் துதிக்கும் பாமாலையான பதிகத்தை முதன்முதற் பாடி, மூவர் முதலிகளுக்கு முன்னேடியாகத் திகழ்கின்றார் நம் அம்மையார். அழிய சொல்லாட்சியும், அரிய கருத்தாழமும், அளப்பரும் பத்திச் சுவையும் நிறைந்தவை அம்மையாருடைய திருப்பாடல்கள்.

புனிதவதியார் என்னும் இயற்பெயர் பூண்ட அம்மையார் இளமைப் பருவந் தொடக்கஞ் சிவபத்தியிற் சிறந்து விளங்கினார். அவருடைய தெய்வத் தன்மையைக் கண்ட கணவன் அவரோடு இல்லறம் நடத்த அஞ்சி, அவரை விட்டகன்று வேற்றுரோளே வேறு திருமணங் செய்து வாழ்ந்து வந்தான். இதனை அறிந்ததும் புனிதவதியார் தம் கணவனுக்காகப் பேணிய தமது இளமை அழகை உதறிவிட்டு, இறைவனை வேண்டிப் பேய் வடிவம் பெற்றுக் கொண்டார். உற்றார் உறவினர் எல்லாம் விட்டகல, இறைவனையே பற்றுகப் பற்றி நின்ற அம்மையார், அவனருளால் அற்புதத் திருவந்தாதி

யைப் பாடினார். அதிலிருந்து இரண்டொரு திருப்பாடல் களைப் படிப்போம்.

இறைவன்மேல் ஆராக் காதல் கொண்ட அம்மையார், அவனைக் கண்ணுரக் கண்டு, கையாரக் கும்பிட்டு, அவன் நாளில் என்றும் இருக்க விரும்புகின்றார். “நான் பிறந்து மொழி பயிலத் தொடங்கிய நாள் முதலாக உண்மேல் அன்பு வைத்திருக்கிறேன். நாளாக ஆக, அந்த அன்பு மேன்மே ஒம் பெருகி வருகின்றது. நீயோ தேவர்களின் இடர் களை வதற்காக ஆலகால்த்தை உண்டு நீலகண்டனும் விளங்குகின்றார்கள்; அத்தகைய கரு ஜெயுள்ள நீ எனது இடரைக் களைவது எப்போது” என்று பரிவோடும் உள்ளையோடும் கேட்கின்றார் அம்மையார்.

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாம் காதல் சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன் — நிறந்திகழும் மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானேர் பெருமானே எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்.

காதல் சிறந்து - அன்பு மேன்மேஹும் பெருகப் பெற்று; நிறந்திகழும் — சிவபெருமானின் பொன்னிறமான மேனியிலே அவனது நீலகண்டத்தின் கருநிறம் துலக்கமாக விளங்கின்றது என்பது கருத்து. மைஞ்ஞான்ற கண்டம் - நஞ்சதங்கி நின்ற மிடறு ; மை என்பது கருமை நிறத்தைக் குறித்து, ஆகுபெயரால் நஞ்சினை உணர்த்துகின்றது ; ஞான்ற - தங்கி நின்ற, இறங்கிய; இடர் - துன்பம்; இங்கே இறைவனைக் கானுமையால் உண்டான துன்பம்.

“அன்று எனது இளமைப் பிராயத்தில் , உற்றார் உறவினரோடு இருந்த காலத்தில் உன் பெருமையை உணர்ந்து, உனக்கு ஆட்பட்டேன்; அப்போதும் நான் உனது திருவருவைக் கண்டிலேன் : இன்று , உற்றார் உறவினர் எல்லாம் விட்டகன்ற பின்பு, நான் உன்னையே பற்றாக்க கொண்டிருக்கின்றேன்; இன்றும், நான் உன் திருவருவைக் காண்கின்ற வேண்; ‘உன்னுடைய தலைவன் எப்படிப்பட்ட உருவமுடையவன்?’ என்று ஊரார் எந்நேரமும் என்னைக் கேட்கின்றனர். நான் அவர்களுக்கு என்ன விடை கூறுவேன் ? உன்னுடைய திருவருவம் எப்படிப்பட்டது ? அந்த உருவம் எது என்று கூறமாட்டாயா ?”

அன்றுந் திருவருவங் காணுதே ஆட்பட்டேன்
 இன்றுந் திருவருவங் காண்கிலேன்—என்றுந்தான்
 எவ்வருவோன் நும்பிரான் என்பார்கட் கென்னுரைக்கேன்
 எவ்வருவோ நின்னுருவம் ஏது.

ஆட்பட்டேன் - அம்மையானேன்; அன்று மாங்கனி வேண்டி இரந்தபோது, இறைவன் தன் உருவத்தைக் காட்டாமலே அம்மையாரின் கையில் மாங்கனியை வரச்செய்தான். அந்நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்ந்து அம்மையார் இவ்வாறு பாடி ஞாகலாம். என் உரைக்கேன் - என்ன சொல்லுவேன்.

தம்முடைய பேரன்புக்குப் பாத்திரமான பெருமாணைக் காணப் பெற்றால் தாம் என்ன செய்வார் என்பதை அம்மையார் மற்றொரு வெண்பாவிலே பாடுகின்றார்.

கண்ணுரைக் கண்டும்என் கையாரக் கூப்பியும்
 என்னுரை என்னத்தால் என்னியும்—தின்னேன்
 எரியாடி என்றென்றும் இன்புறுவன் கொல்லோ
 பெரியாணைக் காணப் பெறின்

ஆர் - நிறைய ; கண்கள் பிறிதொன்றையும் காணுது அவளையே காணும் ; கைகள் பிறிதொன்றுஞ் செய்யாமல் அவளையே அஞ்சலி செய்யும் ; நெஞ்சம் வேறொன்றையும் என்னுமல் அவளையே என்னும் என்றபடி, ‘வின்னேன் எரியாடி’ என்று நாவாற் சொல்லி எப்போதும் இன்புறுவேனே? ‘கொல்’ என்பது ஐயங் குறிக்கும் ஓரிடைச் சொல். பெரியாணைக் காணப் பெற்றால் தாம் என்ன செய்வார் என்று ஐயப் படுவது அவரது பரவச நிலையைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது.

இறைவனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆராக் காதவினாலே அம்மையார் திருக்கையிலாயத்துக்குச் சென்றார். அங்கே இறைவனே தனது திருவாயால் ‘அம்மையே’ என்று அழைத்து. அவரைத் திருவாலங்காட்டிலே தனது திருக்கூத்தைக் கண்டு கொண்டு, என்றென்றும் தன் தாள் நிழவிலே இருக்குமாறு பணித்தான்.

23. மெய்யடியார்களின் மாண்பு

சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாட்டுள்ளது. திருத்தொண்டர் புராணம், ஆனுடைய நம்பி புராணம் என்னும் பிற பெயர்களும் பெரிய புராணத்தைக் குறிக்கும். செயற்கரிய செய்வர் பெரியர். செயற்குரிய செய்த பெரியாரான் தொண்டர்களின் வரலாற்றைக் கூறுதலாற் ‘பெரிய புராணம்’ என்னும் பெயர் திருத்தொண்டர் புராணத் திற்கு உரியதாயிற்று.

சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தைப் பாடியதற்கான காரணத்தை ஏழாம் வகுப்பிற் படித்தீர்கள். நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை முறைப்படி பாடுமுன் சேக்கிழார் சிவன்யடியார்களின் பெருமையையும் உயர்வையும் ‘திருக்கூட்டச் சிறப்பு’ என்னும் பகுதியிற் போற்றியுள்ளார். இப்பகுதி யிலுள்ள ‘மாகிலாத்’ என்னும் பாடல் அகத் தூய்மை, புகழ், பெருமை என்பன புனிதர்களான அடியார்களின் சிறப்புக்களைன் எடுத்துரைக்கின்றது.

மாசி ஸாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூச நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேசி ஞாலெந் திசையும் விளக்கினார்
பேச வொண்ணுப் பெருமை பிறங்கினார்.

அந்றம் இல்லாத உருத்திராக்க மணி விளங்கும் உடம் பிற் பூசப்பட்ட திருநீறு போல, மனத்திலும் தூய்மையைடைய அடியவர்கள் தம் உபதேசங்களாலும் வாழ்க்கையாலும் மக்களிடையே ஞான ஒளியைப் பரப்பினர்; ‘இருவிலிருந்து ஒளியிற் செலுத்துவாய்’ என்ற வேத மந்திரத்துக்கு இலக்கியமாக வாழ்ந்து காட்டினர். அவர்களின் பெருமை சொல்லொண்டது.

மாச - குற்றம் ; மணி - உருத்திராக்க மணி ; தேச - ஒளி, அஃதாவது ஞான ஒளி ; ஒண்ணு (த) - இயலாத : பிறங்கினார் - விளங்கினார்கள்.

இப்பகுதியிலுள்ள இன்னேரு பாடல் ‘‘பூதம் ஐந்து’’ என்பது, இப்பாட்டு, சிவன்யடியார்கள் உறுதியான சிவசிந்த

ஜையும் உறைப்பான பத்தியும் உடையவர்களென அவர்களின்
சிறப்பைக் கூறுகின்றது.

பூதம் ஜந்தும் நிலையிற் கலங்கினும்
மாதோர் பாகர் மலர் த்தாள் மறப்பிலார்
ஓது காதல் உறைப்பின் நெறிநினரூர்
கோதிலாத குணப்பெருங் ஞன்றனூர்.

ஐம்பூதங்களும் தத்தம் நிலையினின்று மாறின காலத்தி
லும், உமாதேவியைப் பாகத்தில் உள்ளவரது தாமரை மலர்
போன்ற திருவடியை மறவாதவர்கள், பஞ்சாட்சரத்தை
எக்காலமும் ஓதிக் கொண்டு இருக்கின்ற வெராக்கிய நெறி
யில் நிற்கின்றவர்கள். அவர்கள் தம்முடைய குற்றமற்ற
குணங்களினாற் பெரிய மலையை ஒத்தவர்கள்.

[24.] உபநிடத் தீர்த்தை

எமது சமயத்தின் முதல் நூல்கள் வேதம், சிவாகமம் என்னும் இரண்டுமாம். இவற்றில் வேதம் அடர்ந்து பெருத்து வளர்ந்ததொரு மரமாக விளங்குகின்றது. அதன் பழுத்தகணி கள் எனக் கொள்ளக்கூடியவையே உபநிடதங்கள். இவை எமது சமயச் சிந்தனையின் சிகிரமாக விளங்குகின்றன.

‘‘பன்னரும் உபநிடத் நூலெங்கள் நூலே
பார்யிசை ஏதோரு நூலது போல’’

என்று மகாகவி பாரதி அவற்றை விதந்து கூறுகின்றார்.

வடமொழியில் அமைந்துள்ள இந்த உபநிடதங்களைப் பாரசீக மொழியிற் பெயர்த்து எழுதிய பெருமை பிற மத இளவரசன் ஒருவளையே சாரும். அவன் பதினேழாம் நூற்றுண்டில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த மொகலாயப் பேரரசன் ஷாஜஹானின் முத்த மகனுகிய தாராஷ்஫ிகோ என்பவன். பெரும்பாலும் பாரசீக மொழியிலிருந்தே மேனைட்டு மொழிகள் பலவற்றில் இவை மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. உலக மேதைகள் பலர் இவற்றை கவரப்பட்டனர். ஷாப்பன்னேவர் என்ற ஜேர்மன் தத்துவஞானி ஒவ்வொரு நாளும் இரவிற் படுக்கப் போவதன் முன் உபநிடதங்களிலிருந்து சில சுலோகங்களைப் பாராயணம் பண்ணுவதை ஒரு விரதமாகக் கொண்டிருந்தார்.

எமது பழைய கல்வி முறை குருகுல வாசக் கல்வி முறையாக அமைந்திருந்தது. மாணவர்கள் ஆசிரியர்களோடு பல்லாண்டுகள் சேர்ந்து வாழ்ந்து பெற்ற கல்வியின் நினைவுக் குறிப்புக்களாக இந்த உபநிடதங்கள் விளங்குகின்றன. பாடம் தொடங்குமுன் குருவும் சீடர்களும் கற்றவில் இணக்கத்தோடு கூடிய ஒத்துழைப்பை வேண்டும் பிரார்த்தனைகளைப் பல உபநிடதங்களிற் காணலாம். ‘‘கட’’ உபநிடத்தில் வரும் பிரார்த்தனையை இங்கு நோக்குவோம்.

“ஸஹநாவ் அவது, ஸஹ நெள புனக்து ; ஸஹ
வீரயம் கரவாவலை. தேஜஸ்வி நாவ் அதிதம்
அஸ்து ; மா வித் விஷா வலை
ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி”

“இறைவன் எம்மைக் காப்பாற்றுவானுக ; எம்மிடத்
திற் பிரியம் வைப்பானுக ; நாம் உற்சாகத்துடன் கற்றலில்
சடுபடுவோமாக ; கற்பதன் மூலம் எம்மிடம் ஞானம் உதய
மாகட்டும் ; நாம் ஒருவரையொருவர் வெறுக்காதிருப்போ
மாக ; ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி.”

அத்தகைய உள்ப்பாங்கை வளர்ப்பது ஆசிரியர்க்கும்
மாணவர்க்கும் இன்றும் பொருத்தமாகும்.

பௌதிகப் பொருள்கள், உயிர்கள், தெய்வங்கள் என்
னும் மூன்று தொகுதிகளாலும் விளையக்கூடிய இடர்களைத்
தவிர்ப்பதற்குப் பிரார்த்தனையின் இறுதியில் மூன்று முறை
சாந்தி கூறுவது இந்து சமயத்தவர் புராதன காலந்தொட்டு
மேற்கொண்டுவரும் வழக்கமாகும்.

பல அரிய தத்துவக் கருத்துக்களைக் கதைகள் மூலமும்
உரையாடல்கள் மூலமும் விளக்குவது உபநிடதங்களின் குறிப்
பிடத்தக்க ஓர் அமிசமாகும்.

(அ) நசிகேதன் கதை

கடோபநிடத்தின் தொற்றுவாய்

புராதன வடமொழி இலக்கியத்தில் உள்ள கதை ஒன்றிடன் கடோபநிடதம் தொடங்குகிறது. ‘விஸ்வஜீத்’ என்
னும் யாகம் செய்து நற்பயன் அடைய விரும்புகிறுன் வாஜ
சிரவச என்னும் பிராமணன். எனினும், யாகம் செய்ய
வந்தோருக்கு வயது போன, வலிமை குன்றிய பகக்களையே
அவன் தானமாகக் கொடுக்கின்றான். தந்தையின் செயலால்
நசிகேதனுடைய மனம் வேதனை அடைகிறது. இங்கே புறச்
சடங்குகளை முதன்மைப்படுத்துபவனுக்த் தந்தையும், ஆன்ம
ஈடேற்றத்தை நாடுபவனுக்த் தனயனும் காட்சி தருகின்றனர்.

நந்தையின் நன்மையை மனத்துட் கொண்ட ‘நசிகேதன்
வினவுகின்றான்: “ஐயா, என்னை யாருக்குத் தானமாகக்
கொடுக்கப் போகின்றீர்கள்?” தன்னுடைய கேள்விக்கு விடை
கூருத்தனால், இரண்டாம் முறையும், மூன்றாம் முறையும் இவ்

வாறு அவன் வினவவே “உன்னை யமனுக்குக் கொடுக்கப்போகி நேரன்” என்றால் தந்தை.

ஆசிரியர், பெற்றேர் ஆகோரின் விருப்பங்களை முன்னிறந்து செய்து முடிப்பது சிறந்த மாணுக்கார், புத்திரர் ஆகீயோரின் கடமை. இதிலும் ஒருபடி கீழே உள்ளோர் ஆசிரியர், பெற்றேர் சொல்லுதைச் சொன்ன பின் செய்து முடிப்பர். அவ்வாறு சொன்ன பின்னுஞ் செய்யாது இருப்பது மிகக் கீழ் நிலையிலுள்ள மாணவர், புத்திரர்களது செயலாம்.

நசிகேதன் சிறந்ததோர் புத்திரனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினான். தனது வாயிலிருந்து வெளிவந்த சொற்களை நினைந்து வேதனை அடைந்தான் வாஜஸிரவசு. சர்புத் திரனுகிய நசிகேதன் கலக்கமடையவில்லை; தந்தைக்குத் தேறுதல் சொல்லி இயமலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

எதிர்பாராத விருந்தினன் என்றமையால் அங்கு அவன் முன்று நாள்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. அதன் பிறகே யமனுக்கு அவனது வருகை தெரிந்தது.

“விருந்தினாக வந்த உன்னை முன்று நாள்கள் காத்திருக்க வைத்துவிட்டேன். நான் செய்த குற்றத்துக்குப் பரி காரமாக உனக்கு முன்று வரங்கள் தருகிறேன். வேண்டிய வற்றைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்” என்றான் யமன்.

“தர்மராசரே, எனது தந்தையின் மனம் அமைதி அடைய வேண்டும். உம்மிடமிருந்து விடைபெற்று நான் மீண்டும் வீட்டை அடையும்போது அவர் என்னை இன்முகத்துடன் வர வேற்க வேண்டும். நான் கேட்கும் முதல் வரம் இதுவே” என்றான் நசிகேதன். “அவ்வாறே ஆகுக” என்றான் யமன்.

“தேவலோகத்தை அடையச் செய்யும் அக்கினி (யாகம்) பற்றி நீர் அறிவீர். அது பற்றி எனக்கு விளக்குவிராக. இதுவே நான் கேட்கும் இரண்டாம் வரம்.” இந்த இரண்டாம் வரத்தையும் யமன் ஈந்தான்.

முன்றாம் வரமாகப் பரம்பொருளைப் பற்றித் தனக்கு விளக்குமாறு நசிகேதன் வேண்டிக்கொண்டான்.

“நீ கிறுவன், உனக்கு ஏன் இந்த விடயங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி? அளப்பருஞ் செல்வமும், அதிகாரமும் உனக்கு

நான் பெற்றுத் தருவேன்; திருத்தியடைந்து செல்வாயாக** என்றுன் யமன்.

இத்தகைய ஆசை வார்த்தைகளால் நசிகேதன் மயக்கம் அடையவில்லை; அவன் தனது குறிக்கோளிலிருந்து சிறிதளவும் நழுவ மறுத்துவிட்டான்; “தர்மராசரே, மரண தேவதையாகிய நீர் இருக்கும் வரையில் மனிதர்களின் ஆயுள் எம்மாத்திரம்? நீர் தரும் ஆயுனும் ஜகவரியமும் என்ன சுகம் தரும்? உம்மைப்போன்ற ஒரு குருவிடம் நித்திய வாழ்வுக்கான உண்மை உபதேசம் பெறவே நான் விரும்புகின்றேன்” என்று சொன்னான்.

“உன்னைப் போன்ற ஒரு தீரணைச் சீடனாகப் பெறுவது மிக அரிது” என்று கூறி யமனும் அருள்கூர்ந்து நசிகேதனுக்கு நித்திய வாழ்வின் இரகசியத்தை உபதேசம் செய்யப்படுகுந்தான். இந்த உபதேசமே கடோபநிடத்தாக மலர்ந்துள்ளது.

(ஆ) சுவேதகேதுவும் அவன் தந்தையும்

சாந்தோக்கிய உபநிடதும்

“தந்தையே, உலகம் அனைத்தும் ஒரு சத்தியினின்றும் வந்ததாகச் சொல்லுகின்றீர்கள். இவ்வுலகு எத்தனை. அற்புதங்கள் நிறைந்துள்ளது. எத்தனை உருவங்கள்; எத்தனை வேற்றுமைகள்; எத்தனை பலதிறப்பட்ட காட்சிகள்! இவையெல்லாம் பெயரும் வடிவும் அற்ற ஒரு பொருளிலிருந்து எங்கனும் உண்டாக முடியும்?” என்று சுவேதகேது கேட்டான். “சுவேதகேது, அந்த ஆலமரத்தின் பழம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வா” என்றார் தந்தையாரான உத்தாலகர்.

சுவேதகேது ஆலம்பழம் ஒன்றைத் தேடியெடுத்து வந்தான். “பழம் கொண்டு வந்து விட்டேன் ஜயா” என்றான்.

“அதைக் கிள்ளிப்பார்” என்றார் தந்தை.

“கிள்ளிப் பார்த்தேன் ஜயா” என்றான் சுவேதகேது.

“உள்ளே என்ன இருக்கின்றது என்று பார்” என்றார் தந்தை.

“சின்னஞ்சிறு விதைகள் இருக்கின்றன” என்றான் மகன்..

“அவற்றில் ஒரு விதையை எடு. அதனைக் கிள்ளிப்பார்” என்றார் தகப்பனூர்.

சுவேதகேது ஓர் ஆலம் விதையை எடுத்துக் கிள்ளிப்பார் த்தான்.

“என்ன தெரிகிறது ?” என்றார் உத்தாலகர்.

“கண்ணுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை” என்றான் மகன்.

அப்பொழுது உத்தாலகர் சொல்லுகின்றார்: “மகனே அதோ வெளியிற் கம்பீரமாக நிற்கும் ஆலமரத்தைப் பார்த்தாயா? அதன் கிளையும் கொப்பும் விழுதும் சேர்ந்து பிரமாண்டமான தோற்றுத்தை அளிக்கின்றன. அது எங்கி ருந்து வந்தது என்று நினைக்கின்றாய்? உன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அந்தச் சிறிய விதைக்குள்ளிருக்கும் நுண்ணிய பொருளே பின்பு இந்தப் பெரிய மரமாகக் காட்சியளிக்கும். இதை நன்றாக யோசித்துப் பார். இது போன்றே உலகம் முழுவதும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத பரம்பொருளிலிருந்து உண்டாயிற்று.”

(இ) உப்பு எங்கே!

“உலகம் முழுவதிலும் இந்தப் பொருள் பரவியிருக்கின்றது என்கின்றீர்களே; அது எங்கே மறைந்து போயிருக்கிறது ?” என்று சுவேதகேது கேட்டான். உத்தாலகர் அதற்கு மறுமொழி ஒன்றுங் கூறுமல் “ஒர் உப்புக் கட்டியைக் கொண்டு வா” என்றார். மகன் கொண்டு வந்தான்.

“அதை நீர் நிறைந்த பாத்திரம் ஒன்றிலே போடு” என்றார் தந்தை. மகன் அவர் சொன்னபடியே செய்தான். அதன்பின் “நாளைக் காலை வா” என்றார்.

மறுநாட்காலை சுவேதகேது வந்து தந்தையின் முன் நின்றான்.

“நேற்று நீரிற் போட்ட உப்புக் கட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வா” என்றார் உத்தாலகர்.

மகன் சென்று பார்த்தான். உப்புக் கட்டி அப்படியே இருக்குமா? அது கரைந்துவிட்டது. “ஜயா, உப்பு அழிந்து போய்விட்டது” என்றான் சுவேதகேது.

“அந்தப் பாத்திரத்து நீரில் மேலாற் சிறிது எடுத்து அருந்து” என்றார் தந்தையார்.

“ உப்பாக இருக்கின்றது ” என்றான் மகன்,

“ மத்தியிலிருந்து சிறிதளவு நீர் எடுத்து அருந்திப் பார் ” என்றார் தந்தையார்.

“ அதுவும் உப்பாக இருக்கின்றது ” என்றான் மகன்.

“ அடித் தண்ணீரை அருந்திப்பார் ” என்றார் தந்தையார்.

“ அதுவும் உப்புக் கரிக்கின்றது, ஐயா ” என்றான் சுவேதகேது.

“ அப்பனே உப்பு அழிந்துவிட்டதா? ” என்று கேட்டார். தந்தையார்.

“ இல்லை. ஏதோ ஒர் உருவத்தில் அது (எங்கேயோ) இருக்கின்றது, ஐயா ” என்றான் சுவேதகேது.

“ மகனே, இங்ஙனம் உலகம் முழுவதிலும் பரம்பொருள்மறைந்து நிற்கின்றது. கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அனைத்திலும் இருக்கின்றது. அதுவே சத்து ” என்றார் உத்தாலகர்.

25. சத்தியமே வெல்லும்

“சத்தியமே வெல்லும்” (சத்யமேவ ஜயதே) என்று இருக்கு வேதங் கூறுகின்றது. சத்தியம் சகல அறங்களுக்கும் வித்து. இவ்வண்மையை வள்ளுவர்,

“பொய்யாமை அன்ன புகழில்லை எய்யாமை
எல்லா அறமுந் தரும்”

30.6

என்று கூறி வற்புறுத்துகின்றார்.

பிள்ளைகளே, நாம் சைவ நாற்பாதங்களில் யோகத்தைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறோம். யோகம் எட்டு உறுப்புக்களை உடையது என்றும், இவ்வறுப்புக்களில் முதலாவதாய இயமம் என்பது சத்தியம், அகிம்சை, நேர்மை, இரக்கம், பரிவு, ஆண்மசுத்தி, பொறுமை, தெரியம், கடமையில் ஈடுபாடு, உடற் சுத்தி ஆகிய பத்துக் குணங்கள் என்றும் படித்தோம். இந்தப் பத்துக் குணங்களையும் ‘சத்தியம், அகிம்சை’ என்ற இரண்டிலும் அடக்கலாம். இந்த இரண்டு குணங்களுக்கும் காந்தியடிகளின் வாழ்க்கை எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

காத்தியடிகள் வாழ்க்கையிற் சத்தியத்தையும் அகிம்சையையும் கடைப்பிடித்து, இறைவழி நின்றவர். அதனால்,

“யாதோரு தெய்வங் கொண்டார் அத்தெய்வ மாகிஞ்சே மாதோரு பாக ஞார்தாம் வருவர்”

என்ற பரந்த கொள்கையை உடைய சைவ மக்களாகிய நாம் அவரைச் சமயப் பெரியாராக்க கொள்கின்றோம்; அவருடைய வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களைப் போற்றுகின்றோம். அம்மகாந்தம் வாழ்க்கையில் அகிம்சையையும் சத்தியத்தையும் கடைப்பிடித்த வண்ணத்தைச் சற்றுப் பார்ப்போம்.

காந்தி காட்டிய வழி

கடவுள் நம்பிக்கை அவசியம்; உயிர்களிடத்து அன்பாய்ப் பழகுதல் வேண்டும்; மக்களுக்கு நாம் சேவை செய்தல் வேண்டும்; மனத்திலே தூய சிந்தனைகளை வளர்த்தல் வேண்டும் என்பன இந்து மதம் பன்னெடுங் காலமாகப் போற்றி வருகின்ற பண்புகளாகும். இப்பண்புகளுக்கு உறைவிடமான பெரியோர்

கள் பலர் நம் சமூகத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களுள் அன்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு பெரியார் காந்தி அடிகள்.

14. காந்தி அடிகள்

அவர் 1869 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலுள்ள குஜராத்திற் பிறந்தவர்; கர்மசந்திரர், புத்திபாய் ஆகியோரின் புத்திரர்; மோகன்தாஸ் என்பது அவரது பெயர்.

காந்தியடிகள் 1948 ஆம் ஆண்டு தாம் அமரத்துவம் அடையும் வரையிற் சத்தியம், அன்பு, அகிம்சை என்னும்

ஆன்மிகப் பண்புகளைத் தமது அன்றை வாழ்விற் போற்றி வாழ்ந்தார். அவற்றுள்ளும் சத்தியத்தில் அவருக்குக் கூடிய ஈடுபாடு இருந்தது. சமூகத்தில் இருந்துகொண்டு அதற்குச் சேவை செய்தலை ஒரு தெய்விகப் பணியாகக் கொண்டார்; படைப் பலத்தையோ, போர்க் கருவிகளையோ நம்பியிருக்காது, ஆன்மிக பலத்தினால் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலிருந்து இந்தியா வக்கு விடுதலை பெற்றுத் தந்தார் ; மக்கள் வையத்தில் வாழ் வாங்கு வாழ் வழி காட்டினார்.

காந்தியை ஒரு புதிய மனிதராக உருவாக்கியது அவரது தெய்வ பத்தி. கடவுள் என்னும் உயர்ந்த சத்தி தமக்கு என்றும் துணையாக இருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். வாழ்க்கையிற் சஞ்சலம் குறுக்கிடும்பொழுது ‘ஆண்டவா, வழி காட்டு’ என்று அவர் வேண்டுவார். உள்ளத்திற் குடிகொண்ட அவ்விறைவனிடம் சரண் புகுவார். அவருக்கு மனத்தெளிவும் சாந்தியும் உண்டாகும்.

“ஆண்டவன் எங்கேயோ வானத்திலிருந்து ஆட்சி புரிய வில்லை; நமக்குள் மறைந்து நிற்கிறோன்; நம்முடைய ஊனுக்குள், உயிருக்குள் அந்தரங்கமாக இருக்கிறோன்” என்ற நம்பிக்கை கொண்டவர் அடிகள்.

“ஒன்றை உங்களுக்கு நான் கூறமுடியும். நீங்களும் நானும் இந்த அறையில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம் என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அதனைக் காட்டிலும் இறைவன் இருக்கிறோன் என்ற உண்மையில் நான் உறுதி பெற்றுள்ளேன். காற்று இல்லாமலும் குடி தண்ணீர் இல்லாமலும் நாம் வாழ்ந்தாலும் வாழ வாம். ஆனால், ஆண்டவனின்றி வாழவே முடியாது. நீங்கள் என் கண்ணெப் பிடுங்கிவிடலாம்; அதனால் சாகமாட்டேன். ஆனால், கடவுள் மேல் வைத்த நம்பிக்கையைப் போக்கி விடுங்கள்; அக்கணமே இறந்துவிடுவேன்” என்று அவர் கூறுவது அவரது தெய்வ நம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துகின்றது அல்லவா? கடவுளைக் கண்டதுண்டா? என்று கேட்டு வந்த நரேந்திர னுக்கு இராமகிருஷ்ணர் கூறிய விடையையும் இக்கற்றின் மற்பகுதி ஒத்திருக்கின்றதல்லவா?

புறந் தூய்மை நீரான் அமையும் அகந் தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்

30.8

என்று கூறினார் வள்ளுவர். வள்ளுவரது கூற்றுக்கு இலக்கியமாக வாழ்ந்தவர் காந்தியடிகள். வாய்மையைச் சத்

தியம் என்னும் பெயரால் அவர் போற்றி வாழ்ந்தார். சிந்தனையிலும் பேச்சிலும் செயலிலும் உண்மையைக் கடைப்பிடித் தலை சத்தியம். சிறு வயதில் அரிச்சந்திர நாடகத்திலே தமது மனத்தைப் பறிகொடுத்தவர் அவர். வாழ்க்கையில் எத் தனி இடையூறுகள் ஏற்படினும், அரிச்சந்திரனைப் போலத் தாழும் வாய்மையில் வழுவாது நடக்க வேண்டும் என்று அவர் ஆசைப்பட்டார். சத்தியத்தை நாடுவதே அவரது வாழ்வின் இலட்சியம் ஆயிற்று. தமது வாழ்க்கைச் சரித நாலுக்கும் ‘சத்திய சோதனை’ என்றே பெயர் தந்துள்ளார்.

‘எவ்வளருவன் தனது மனச்சாட்சிக்கு மாருக நடக்க வில்லையோ, நீதியைப் போற்றி வாழ்கின்றானே அவனே உண்மையிற் கடவுளைப் போற்றி வாழ்பவனுவான். மனச்சாட்சியே சத்தியத்தின் வடிவான ஆண்டவளின் குரல்’ என்று அவர் கருதிவந்தார்.

சத்தியத்தை உணர்வதற்கு உதவக்கூடிய கருவி அன்பு அல்லது அகிம்சை என்று அவர் கண்டார். சிறு பையனுக இருந்த பொழுது சிரவணன் என்பானைப் பற்றிய நாடகம் ஒன்றை வாசித்தார். சிரவணன் பார்வையற்ற தன் தாய் தந்தையருக்குச் சிரத்தையுடன் சேவை செய்தமை காந்தி யின் பிஞ்சு மனத்தைக் கவர்ந்தது. தாழும் தம் தாய் தந்தையருக்குப் பணி செய்ய ஆசைப்பட்டார். தந்தையார் நோய் வாய்ப்பட்டபொழுது அவருடைய கால்களை வருடிவிடுதல் ஆதியாங் தொண்டுகளைச் செய்து மகிழ்ந்தார். தாய்தந்தையரது மனத்தைப் புண்படுத்தாது வாழ்ந்தார். சிறு வயதில் இவ்வாறு அவர் கற்ற அன்பும் அகிம்சையும் பின்னர் சமூகம் முழுவதும் பரந்தன.

நமக்குள் இருக்கும் இறைவன் ஒவ்வோர் உயிருக்குள் ஞம் இருக்கிறுன். அவர்களுக்குச் சேவைசெய்தல் கடவுட் சேவையாகும் என்று வாழ்ந்தவர் காந்தி அடிகள். அவர் தென் ஆபிரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் இந்தியர்கள் பட்டதுங்பத்தைக் கண்டு மிக வருந்தினார்; இந்தியர்கள் வதிந்த இருப்பிடங்களுக்கு வீடுவீடாகச் சென்று சுகாதார முறைகளைச் சொல்லிக் கொடுப்பார்; போரிற் காயம் அடைந்தவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்வார்; கொடிய தொற்று நோய்கள் தம்மையும் பீடித்துவிடும் என்றந் தயங்கார்; நோயாளிகளது ஒதுக்கிடம் சென்று அவர்களுக்கு அவ்வப்போது மருந்துட்டுவார்; அவர்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பார்; சுற்றுப்புறங்களைச் சுத்தப் படுத்திவிடுவார்; நோயாளிகளுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டுவார்.

ஆங்கிலேயரது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பாரதம் ஏழை நாடாகியது. மக்கள் தமிழைத் தாம் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்தனர். பலாத்காரத்தையோ, படைப் பலத்தையோ விரும்பாத அடிகள், ஆங்கிலேயருக்குத் தீங்கு விளையாமல் இந்திய மக்களின் சுய கொரவத்தை எவ்வாறு பெற்றுத் தரலாம் என்று சிந்தித்தார்; சத்தியம், அன்பு, அகிம்சை என்னும் மூன்றையுமே துணையாகக் கொண்டார்; உண்ணேவிரதத்தை மேற்கொண்டார்; சத்தியாக்கிரகங்களைத் தொடக்கி வைத்தார். சத்தியாக்கிரகம் என்ற சொல்லின் பொருள் சத்தியத்தில் அல்லது உண்மை நெறியில் உறுதியாய் நிற்றல் என்பதாகும்.

“உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை அற்றே தவத்திற்கு உரு” 27.1

என்றார் வள்ளுவர். ‘சத்தியத்தை நாடுபவர்கள் கண்டங்களைத் தாமே ஏற்க வேண்டும் ; வன் செயல்களில் இறங்குவது தகாது. அது அகிம்சைக்கு மாறு பட்டது’ என்று அவர் கருதினார். ஒரு பொழுது மக்கள் வன் செயல்களில் இறங்கியது கண்டு சத்தியாக்கிரகத்தை அவர் இடையிலே நிறுத்தினார். இன்னு செய்தார்க்கு நன்னயஞ் செய்பவரான காந்தி அடிகள் வன் செயல்களை எங்கும் பொறுத்துக் கொள்வார் ?

“இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயம் செய்து விடல்” 32.4

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. வள்ளுவர் காட்டும் மாசற்றவர் களுள் ஒருவராக விளங்கியவர் காந்தியடிகள். ‘அந்தி, குற்றம் இழைத்தவர்களுக்குங்கூட நாம் தீங்கு செய்யக்கூடாது; பாவத்தை வெறுக்கலாம்; ஆனால், பாவம் செய்தவனை ஒரு பொழுதும் வெறுக்கக்கூடாது’ என்று அவர் கருதினார்.

இவ்வாறு சத்தியாக்கிரகம் என்னும் புதியதோர் ஆயுதத்தைக் கையாண்டு, பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தையே அடிபணிய வைத்தார் காந்தி அடிகள்.

‘இந்து மதத்தின் அரிய பண்புகள் என்றும் உயிருள்ளவை; வாழ்க்கைக்குத் தெண்பும் பயனும் நல்குபவை’ என்பதை எமக்குத் தம் வாழ்க்கையின் மூலம் எடுத்துக் காட்டிய வர் காந்தி அடிகள். அவரின் பெயராற் பாரதத்திலும் ஈழத் திலும் இயங்கிவருஞ் சேவை நிலையங்கள் எமக்கு இன்றும் அவருடைய பணிகளை நினைவுறுத்துகின்றன.

26. திருக்குறள்

கடவுள் வாழ்த்து

1. தனக்குவமை இல்லாதான் தான்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது. 1.7

இறைவனுக்கு நிகர் யாருமில்லை. அவனுடைய திருவடிகளைப் புகலிடமாகக் கொண்டால் மட்டுமே நமக்கு ஏற்படும் துன்பங்களை இல்லாமற் செய்யமுடியும்.

காந்தியடிகளுக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோதனைகள் பலப்பல. அவை யாவற்றிலும் அவர் வெற்றி பெற அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்தது இறை பத்தியே.

ஆண்டவனது திருவடியை மனத்திற் பதித்து, செய்யும் பணியெல்லாம் சிவப் பணியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் பெரிய புராண நாயன்மார். அவர்கள் தம் வாழ்வில் ஏற்பட்ட துன்பங்களை எல்லாம் மாற்றும் மருந்தாக ஆண்டவனைக் கொண்டார்கள். இறை பத்தியே கவலையில்லாத நல் வாழ்வுக்கு வழி காட்டிற்று.

நீத்தார் பெருமை

2. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார். 3.6

புலன்டக்கம் உடையவர்களே செய்வதற்கு அரிய செயல் களைச் சாதிக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களே பெரியோர். புலன்டக்கம் இல்லாதவர்கள் புலனீர்க்கும் வழியிற் சென்று, அலைந்து, ஆற்றலை இழுப்பதால் அரிய செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். அவர்கள் சிறியர்.

ஜிந்து புலன்களையும் ஜிந்து களிறு என்று சம்பந்தப் பெருமான் கூறுகின்றார். அவ்வளவு வலிமையுடையவை அவை. பார்க்க வேண்டியவை எவை என்று தெரியாமல், தக்கவற்றையுந் தகாதவற்றையுங் கண் பார்க்கிறது ; காது கேட்கிறது. புலன்கள் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் இழுப்ப

பால் சத்தி விரயமாகின்றது. இதனாற் சாதித்தது ஒன்றுமில்லை. புவன்களை ஒரு வழிப்படுத்தினால் ஆற்றல் விரயமாவதில்லை; பெருகும். அசாதாரண நிலை நமக்கு வந்து சேரும். இந் நிலை எய்தப்பெற்றவர்கள் நாயன்மார்கள். வாளால் மகவரிந் தூட்டவும் மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறக்கவும் நாளாறில் கண்ணே இடந்து அப்பவும் வல்ல பெரியார்கள் அவர்கள்.

அறன்வலியுறுத்தல்

3. அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னுச்சொல் தாங்கும் இழுக்கா வியன்றது அறம். 4.5

பொருமை, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல் என்ற நான்கு குற்றங்களையுங் கடிந்து ஒழுகுவதே அறம் அல்லது தருமம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘அறஞ்செய விரும்பு’ என்று ஒளவையார் கூறுவார். பிறர் வாழ்வைப் பார்த்து நமக்குப் பொருமை ஏற்படுகிறது. நமக்கும் அவ்வாழ்வு வேண்டும் என்ற ஆசை பிறக்கின்றது. அந்த ஆசை நிறைவேறுவிட்டாற் கோபம் ஏற்படுகின்றது. கோபத்தினால் வாயிற் சூடு சொல் பிறக்கின்றது. அச்சொல் அழிவுக்கு வழி கோருகின்றது.

துரியோதனனுடைய வாழ்க்கை இதற்கு ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டாகிறது. மேலே கூறிய நான்கு குற்றமும் நிறைந்தவன் துரியோதனன். பாண்டவர்களுடைய ஆற்றலையும் செல்வத் தையும் கண்டதும் அவனுக்குப் பொருமை ஏற்பட்டது. அவர் தம் ஆற்றலை அடக்கி, செல்வத்தைக் கவரவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. அவர்களிடம் கொண்ட கோபம் காரணமாக, அவர் தம் உயிருக்கே உலைவைக்க வழிதேடி னன். ஐந்து ஊர் கேட்டுக் கண்ணபிரான் தூது சென்ற போது, ஊசியளவு நிலமும் தரமுடியாது என்று சொற்களை களை வீசினான். இந்த அதர்மப் போக்கு அவனுக்கு அழிவை ஏற்படுத்திற்று.

இல்வாழ்க்கை

4. பழியஞ்சிப் பாத்துண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்சூன்றும் இல். 5.4

பொருள் சேர்க்கும்போது பழிக்கு அஞ்சிச் சேர்க்க வேண்டும். அங்குனம் சேர்த்த பொருளைப் பிறருடன்

பகிர்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும். அத்தகைய நேர்மையும் அன்பும் நிறைந்தவராய் வாழும்போது வாழ்க்கையின் ஒழுங்கு எப்பொழுதும் தடைப்படுவதில்லை.

நாவலர் பெருமானுக்கு அவரது உதவியாளரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வருகின்றது. “அறுவடை செய்து சேமித்த நெல்லைப் பதுக்கி வைத்தாற் கொள்ளை இலாபத்திற்கு விற் கலாம். திருப்பணிகள் செய்ய உதவும்” என்பதே அக்கடி தத்தின் சாராம்சம். அங்குனம் செய்யக்கூடாது என்று கண்டித்துக் காரியஸ்தருக்குத் தந்தி போகின்றது. பழி யஞ்சி வாழ்ந்த வாழ்வு மட்டுமென்று நாவலர் வாழ்வு; பாத் தூண் உடைய வாழ்வாகவும் அது அமைந்தது. பஞ்ச காலத்தில் அவர் கஞ்சித் தொட்டித் தருமம் செய்து பசிப்பினி போக்கிய வரலாறு, அவர் தம் வாழ்வை இக்குறளுக்கு இலக்கியம் ஆக்குகின்றது.

வழி எஞ்சல் - சந்ததி தடைப்படுதல். பாத்தூண் - பகுத்து உண்ணும் உணவு.

இனியவை கூறல்

5. பணிவடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு அணியல்ல மற்றுப் பிற.

10.5

ஒருவர் அணிந்துகொள்ள வேண்டிய அணிகளன்கள் பணிவை, இன்சொல் என்ற இரண்டுமாகும்.

சிவமணம் கமழும் தவ வாழ்வு வாழ்ந்த பெரியார் திருநாவுக்கரசு நாயனார். அவ்வாழ்க்கைக்கு அழகு செய்தவை அவர் காட்டிய பணிவும் இன்சொல்லுமாம். பல்லக்கில் அமர்ந்த சம்பந்தக் குழந்தை “அப்பரே எங்குற்றீர்” என்று கூவுகிறது. “அடியேன் இங்குற்றேன்” என்று பல்லக்குத் தூக்குபவர்களுக்கிடையே ஒரு குரல் எழுகிறது. விந்யம் நிறைந்த வாசிசப் பெருந்தகையின் குரல் அது.

பாண்டவரில் மூத்தவர் தருமபுத்திரர். அவருக்கு வந்த சோதனைகள் தாம் எத்தனை? நாடிழந்து, நகரிழந்து தருமர் நிற்கின்றார். மனைவியைச் சபையிற் சிறுமைப்படுத்துகிறார்கள். தம்பியர் குழுநிறுர்கள். அந்திலையிற்கூட வன்சொல் ஒன்றும் அவரது வாயில் வரவில்லை.

6. ஒருத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றும் துணியும் புகழ். 16.6

தீங்கு செய்தவரைப் பொறுக்காமல் வருத்தினவர் கஞ்கு ஒரு நாள் இன்பமே உண்டு. ஆனால், பொறுத்துக்கொண்டவர்களுக்கு உலகம் அழியும் வரையும் புகழ் உண்டு.

மகாத்மா காந்திக்கு ஏற்பட்ட அவமதிப்புக்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அவை யாவற்றையும் அவர் பொறுத்துக்கொண்டார்; அதனால்லன்றே அழியாப் புகழ்பெற்று மாந்தருள்ளே தெய்வமாக வாழ்கின்றார் !

துரியோதனன் பாண்டவர்களை வருத்திப் பெற்ற இன்பம் எவ்வளவு நாள்களுக்கு நிலைத்தது? தருமருடைய பொறுமையைக் கண்டு அவருடைய தம்பியான வீமனே வியக்கின் ரூன். ‘அரவுயர்த்தோன் கொடுமையிலும் முரசுயர்த்தோய் உனது அருளுக்கு அஞ்சினேன்’ என்கின்றான்.

அருளுடைமை

7. மன்னுயிர் ஓம்பி அருளாள்வாற்கு இல் என்பதன்னுயிர் அஞ்சம் வினை.

25.4

எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பு காட்டும் போது அது அருளாக மாறுகிறது. அப்படிப்பட்ட அருளாளர்களுக்குத் தமது உயிர் பற்றிய அச்சம் கிடையாது. ‘அஞ்சினர்க்குச் சத மரணம்’ என்பது அறிஞர் கருத்து. அருளானது உள்ளத்தை நிறைத்துக்கொண்டபோது வேறு ஒன்றை உணர்வதற்கு அங்கு இடமில்லை.

நாவுக்கரசரை நீற்றறையில் வேக வைத்தனர். யானையை இடற ஏவினர். நஞ்ச கலந்த பாலன்னம் உண்ணக்கொடுத்தனர். மன்னுயிர் ஓம்பும் அருளாளர் அவர். எனவே, அவருக்குத் தன்னுயிர் அஞ்சம் வினை ஏற்படவில்லை.

கள்ளாமை

8. உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்

29.2

குற்றச் செயல்களை உள்ளத்தால் என்னுதலும் குற்றம். எனவே, பிறருடைய பொருளை அவருக்குத் தெரியாமல் கவர்ந்துவிடல் நன்று என்று என்னுதலுந் தகாது.

செயலிலே தூய்மை, செயலிலே நேர்மை என்பவற்றுக்கு நேராக மனத்திலே தூய்மை, மனத்திலே நேர்மை ஏற்பட வேண்டியதன் அவசியம் இங்கு வவியறுத்தப்படுகிறது. உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசும் குணம் புறத்திற் செய்யும் குற்றத்தை விடக்கொடியது.

மெய்யனர்தல்

9. பொருள்ல வற்றைப் பொருளென் ருணரும் மருளானும் மானுப் பிறப்பு.

36.1

மெய்ப்பொருள் அல்லாதவைகளை மெய்ப்பொருள் என்று நீணக்கும் மயக்கம் ஏற்படுவதாலேதான் துன்பத்துக்கு ஏதுவான பிறப்பு ஏற்படுகின்றது. நசிகேதனுக்கு அந்த மயக்கம் ஏற்படவில்லை. எனவே, அவன் பிறவித்துயர் நீங்கியவன் ஆனுன்.

அடியார்தம் சரிதங்கள் யாவும் இந்தக் குறளுக்கு இலக்கியமாக விளங்குகின்றன. நித்தியமான பொருள் எது என்று அறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் அவர்கள். எனவே, நிலை பெற்ற சிவ வாழ்வு பெற்றனர்.

குரபன்மன் கடுந்தவம் செய்தான். ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்தையும் பொருளென்று மதித்து அவற்றை ஆட்சி புரிய வரம் கேட்டான் என்பதை இங்கு நீணவுக்குதல் நலம்.

மடி இன்மை

10. நெடுநீர் மறவி மடிதுயில் நான்கும் கெடுநீரார் காமக் கலன்.

61.5

காலம் நீட்டித்தல் (நெடுநீர்), மறதி (மறவி), சோம்பல் (மடி), அளவு மீறிய தூக்கம் ஆகிய இந்நான்கும் கெடுகின்ற இயல்புடையவர் (கெடுநீரார்) விரும்பி ஏறும் மரக்கலமாம் (காமக் கலன்).

அளவுக்கு மீறிய துயிலுக்குக் கும்பகருணனை உதாரணமாகக் கூறுவது வழக்கம். தூக்க மிகுதியால் அவனது வலிமையும் ஆற்றலும் பயனில்லாதவையாயின.

நானே நானை என்று நாம் தள்ளிப்போடுவதால் ஒன்றையும் சாதிக்க முடிவதில்லை. இறைவழிபாட்டுக்கும் இது பொருந்தும். வயதானபின் கடவுளைப்பற்றி நினைப்போம் என்பது நமக்குக் கேடு விளைவிக்கும் கருத்தாகும். சென்றகாலம் மீளாது. ‘நன்றே செய்க, இன்றே செய்க, அதை இன்னே செய்க’ என்பது ஆன்றேர் மொழி.

27. நாவலர் வளர்த்த நன்னெறி

“ உலகத்திற்குக் கருத்தா யாவர் ?
சிவபெருமான்.

சிவபெருமான் எப்படிப்பட்டவர் ?

என்றும் உள்ளவர், எங்கும் நிறைந்தவர், எல்லாம் அறிபவர், எல்லாம் வல்லவர்.”

நாவலர் பெருமானின் சைவ சமய வகுப்புத்தான் நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது.

வினாவிடைகள் தொடர்கின்றன.

“ பாவங்களாவன யாவை ?

கொலை, களவு, கள்ளுக் குடித்தல், மாயிசம் புசித்தல், போய் பேசுதல், வியபிசாரம், சூதாடுதல்.”

எங்கள் இறைவனின் இயல்புகளும் இறைநெறியின் அறப பண்புகளும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. எங்கள் கலைத்திட்டத்திலே சமயக் கல்விக்கு இன்று முக்கியத்துவம் தருகின்றோம். இதனை ஒரு நூற்றுண்டுக்கு முன்னரே உணர்ந்து எங்கள் நாவலர் பெருமான் நடைமுறைப்படுத்தினார். இலவசக் கல்வி, இலவச நூல்கள், தாய் மொழிக் கல்வி என்று நாம் பெருமைப்படுங் கல்விச் சாதனைகளை அன்றே நிலைநாட்டினார் நாவலர். கல்வி யழகும் தெய்வநெறியும் பொலிந்து விளங்கும் ஒரு சமூகத்தைக் காணத் துடித்தார் ; அதற்காக உழைத்தார். அவர் வாழ்வின் இலட்சியமே இதுதான்.

வசதியான உத்தியோகத்தைப் பெறும் வாய்ப்பிரிஞ்சும் அவர் அதனை விரும்பவில்லை. இல்வாழ்க்கையிற் புகவில்லை. இவையைத்துக்குங் காரணம் சைவ சமயத்தையும் அதற்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்ற பேராசையோகம் என ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தம் உள்ளக்கிடக் கையை வெளிப்படுத்துகின்றார் எங்கள் நாவலர்.

நெற்றியிலே நீரு பூசவும், வாழையிலையிலே அமுதுண்ண வுங் கூட நம்மவர்கள் அஞ்சியஞ்சி வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அவலங்கள் மாறவும், அன்று அந்நியரின் இன்னல் தாங்காது நாட்டை விட்டே வெளியேறிய ஞானப்பிரகாசர் போன்றே ரின் பிரார்த்தனைகள் பவிக்கவும் நாவலர் எழுந்தார்.

எங்கள் கலாசாரம் பிழைத்துக்கொண்டது.

சிவநெறி தழைத்தது.

“முன்னிருந்த எங்கள் சமயாசாரியர்கள் தாம் தரிசனம் செய்யப்போன தலங்களிலெல்லாம் பதிகங்கள் அருளிச்செய் தார்கள். இவரோ தாம் போன இடங்களிலெல்லாம் லோகோ பகாரமாகச் சைவப் பிரசங்கங்களைச் செய்துவந்தார்” என்று நாவலர் சரித்திரத்திலே குறிப்பிடுகின்றார் கைலாசபிள்ளை.

சமயப் பிரசங்கங்களுடன் சமயாசாரியரின் தேவாரத் திருமுறைகளையும் விளங்கக்செய்தார் நாவலர்.

அன்று 1864 ஆம் ஆண்டில் நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயித் தில் நிகழ்ந்த ஓர் அற்புதக் காட்சியை நாவலர் சரித்திரத் திலே பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார் கனகரத்தினம்பிள்ளை.

“கந்தசவாமி கோயிற்றிருவிழாச் சமீபித்தபடியால் தேவாரத் திருக்கூட்டத்துக்கு சிறப்பையும், தேவாரம் முதலியவை திருவிழாக் காலத்திலே சுவாமிக்குப் பின்னாக ஒதுவதாற் சனங்களுக்குண்டாகும் கடவுட் பத்தியையும், யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களுக்குக் காட்ட நினைத்து, திருவாவடுதுறையினின்று ஒதுவார் சிலரை அழைப்பித்து, திருவிழாக் காலத்தில் அவர்களுக்கும் இங்குள்ள மற்றைச் சௌவர்களுக்குந் தெற்கு வீதி மடத்திலே புண்ணியவான்கள் சிலரைக் கொண்டு மாகேசர பூசை செய்வித்து, சுவாமி வீதியிலே உற்சவங்கொண்ட ருஞம்போது சுவாமிக்குப் பின்னாக அவர்களைக் கொண்டு தேவாரம் ஒதுவித்துக்கொண்டுவந்தார். இவர்கள் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தை ஒது, அதனைக் கண்ட பிராமணர் தாங்களும் வந்து சுவாமிக்குப் பின்னாக வேதம் ஒதுவாராயினார்கள். நாவலரும் விழுதி உத்தராளனஞ் செய்து திரிபுண்டரந் தரித்துத் தலையிலே சிரமாலை யும் கழுத்திலே கண்டிகையுங் கையிலே பெளத்திரமுந் தரித்து, யாவருக்கும் பத்தியை விளைவிக்கத்தக்க சிவ வேடப் பொலிவோடு திருக்கூட்டத்த் தலைவராய் நின்றார். அத்திருக்கூட்டத்தின் சிறப்பை என்னென்று

சோல்வோம் ! எதற்கொப்பிடுவோம் !! ஆதியிலே சுப்பிரமணியப் பெருமானின் அவதாரமாய் விளங்கிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பதினாறுமிரம் திருக்கூட்டத்தோடு தோற்றிய சிறப்புக்கொப்பிடலாம். தேவார திருவாசகங்களின் வழியாகவும் புராணங்களின் வாயிலாகவும் எங்கள் சமய உண்மைகள் துலங்கின. சிவசின்னங்களின் பெருமைகள் விளங்கின. சிறப்பாகக் கந்தபூராண படன்தத்தினால் எங்கள் சிந்தை தெளிந்தது. நாவலர் பெருமானின் பணிகள் நமது நாட்டுடன் அமையவில்லை. “யாழ்ப்பானத்து, நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் ஒர் அவதார புருஷர். இடையிருட்கடைக் காலத்தில் விடியுமுன் விசம்பில் விளங்கும் வெள்ளி போலத் தமிழகத்திலே தளரும் சைவமும் தமிழும் தழைய, அவ்விரண்டிற்கும் புத்துயிர் வழங்கப்பிறந்த வள்ளலாவார். முன்னே பல காலங்களிலும் தமிழகத்திலிருந்து தாம் பெற்ற சில சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒரு காலத்து ஒருமுகமாகப் பழங்கடனைத் தீர்த்து என்றந் தீர்க்கொண்டவாறு தமிழகத்தை சமீ நாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி நாவலரென்றால் மிகையாகாது”.

நாவலரைப் பற்றிய சோமசுந்தர பாரதியின் இந்தக் கருத்து உண்மை நிலையினைக் காட்டும்.

‘நாவலர்’ என்ற பட்டத்தை அவருக்கு வழங்கிக் கொளரவித்ததும் தமிழகத்துத் திருவாவடுதுறை ஆதினம் தான் என்பதனையும் இங்கு நினைவிற் கொள்ளலாம்.

சைவ உலகம் முழுவதும் அவரால் வாழ்வு பெற்றது.

அந்த நன்னெறிப் பயணத்திலேதான் எத்துணை இடார்கள். ஆதரவில்லாத அந்நியாரிமைத்த இன்னல்கள் ஒருபறம்; அடியவர் போன்று வேஷமிட்டு ஏமாற்றும் நம்மவர் செய்கை மறுபுறம்.

அனைத்தையும் தம் உறுதியான தெளிந்த உள்ளத்தினால் வென்றார் நாவலர்.

“ நிலையில்லாத என் சரீரம் உள்ளபோதே என் கருத்து நிறைவேறுமோ, நிறைவேறுதோ என்னும் கவலை என்னை இரவு பகலாக வருத்துகின்றது. அக்கருத்து இது. தமிழ்க் கல்வியும் சைவ சமயமும் அபி

விருத்தியாதற்குக் கருவிகள் முக்கிய ஸ்தலங்கள் தோறும் வித்தியாசாலை தாபித்தலும் சைவப் பிரசாரங் செய்வித்தலுமாகும். இவற்றின் பொருட்டுக் கிரமமாகக் கற்று வல்ல உபாத்தியாயர்களும், சைவப் பிரசாரகர்களும் தேவைப்படுவார்கள்’

என்ற நாவலரின் ஏக்கம் தீர இளைய நாவலர்கள் பலர் எழுந்தார்கள். பெருமானின் பணிகளிலே இவர்களும் கலந்தார்கள்.

நாவலர் காலத்தவரான சிவசங்கர பண்டிதர் “பரமத கண்டன சுயமத ஸ்தாபன சங்கம்” என்ற ஒரு சங்கத்தையே ஆரம்பித்து நடத்தினார். நாவலர் பெருமான் இந்தியாவிலிருந்த காலப் பகுதியில் சங்கர பண்டிதரின் பொறுப்பும் பணிகளும் அதிகமாயின.

அருந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், சைவத் திருநூல்களையும் பிழையறப் பதிப்பித்த நாவலர் பெருமானின் தொண்டினைத் தொடர்ந்தார் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள்.

“நல்லைநக ராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேல்
சொல்லுதமி மெங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்துபுரா ஞைகமங்கள் எங்கேபிர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே அறை”:

என்று பெருமானை நினைந்துப் பிரலாபிக்கின்றார் பிள்ளையவர்கள்.

நாவலர் அவர்களின் மரபிலே பண்டைய இதிகாச புராணங்கள் பலவற்றிற்கும் உரைவிரித்த பொன்னம்பலபிள்ளை, எங்கள் புராண படன் நெறியையும் வளர்த்தவர்.

“தேவாரம் யான் சொலக்கேட்டு
மகிழ்ந்து சிரத்தையுடன்
பூவாதி கொண்டு புரிசிவ
பூசைப் பொலிவழகும்
பாவானர் மெச்சச் செயும்பிர
- சங்கமும் பார்த்தினிநான்
நாவார வாழ்த்திடு நாளுமுன்
டோ நல்லை நாவலனே”

என்று ஏங்கி நின்ற செந்திநாத ஐயர், நாவலரின் வண்ணூர் பண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், ஆங்கில வித்தியாசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். நாவலர்

பெருமாணிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். அன்று முன் ஞேடியாக ஞானப்பிரகாசர் வடக்கே சென்று ஞான நூல் களைக் கற்று, சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டமை போன்று, இவரும் காசியிலிருந்து பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்தவர். வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்ற வாதங்களிற் குழம்பி, வேதப் பிரமழும் சித்தாந்த சிவழும் வேறுவேறென மயங்கி, எங்கள் சமய உலகு தடுமாறிய வேளையில், அவரின் சைவ வேதாந்தம், தேவாரம் வேதசாரம் போன்ற நுல்கள் வழிகாட்டிகளாயின.

நாவலர் வழியிலே சபாபதி நாவலர், சதாவதானம் கதிரைவேற்பிள்ளை என ஞானச்சுடர்கள் பல எழுந்தன.

நாவலர் பெருமாணைப் போன்றே நீதிமன்று வரை சென்று எங்கள் பண்ணிரு திருமுறைகளின் அருட்டிறத்தினை விளங்கச் செய்தவர் கதிரைவேற்பிள்ளை.

“ மன்னவர் நீதி மன்றினி லேறிப்
பண்ணிரு முறையே உன்னருட் பாவென
ஆணி பசுமரத் தறைந்தா லென்னக்
காட்டிச் சாத்திரம் நாட்டின னெவஞே
சிற்றம் பலத்திலும் மற்றத் தலத்திலும்
வளவன் நடாத்திய வளமார் திருமுறை
விழாவை இந்நாள் வழாமல் நிகழ்த்தி
உண்மை யருட்பா வன்மையை முன்போல்
எங்கணும் பரப்பிய கங்கணன் எவஞே...”

என்று பிள்ளையவர்களைக் குருவாகக் கொண்ட தமிழறிஞர் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனுர் பாடுவதை இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும்.

“ சொல்லுதல் வல்லான் சோர்விலான் அஞ்சான்
துணிவு கொள் சிந்தையான் அவனை
வெல்லுதல் யார்க்கும் அரிதென உரைத்த
மெய்ம்மறைப் பொருட் கிலக்காகி
நல்லையிலுதித்த நாவலர் பெருமான்...” .

என்று பாடும் விபுலானந்த அடிகளார் நாவலரின் வழியிலே நற்பணி புரிந்தார். சமயம், கல்வி, கலை, இலக்கியம் எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் இவருடைய பணிகள் சிறந்து விளங்கின. துறவறம் பூண்டு இவர் புரிந்த சமூக, சமயப் பணிகள் ஈடுணையற்றன. திருவேட்களாச் சேரியிலே இராப்

பள்ளியோன்றை ஏற்படுத்திச் சேரி மக்கள் கல்விக்காக உழைத்தமை இவர் தொண்டின் சிறப்பினைக் காட்டும். இந்திய, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், பல பள்ளிக்கூடங்களின் காவலராகவும் விளங்கிய அடிகளாரின் பணியினால் நாவலர் நன்னெறி மேலும் செழுமை பெற்றது.

“வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியினைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.”

என அவர் வளர்த்த அன்புநெறி தழைத்தது.

இவ்வாறு வாழையடி வாழையாக நாவலர் நன்னெறி வளர்ந்தது. காலத்துக்குக் காலம் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்பப் பணிகளும் தொடர்ந்தன. எடுத்துக்காட்டாக அண்மைக் காலத்தில் நாவலரின் வழியிலே அரும்பணி புரிந்த சிவபாதசுந்தரனுரைக் குறிப்பிடலாம்.

“ஏத்தனையோ ஆயிரம் பேர் ஏறிய பிரமாண்டப் புகைக் கப்பல்கள், பலி கொடாதொழியவஞ் சமுத்திரத்திலே நெடுந் தூரம் ஒடி இடையூறு ஒரு சிறிதும் அடையாது திரும்புகின்றனவாம். இவ்வியாழ்ப்பாணத்தில் இவ்வொரு சிறு தேரோ பலி கொடாதொழியின் ஒடி நிலைக்கு வாராதாம்.”

என்று நல்லூர்த் தேரிலே உயிர்ப்பவியிடும் வழக்கத்தை எதிர்த்து ஒவித்த நாவலர் பெருமானின் பகுத்தறிவுக் குரவின் தேவை ஆங்காங்கே இன்னும் பலவித நிலைகளில் அவசியமானபோது சிவபாதசுந்தரனார் எழுந்தார்; எங்கள் நன்னெறியை வளர்த்து நின்றூர். அவர் நாவலர் பெருமானின் வழியிலே நமக்கெல்லாம் அறிவுதரும் நல்ல நல்ல நூல்களைத் தந்தார். சைவ போதம், சைவ சமய சாரம், சைவக் கிரியை விளக்கம் எனப் பல தமிழ் நூல்களை ஆக்கியதுடன் ஆங்கிலத் திலும் எங்கள் சிவ நெறியை விளக்கினார்.

மேன்மை கொள் சைவ நீதி உலகெல்லாம் விளங்கியது.

நாவலர் வளர்த்த நன்னெறி நானிலம் எங்களும் நலம் விளாக்கின்றது.

28. இறைபணி நிற்றல்

இறை பணி நிற்றல் என்றால், இறைவனது பணியிலே வழுவாது நிற்றல் என்பது கருத்து. அஃதாவது, எல்லா உயிர்களிடத்தும் இறைவன் உறைவதால், எல்லா உயிர்கள் பாலும் அன்பு வைத்துத் தொண்டு புரிதல் என்பதாம். இறை பணி நிற்றலைச் சௌ சமயம் இல்லறத்தார்க்கும் துறவறத்தார்க்கும் உரிய உயர்ந்த ஒழுக்கமாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

சௌசமயம் கூறும் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை ஆறு முக நாவலர் தமது இரண்டாம் பாலபாடத்தில் ஒரு குத்திரம் போலப் பின்வருமாறு கூறுவார் :

“இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது, நாம் கடவுளை வணக்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்”

இந்தக் குறிக்கோளை அடைவதற்கு மூன்று நிலைமைகள் இன்றி யமையாதவை. அவையாவன : (1) மனிதப் பிறவி எடுத்திருத்தல் வேண்டும் ; (2) விடுபேற்றை விழைதல் வேண்டும் ; (3) முத்திக்கு வழிகாட்டும் பெரியாரோடு பழகுதல் வேண்டும். இங்கே இறைபணி நிற்றல் நமக்கு அவசியமாகின்றது. முத்தியின் பொருட்டு முயலுதல் தனியாள் ஒன்வொருவரினதும் செயலேயாம். ஆயினும், எமக்கு இறைவன் அளித்த உடல், உலகம், நுகர்பொருள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும்போது, நாம் மற்றவர்களோடும் தொடர்புகொள்ள வேண்டி நேர்கின்றது. எவ்வாறு நாம் நம்மை இறைவனுடைய குழந்தைகள் என்று எண்ணுகின் ஞேமோ, அவ்வாறே மற்றை உயிர்களும் அவனுடைய குழந்தைகள் என்பதை மற்றதலாகாது. நாம் நமது சட்டேற்றத்தின் பொருட்டு இறைவனிடம் அன்பு வைக்கின்ஞேம். அந்த அன்பு உண்மை அன்பாயின், நாம் அவனுடைய மற்றைக் குழந்தைகளிடமும் அன்பு செய்தல் வேண்டும். நமது சமயம் இறைவன் அன்பு மயமானவன் என்று கூறுகின்றது. “அன்பே சிவம்” என்பது சௌவத்தின் அடிப்படை. இந்த அன்பை வளர்ப்பதற்காகவே மக்கள் வாழ்க்கையை ‘இல்லறம்’ என்றும் ‘துறவறம்’ என்றும் இரு நிலைகளில் வைத்து நெறிப்படுத்துகின்றது நமது சமயம்.

இல்லறத்துக்கு அன்பே உயிர்நிலை என்று திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார். அவர் கூறும் இல்லறவியலை நோக்கினால், இல்வாழ்க்கையானது அன்பினை வளர்ப்பதற்கு ஒரு பயிற்சி நிலையமாய் அமைவதைக் காணலாம். இளமைப் பருவத்தில் ஆணும் பெண்ணும் தன்னலம் மிகுந்தவராய் இருக்கின்றனர். அத்தகைய இருவர் அன்புற்றமைந்த இல்வாழ்க்கையிலே இறங்கும்போது, ஒருவர் மற்றவருக்காகத் தன்னலத்தை மறுக்கப் பழகிக்கொள்கின்றனர். பின்பு அவர்களுக்குப் பின்னை பிறந்ததும், அப்பெற்றேருடைய அன்பு பின்னைகள் பாற் பரவுகின்றது. இவ்வாறே அது படிப்படியாக விரிந்து பரந்து சமூகம் அளவியதாக மலர்ச்சியடைகின்றது. இம் மலர்ச்சியே அவர்களைத் தொண்டு வாழ்க்கைக்கும் அறச் செயல்களுக்குந் தூண்டுகின்றது.

இனி, நாம் “அம்மையே” என்று அழைத்து வழிபடும் உமாதேவியாரே காஞ்சிப் பதியிலிருந்து முப்பத்திரண்டு அறங்களை வளர்த்தார் என்று புராணம் கூறுகின்றது. அநாதி யாகவே ஆணவமலத்தாற் பினிப்புண்டிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற் பொருட்டே இறைவனுடைய அருட்சத்தி அவற்றுக்கு உடம்பு, அறிகருவி, உலகம், நுகர்பொருள் ஆகியவற்றைப் படைத்துத் தருகின்றன. இவ்வாழ்க்கை எல்லாம் அவளால் வந்த ஆக்கமே. ஆதலால் மக்களாகப் பிறப்பெடுத்த நாம் எவ்வாறு இறை பணியில் நிற்றல் வேண்டும் என்பதையும் அவளே நமக்குக் காட்டியுள்ளாள் என்பதும் பொருத்தமே. அம்மை வளர்த்த அறங்களில், முக்கியமானவற்றைப் பார்ப்போம்;

- (1) அறவைச் சோறு: ஆதரவற்றேர்க்கும் வறியோர்க்கும் உணவு கொடுத்தல். இக்காலத்தில் இவ்வறம் அன்னதானம் எனப்படும்.
- (2) அறவைத் தூரியம்: முற்சொன்னவர்க்கு உடை கொடுத்தலாகும்.
- (3) அறவைப் பினாஞ் சுடுதல்; அநாதரவாக இறந்த வர்களின் பினத்தை எடுத்துச் சுடுதல் அல்லது புதைத்தல் ஆகும்.
- (4) அறுசமயத்தோர்க்கு உண்டி: அறுவகைச் சமயங்களையும் சேர்ந்த துறவிகளுக்கு உணவளித்தல்.
- (5) ஆதுவர் சாலை: அநாதர்கள் தங்கி வாழ்வதற்கு உறையுள் அமைத்துக் கொடுத்தல்.

- (6) ஜயம்; இரப்போர்க்குப் பிச்சையிடும் அறச்செயல்.
- (7) ஒதுவார்க்கு உணவு: கல்வி கற்போர்க்கு உணவு வித்து அவர் பசிப்பினிக்கு ஆளாகாமற் படிக்க உதவுதல்.
- (8) கன்னிகாதானம்: கன்னியை ஆடவனுக்கு மணம் புரிந்து கொடுப்பது பொதுவான ஒர் அறமெனினும் ஆதரவற்ற, அல்லது வறிய கன்னிப்பெண் ஒருத்தியைத் தக்கவன் ஒருவனுக்கு மனஞ்செய்து வைத்தல் சிறப்பானது.
- (9) கா : பலவகை மரங்கள் செறிந்து நிழல் செய்யும் சோலைகளை அமைத்தல்.
- (10) சிறைச்சோறு: சிறைச்சாலையில் இருப்பவர்களுக்கு உணவளித்தல்.
- (11) தடம்: பொதுமக்களின் பயண்பாட்டுக்காகக் குளம் அல்லது தடாகம் அமைத்தல்.
- (12) தண்ணீர்ப்பந்தர்: வெயிற் காலத்தில் வழிச் செல் வோர்க்குத் தாகந் தீர்க்கத் தண்ணீர் முதலியன் உதவி, நிழலும் தருவதற்காகப் பந்தவிடுதல்.
- (13) நடைத் தின்பண்டம்: வழிச்செல்வோருக்குத் தின்பண்டம் நல்குதல்.
- (14) நோய்மருந்து: நோயற்ற ஏழைகளுக்கு மருந்து கொடுத்து நோய்தீர்த்தல்.
- (15) பசுவுக்கு வாயுறை: பசுமாட்டிற்குப் பசும்புல்லாகிய உணவு (வாயுறை) கொடுத்தல்.
- (16) பிறரறங் காத்தல்: ஆதுலர் சாலை, சோலை, தடாகம் முதலிய பிறர் செய்த அறங்கள் மின்னர் அழிந்து போகாதவாறு பாதுகாத்தல்.
- (17) மகப்பெறுவித்தல்: மகப்பெற்றுக் காலத்தில் உதவி இல்லாத ஒரு பெண்ணுக்கு உடனிருந்து மருந்து விச்சி போல உதவி செய்தல்.
- (18) மகவளர்த்தல்: அநாதைக் குழந்தைகளை எடுத்து ஆதரித்து வளர்த்தல்.
- (19) மடம்: வழிச் செல்வோரும் ஊருக்குப் புதிதாக வருவோரும் தங்கிப் போவதற்கு வசதியாகச் சுத்

திரம், சாவடி முதலியவற்றைக் கட்டிப் பரிபாவித்தல். துறவியர் வாழ்வதற்கு மட்ம் அமைத்துக் கொடுத்தலும் இதன்பாற்படும்.

(20) விலைகொடுத்துக் கொலையுயிர் மீட்டல்: கொல்லப்பட விருக்கும் ஆடு, மாடு, கோழி முதலிய பிராணிகளைப் பணங்கொடுத்து உயிர்மீட்கும் அறச் செயல்.

இத்தகைய அறங்கள் சமூக வாழ்க்கைக்கு என்றும் வேண்டுவனவே. சமூகத்தில் ஒருவர் மற்றவருக்குச் செய்யத் தக்கவை என்பதனால், இவை கடமைகளின் வேறும்க்கடப்பாடுகள் எனப்படுகின்றன. சைவ சமயம் இவற்றைப் பசு புண்ணியங்கள் என்றும், இவற்றுக்குப் பயனும் மறுமையில் இன்ப வாழ்வு கிடைக்கும் என்றும் கூறும். அவ்வாறு நால், இத்தகைய பசு புண்ணியங்களைச் செய்வதால் ஆகாமிய வினைகள் வந்தேறும்; அவை மேலும் மேலும் பிறவிகள் எடுப்பதற்கு ஏதுவாகும். ஏதுவாகவே, முத்திக்குத் தடையாய் அமையும். ஆதலால் முத்தியில் நாட்டமுடையோர் இத்தகைய நல்வினைகளைச் செய்யும்போது, “நான் செய்கிறேன்” என்று எண்ணையல், இறைவனுடைய திருவருளே என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு இவற்றைச் செய்விக்கின்றது என்றும் உணர்வோடே செய்வர். அப்போது அவ்வினைகள் நிலையற்ற உலக இனபமாகிய பலனைத் தராமல், நிலையான முத்தியின்பத்துக்குச் செய்பவரைத் தகுதியுள்ளவராக்கி விடும். இவை ‘பற்றில்லாத வினைகள்’ என்று கொல்லப்படும்.

இம்மையிற் செய்யும் நல்வினை மறுமையில் நற்பலனைத் தரும் என்று எண்ணி அறச் செயல்களைச் செய்யின், அக் கொல் தருமத்தை விலை கூறி விற்கும் ‘அறவிலை வணிகம்’ ஆகும். ஆதலால் நல்லறிவுடையோர் பற்றில்லாத வினைகளையே செய்வர். அவ்வாறு செய்வது எல்லாருக்கும் எளிதன்று. அதற்கு மனம் நன்கு பக்குவப்படுதல் வேண்டும். இறையுணர்வு உள்ளத்திலே நிறைதல் வேண்டும். இது பயிற்சியினாலே கைக்கூடும். இந்த நிலை, இல்லறத்தார்க்கு வரும்போது அவர்கள் இல்லற ஞானிகளாயும் இல்லற யோகிகளாயும் உயர்வெய்துவர். பெரிய புராணம் கூறும் இனையான்குடிமாற நாயனர், அப்புதியடிகள், மெய்ப்பொருள் நாயனார் போன்ற நாயன்மார் பலர் இல்லறத்திலிருந்தே முத்தியடைந்தவர்கள். அவர்கள் யாவரும் முற்செய்த தவப்பயனால் இல்லறத்தில் ஒழுகும்போதே ஞானம் எய்தி முத்தி பெற்றேராவர்.

இல்லறத்திலிருந்து போதிய அளவு மனப்பக்குவம் அடைந்ததும் துறவறத்தை மேற்கொள்வதையே திருக்குறள், தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்கள் கூறுகின்றன. இதுவே இயற்கையோடு ஒத்துப் போகும் நெறியாகும். நாம் இல்லறத்தை ஒரு மரத்தின் காயாக உவிமித்தால், துறவற நிலையைக் கணி என்று சொல்லலாம். காயானது பிஞ்சாயிருந்து முற்றி வரும் வரையும் மரத்தோடு நன்கு ஒட்டியிருக்கும்; பழுத்துக் கணியானதும், மரத்திலிருந்து தானுகவே பிரிந்து விடும். இதுபோலவே ஒருவர் இல்லறத்தில் ஒழுகும் வரையும் உகடத்தோடு ஒட்டியிருப்பார்; துறவறத்தை மேற்கொள்ளும்போது உகடப் பற்றினின்றும் இயல்பாகவே நீங்கிக்கொள்வார். இனி, முன்னைப் பிறப்புக்களிற் செய்த நற்றவத்தின் பயனுகச் சிலர் இளமையிலேயே துறவில் நாட்டமுடையோராய், இல்லறத்தில் இறங்காமலே துறவறத்தை மேற்கொள்வதுமுண்டு. உண்மைத் துறவுக்கு மனப் பக்குவமே முக்கியமானது. அத்தகைய பக்குவமில்லாமல் வலிந்து துறவு பூண்டால் அது போவித் துறவேயாகும்; துறவின் பயனும் அன்னர்க்கு இல்லையாய்விடும். அவர்கள் பசுத் தொல் போர்த்த புலி போல மக்களை வஞ்சிக்கும் வன்கண்ணரோயாவர்.

இல்லறத்துக்கு அன்பு எவ்வாறு உயிர்நிலையாய் அமைகின்றதோ, அவ்வாறே துறவறத்துக்கு அருள் உயிர்நிலையாகும். அன்பின் முதிர்ச்சியே அருள். அன்பு என்னும் தாயின் வயிற்றிற் பிறக்கும் குழவியே அருள் (அருள் என்னும் அன்பீன் குழவி) என்று இதனை வருணிப்பர் வள்ளுவர். முன்னே மனைவி, மக்கள், சுற்றம், நண்பர் என்ற வகையிலே தொடர்புடையவர்களிடத்துத் தோன்றிய உள்ள நெகிழ்ச்சியான அன்பே பின்னர் அருளாக மலர்ச்சியடைகின்றது. யாதேனும் ஓர் உயிர் இடர்ப்படுமிடத்துத் தன்னுயிர் வருந்தினாற் போல வருந்தும் தன்மையே அருளாகும். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் செழ்மையான அருளை மேற்கொண்டு ஒழுகுவதால், துறவறத்தில் நிற்போர் அந்தணர் என்று சொல்லப்படுவர். இதனை,

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
சேந்தண்மை பூண்டொழுக வான்

என்று திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார். இந்த அந்தணர்கள்

‘எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்கவுநின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே

(தாயுமானவர்)

என்று இறைவனை வேண்டுவர். அவர்களுக்கு எல்லா உயிர் கரும் அன்பரோயாதலால், அவ்வுயிர்களுக்குப் பணி செய் வதே இன்ப நிலையாகும். அதற்கும் இறைவனையே வேண்டுவர் :

‘அன்பர்பணி செய்யவேணை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே

(தாழுமானவர்)

அவர்கள் ‘சிவனே நான்’ என்னும் சிவோகம் பாவனையாற் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நின்று இன்பம் அனுபவிப் பர; அந்த இன்பத்தை எல்லா உயிர்களும் அடைய வேண்டும் என்றும் விஷைவர் :

‘யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகவில் வையகம்

(திருமூலர்)

மேலும், அவர்கள் ஆணவத்தால் வரும் பொய்யறிவு நிறைந்த பெத்தான்மாக்கள் படும் பிறவித் துன்பங்களை எண்ணி, தமக்கு இயல்பாக உண்டாகும் அருட்டபெருக்கால் அலைக் கப்பட்டு, தம் அருள் வாழ்க்கையாலும் வாய்மொழிகளாலும் உறுதிகளை உலகத்தார்க்கு உணர்த்துவர் :

‘கள்ளத் தலைவர்’ துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக’

(திருவருட்பயன்)

‘அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏகனுகி இறை பணி நிற்க
மலமாயை தன்னெடு வல்வினையின்றே

(சிவஞானபோதம்)

இதன் கருத்து : இறைவனேடு ஒன்றித்து நின்று, இறை பணியில் வழுவாது ஒழுகவே ஆணவம், மாயை என்பவற் கேட்டு, கன்ம மலமும் இல்லாதொழியும்.

29. சத்தி வழிபாட்டுப் பாடல்கள்

இங்கே தரப்பட்டுள்ள பாடல்களில் அபிராமி அந்தா
தியை நவராத்திரி கால முதல் மூன்று நாட்களிலும், இலக்கு
முமிதுதிப் பாடல்களை அடுத்து வரும் மூன்று நாட்களிலும்
சகலகலாவல்வி மாலையை இறுதி மூன்று நாட்களிலும் படிக்க
லாம். இந்த நோக்கத்திற்காகவே இப்பகுதி இங்கு சேர்க்கப்
பட்டுள்ளது.

I. அபிராமி அந்தாதி

1. மனிதருந் தேவரு மாயா
முனிவரும் வந்துசென்னி
அனிதருஞ் சேவடிக் கோமன
மேகொன்றை வார்சடைமேற்
பனிதருந் திங்கனும் பாம்பும்
பகிரதி யும்படைத்த
புனிதரு நீயுமென் புந்தியெந்
நானும் பொருந்துகவே.
2. நின்று மிருந்துங் கிடந்து
நடந்து நினைப்பதுன்னை
யென்றும் வணங்குவ துங்மலர்த்
தாளௌழ தாமறையி
ஞேன்று மரும்பொரு னேயரு
னேயுமை யேயிமயத்
தன்றும் பிறந்தவ னேயழி
யாமுத்தி யானந்தமே.
3. பூத்தவ னேபுவ னம்பதி
ஞன்கையும் பூத்தவன்னைங்
காத்தவ னேபின் கரந்தவ
னேகறைக் கண்டனுக்கு
முத்தவ னேயென்று மூவா
முகுந்தற் கிளையவனே
மாத்தவ னேயுன்னை யன்றிமற்
கேருரதெய்வம் வந்திப்பதே.

4. வவ்விய பாகத் திறைவரு
 நீயு மகிழ்ந்திருக்குஞ்
 செவ்வியு முங்க டிருமணக்
 கோலமுஞ் சிந்தையுள்ளே
 யவ்வியந் தீர்த்தென்னையாண்டபொற்
 பாதமு மாகிவந்து
 வெவ்விய காலனென் மேல்வரும்
 போது வெளிநிற்கவே.

5. மணியே மணியி ஞேளியே
 யோளிரு மணிபுணந்த
 வணியே யணியு மணிக்கழு
 கேயணு காதவர்க்குப்
 பிணியே பிணிக்கு மருந்தே
 யமரர் பெருவிருந்தே
 பணியே ஞெருவரை நின்பத்ம
 பாதம் பணிந்தபின்னே.

6. சொல்லும் பொருளு மென்நட
 மாடுந் துணைவருடன்
 புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி
 யேநின் புதுமலர்த்தா
 எல்லும் பகலுந் தொழுமவர்க்
 கேயழி யாவரகஞ்
 சென் லுந் தவநெறி யுஞ்சிவ
 லோகமுஞ் சித்திக்குமே.

7. சித்தியுஞ் சித்தி தருந்தெய்வ
 மாகித் திகழும்பரா
 சத்தியுஞ் சத்தி தழைக்குஞ்
 சிவமுந் தவமுயல்வார்
 முத்தியு முத்திக்கு வித்தும்வித்
 தாகி முளைத்தெழுந்த
 புத்தியும் புத்தியினுள்ளே
 புரக்கும் புரத்தையன்றே.

8. வெறுக்குந் தகைமைகள் செய்யினுந்
 தம்மடி யாரை மிக்கோர்
 பொறுக்குந் தகைமை புதியதன்
 ரேபுது நஞ்சையுண்டு
 கறுக்குந் திருமிடற்றுனிடப்
 பாகங் கலந்த பொன்னே
 மறுக்குந் தகைமைகள் செய்யினும்
 யானுன்னை வாழ்த்துவனே.

9. தனந்தருங் கல்வி தருமொரு
 நாளுந் தளர்வறியா
 மனந்தருந் தெய்வ வடிவந்
 தருநெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
 வினந்தரு நல்லன வெல்லாந்
 தருமன்ப ரென்பவர்க்கே
 கனந்தரும் பூங்குழ லாளபி
 ராமி கடைக்கண்களே.

10. ஆத்தாளை யெங்க ளபிராம
 வல்லியை யண்டமெல்லாம்
 புத்தாளை மாதுளம் பூநிறத்
 தாளைப் புவியடங்கக்
 காத்தாளை யங்குச பாசாங்
 குசமுங் கரும்புமங்கை
 சேர்த்தாளை முக்கண்ணி யைத்தொழு
 வார்க்கொரு தீங்கில்லையே.

அபிராமி அந்தாதி என்னும் நூல் அபிராம பட்டர்
 என்பராற் பாடப்பட்டது. இதில் 100 பாடல்கள் உள்ளன.
 101 ஆம் பாடல் இந்நூலின் பயனைக் கூறுகின்றது. இந்நூலிலிருந்து தெரிந்தெடுத்த 10 பாடல்கள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

அரும்பத விளக்கம்

அபிராமி—அழகுள்ளவள், மனத்திற்கிணியவள், உமாதேவி.

1. மனிதருந் (அபிராமி அந்தாதியில் 4 ஆம் பாட்டு). மாயா முனிவர் - இறவா முனிவர்; சென்னி - தலை; புனிதர் - சிவபெருமான்; புந்தி - புத்தி, மனம்; கோமளம்- இளமை அழகு.
2. நின்று மிருந்துங் (10 ஆம் பாட்டு). எழுதா மறையின் ஒன்றும் அரும் பொருளே - எழுதா மறையாகிய வேதங்களின் முடிவிற் பொருந்தும் அறிதற்கரிய பொருளாயுள்ளவளே; அருளே - சிவபெருமானுடைய திருவருட் சத்தியே; இமயத்துப் பிறந்தவளே - தாட்சாயணி என்னும் பெயரை நீக்கிக்கொள்ள இமய மலையிற் குழந்தை வடிவ எடுத்து வளர்ந்தவளே.
3. பூத்தவளே (13 ஆம் பாட்டு). கரந்தவள்- ஒடுக்கியவள்; புவனம் - உலகம். கறைக்கண்ட னுக்கு முத்தவள் - சீகண்ட பரமசிவனுக்கு முத்தவள்; முகுந்தற்கு இளையவள் - திருமாலுக்கு இளையவள்; மாத்தவள் - பெரிய தவமுடையவள் வந்தித்தல் - வணங்குதல்.
4. வவ்விய பாகத் (18 ஆம் பாட்டு). வவ்விய பாகத்திறைவர் - உமையம்மையால் வலிதிற்கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட இடப் பாகத்தையுடைய சிவபெருமான், அர்த்தநாரீச்சரர்; செவ்வி - வடி வழகு; அவ்வியம் - யான், எனது என்னுஞ் செருக்கு; வெவ்விய - கொடிய; காலன் - யமன்.
5. மணியே மணியின் (24 ஆம் பாட்டு). மணியே - மாணிக்க மணி போல்பவளே; அணி - ஆபரணம்; அணுகாதவர் - நின்கைச் சரண் அடையாதவர்;

பினிக்கு மருந்தே - நின்னைச் சரண் அடைந்த
வர்களின் பிறவிப் பினியை நீக்கும் மருந்தா
யுள்ளவளே; அமரர் - தேவர் ; பத்ம பாதம் -
தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள்.

6. சொல்லும் பொருளும் . . . (28 ஆம் பாட்டு). நடம் ஆடும் தலைவர் - நடராசர் ; சொல்லும் பொருளும் - சொல்லும் அதன் பொருளும் போல; புல்லுதல் - சேர்தல்; பரிமளம் - நறு மணம் ; பூங்கொடியே - பூங்கொடியாகிய அபிரா மியே; புதுமலர்த் தாள் - அன்று அலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள்; அல் ஓரும் பகலும் - இரவும் பகலும்; செல்லுந் தவ ஒழுக்கம்.
7. சித்தியஞ் சித்தி . . . (29 ஆம் பாட்டு). சித்தி-அணிமா முதலிய எண்வகைப் பேறுகள் ; புத்தி-சிவஞானம், ஆன்மபோதம் ; புரத்தை - திரி புரசந்தரி.
8. வெறுக்குத் தகைமைகள் . . . (46 ஆம் பாட்டு). புது நஞ்சு - பாற்கடவிற் புதிதாகத் தோன்றிய ஆலகால நஞ்சு ; கறுக்குந் திருமிடற்றஞ் - கரு நிறம் பொருந்திய கழுத்தை உடைய சீகண்டபரமசிவன்.
9. தனந்தருங் கல்வி . . . (69 ஆம் பாட்டு). அன்பர் - மெய்யடியார்கள் தனம் - செல்வம்; தெய்வ வடிவு - தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பெரழகு ; நெஞ்சில் வஞ்சம் இல்லா இனம்-கபட மனம் இல்லாத சுற்றத்தார்; கனம் - முகிலின் கரிய நிறம்;
10. ஆத்தாளை (101 ஆம் பாட்டு). ஆத்தாள்-உலக மாதா; அண்டம் எல்லாம் பூத்தாள்-எல்லா உலகங்களையும் படைத்தவள்; அம் சூசம்—அழிய தாமரை மலர் ; பாசம்-கயிறு; அங்குசம்—தோட்டி ; காத்தள் - காக்கின்றவள் ; முக கண்ணி - மூன்று கண்களை உடையவள்,

II. இலக்குமி துதி

1. மடற்கமல நறும்பொகுட்டில் அரசிருக்குஞ்
செந்துவர்வாய் மயிலே மற்றுன்
கடைக்கணருள் படைத்தன்றே மணிவண்ணன்
உலகமெலாங் காவல் பூண்டான்
படைத்தனனுன் முகக்கிழவன், பசங்குழவி
மதிபுனைந்த பரமன் ஒனும்
துடைத்தனன்றின் பெருஞ்சீர்த்தி எம்மனே
ராலெடுத்துச் சொல்லற பாற்று.

2. மல்லல்நெடும் புவியனைத்தும் பொதுநீக்கித்
தனிபுரக்கும் மன்னர் யாரும்
கல்வியினிற் பேரறிவிற் கட்டழகில்
நிகரில்லாக் காட்சி யோரும்
வெல்படையிற் பகைதுரந்து வெஞ்சமரில்
வாகைபுனை வீரர் தாழும்
அல்லிமலர்ப் பொகுட்டுறையும் அணியிழைநின்
அருள்நோக்கம் அடைந்துள்ளாரே.

3. செங்கமலப் பொலந்தாதிற் றிகழ்ந்தொளிரும்
எழின்மேனித் திருவே வேலை
அங்கணுல கிருள்துரக்கும் அலர்கதிராய்
வெண்மதியாய் அமரர்க் கூட்டும்
பொங்கழலாய் உலகளிக்கும் பூங்கொடியே
நெடுங்கானிற் பொருப்பின் மண்ணில்
எங்குனோநீ அவணன்றே மல்லல்வளரு்
சிறந்தோங்கி இருப்ப தம்மா.

இந்தக் துதிப் பாடல்கள் அதிவீரராம பாண்டியன் பாடிய
காடி காண்டம் என்னும் புராணத்தில் உள்ளனவை.

அரும்பத விளக்கம்

1. மடற்கமல நறும் பொகுட்டு - இதழ்களையுடைய
செந்தாமரை மலரின் வாசனை பொருந்திய
கொட்டை; செந்துவர் - செம்பவளம்; மணி
வண்ணன் - நீலமணி நிறமுடைய திருமால்; நான்
முகக் கிழவன் - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமன்;
பசும் குழவி மதி புனைந்த பரமன் - இளம் பிறைச்
சந்திரனை அணிந்த சிவன் (உருத்திரன்); துடைத்

தனன் - அழித்தற்றெழுழிலைச் செய்தான் ; சீர்த்தி - மிகுபுகழ்; மும்மூர்த்திகளும் திருமகளின் கடைக்கண் அருள் பெற்றே தத்தம் தொழில்களைச் செய்வர் என்றவாறு.

2. மல்லல் - வளம்; பொதுநீக்கித் தனி புரக்கும்- பிற ருக்கும் பொதுவாயிருத்தலை நீக்கித் தனிப்பேரரச னய் ஆனும் ; காட்சியோர் - அறிஞர் ; கண் னுக்கு இனிய தோற்றமுள்ளவர் ; கல்வியினில் நிகரில்லாக் காட்சியோர்; பேரறிவில் நிகரில்லாக் காட்சியோர் ; கட்டமில் நிகரில்லாக் காட்சியோர் என்று தனித்தனியே கூட்டுக. வெல்படையின் - வெற்றி தரும் படையினால் ; பகை துரந்து -பகை வரைப் புறமுதுகிடச் செய்து ; வாகை - வெற்றி மாலை ; மன்னரும் அறிஞரும் வீரரும் திரு மகளின் அருட்பார்வை அடைந்தவரே என்றவாறு.
3. செங்கமலப் பொலம் தாதின் — செந்தாமரை மலரின் பொன்னிறமான மகரந்தத்தைப் போன்று; தாது போலத் திகழ்ந்து ஒளிரும் எழில்மேனியை யுடைய திருமகள் ; வேலை — கடல்; கடல் குழந்தை மகள் உலகிற் கவிந்துள்ள இருளை ஒட்டும் குரியன்; அலர் கதிர் - குரியன் ; அமரர்க்கு ஊட்டும் பொங்கழல் - தேவர்களுக்கு அவியுணவை ஊட்டும் ஓமத் தி; திருமகள் குரியனுயும் சந்திரனுயும் தியாயும் உலகைக் காக்கின்றாள் என்க; அளிக்கும் - காக்கும்; கான் - காடு; பொருப்பு - மலை; காட்டிலோ, மலையிலோ, மண்ணிலோ எங்கே திரு மகள் உள்ளாளோ, அங்கே அழுகும் வளமும் சிறந்து விளங்கும் என்றவாறு.

III. கல்கலாவல்லி மாலை

1. வெண்டா மரைக்கன்றி நின்பதந் தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத் தண்டா மரைக்குத் தகாதுகொ லோசக மேழுமளித் துண்டானுறங்க வொழித்தான்பித் தாகவண்டாக்கும்வண்ணம் கண்டான் சவைகொள் கரும்பே சகல கலா வல்லியே.

2. நாடும் பொருட்சவை சொற்களை
தோய்தர நாற்களியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள்
வாய்பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே
கனதனக் குன்றுமைம்பாற்
காடுஞ் சுமக்குங் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

3. அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தார்ந்துன் னருட்கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ
லோவுளங் கொண்டு தெள்ளத்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்குங் கலாப மயிலே
சகல கலாவல்லியே.

4. தூக்கும் பனுவற் றறைதோய்ந்த
கல்வியுஞ் சொற்களைதோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
வாய்வட நாற்கடலும்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந்
தொண்டர்செந் நாவினின்று
காக்குங் கருணைக் கடலே
சகல கலாவல்லியே.

5. பஞ்சப் பிதந்தரு செய்யபொற்
பாதபங் கேருகமென்
நெஞ்சத் தடத்தல ராததென்
னேநெடுந் தாட்கமலத்
தஞ்சத் துவச முயர்ததோன் செந்
நாவு மகமும் வெளைக்
கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய்
சகல கலாவல்லியே.

6. பண்ணும் பரதமும் கலவியுந்
 திஞ்சொற் பனுவலும்யான்
 எண்ணும் பொழுதெளி தெய்தநங்
 காயேழு தாமறையும்
 விண்ணும் புவியும் புனருங்
 கணலும்வெங் காலுமன்பார்
 கண்ணுங் கருத்து நிறைந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே.

7. பாட்டும் பொருளும் பொருளாற்
 பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
 கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல்
 காயுளங் கொண்டுதொண்டர்
 திட்டுங் கலீத்தமிழ்த் தீம்பா
 லமுதந் தெளிக்கும்வண்ணங்
 காட்டும்வெள் ஓராதிமப் பேட
 சகல கலாவல்லியே.

8. சொல்விற் பனமு மவதான
 முங்கவி சொல்லவல்ல
 நல்வித்தை யுந்தந் தடிமைகொள்
 லாய்நளி ஞசனஞ்சேர்
 செல்விக் கரிதென் ரேருகால
 முஞ்சிதை யாமெநல்குங்
 கல்விப் பெருஞ்செல்வப் பேறே
 சகல கலாவல்லியே.

9. சொற்கும் பொருட்கு முயிராமெய்ஞ்
 ஞானத்தின் ரேற்றமென்ன
 நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர்
 யார் நிலந் தோய்புழைக்கை
 நற்குஞ் சரத்தின் பிடியோ
 டரசன்ன நான்நடை
 கற்கும் பதாம்புயத் தாயே
 சகல கலாவல்லியே.

10. மண்கண்ட வென்குடைக் கீழாக
 மேற்பட்ட மன்னருமென்
 பண்கண் டாவிற் பணியச்செய்
 வாய்ப்பைப் போன்முதலாம்
 விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்
 டேனும் விளம்பிலுன்போற்
 கண்கண்ட தெய்வ முளதோ
 சகல கலாவல்லியே.

இப்பிரபந்தத்தின் பெயர் ‘சுரஸ்வதி தோத்திரம்’ என்று வழங்கும். இதனைப் பாடியவர் குமரகுருபார் கவா மிகன். இவர் காசிக்குச் சென்றபோது, அந்நகர் தில்லி மன்னனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததனால் இந்துக்கள் நவி வுற்றனர். இந்து மதத்தை மேலும் விளங்கச் செய்ய வேண்டு மென்பதற்காக, தில்லி பாதுஷா சக்கரவர்த்தியை நேரில் சென்று காண விரும்பிய சுவாமிகள், காரியசித்தி பெற்று மீணும் பொருட்டுக் கலைமகள் அருளை வேண்டி இத்தப் பாமாலையைப் பாடினார் என்பர்.

அரும்பத விளக்கம்

(1) வெள்ளை உள்ளம் — அறிவில்லாமையையுடைய மனம். வெள்ளைத் தாமரையில் நீ எழுந்தருளியிருத்தல் போல அடியேனது வெள்ளை உள்ளத்திலும் எழுந்தருளுதல் தக்கதே என்றபடி. அளித்துண்டான் (அளித்து + உண்டான்) - திருமால். அளித்து - பாதுகாத்து; உண்டான் - பிரளை காலத்தில் தமது வயிற்றிலே அடக்கியவன். உறங்கபாற்கடவிலே பள்ளிகொள்ள ; செயலற்றிருப்பவெனவும் ஒரு பொருள் தொனிப்பது காண்க. ஒழித்தான் - சிவபெருமான். பித்தாக - பித்தனக ; கண்டான் - பிரமன்; பிரமனுக்கு உயர்வு தோற்றும்படி இப்பாடவின் சொல்லமைதி இருத்தல் காண்க. சகலகலாவல்லி - கலைமகள்.

(2) தோய்தர - - பொருந்த ; நாற்கவி - ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நான்கும் ; ஆச, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நான்கு என்னுமாம். பாடும்பணி - பாடுகின்ற தொண்டு; பங்கயாசனம் (பங்கய + ஆசனம்) வெண்டாமரை மலராகிய இருக்கை; கொடியிலே மஸர் இருத்தல் இயல்பாயிருப்ப, மஸரிலே கொடி உள்ள தென்றது ஒரு நயம்; ஜம்பாற் காடு - சூந்தலாகிய காடு.

(3) அளிக்கும் - உன்னால் அருளப்படும்; தமிழாகிய தெளிந்த அழுதத்தை நிறைய உண்டு; ஆர்ந்து - உண்டு; குளித்து உண்ணுதல் முறையாக இருப்ப, உண்டு குளித்தலை விரும்பியது ஒரு நயம்; உளம் கொண்டு தெள்ளத் தெளிக்கும் - கருத்தால் ஆராய்ந்த மிகத் தெளிந்து செய்யும்; பனுவற் புலவோர் - நூல்களை இபற்றும் புலவர்கள்; கவிமழை - செய்யுளாகிய மழை; கலாபம் - தோகை; மழை பெய்ய மயில் களித்தல் இயல்பு.

(4) தூக்கும் - ஆராயும்; பனுவல் துறை - தமிழ் நூல்களின் பாகுபாடுகள்; கல்வி - நூல்களைக் கற்றுப் பெறும் செயற்கை அறிவு; வாக்கு - கருத்துகளைச் சுவைபட எடுத்து ரைக்கும் நாவன்மை; தெய்வ அருளாற் கிட்டும் சொல்லவல்லமை என்னுமாம். வடநூற் கடல்-கடல் போலப் பல துறைப் பட்டுப் பரந்து விரிந்த வடமொழி நூல்கள்; தேக்கும் செழும் தமிழ்ச் செல்வம் - இம்மை மறுமை வீட்டின்பங்களுக்கு உறுதுணையாக ஈட்டப்படும் பெருநிதியங்கள் போன்ற தமிழ் நூல்கள்.

(5) பஞ்ச அப்பு இதம் தரு செய்ய பொன் பாத பங்கேருகம் - பஞ்சை (செம்பஞ்சுக் குழம்பை) அப்பிய பாதம், இதம் (இன்பம்) தரும் பாதம், செய்ய பாதம், பொற்பாதம் என்க; பாதபங்கேருகம் - பாதமாகிய தாமரை; பங்கேருகம் - தாமரை; பாத பங்கேருகம் என் நெஞ்சமாகிய தடாகத்தில் மலராததற்குக் காரணம் யாது? நெடுந்தாட்கமலத்து - நெடுந்தாட்கமலத்திலுள்ள; தாள் - தண்டு; அஞ்சத் துவசம் உயர்த்தோன் - பிரமதேவன்; அஞ்சம் - அன்னப்பறவை; துவசம்-கொடி; அன்னத்தைக் கொடியாக உடையவன் பிரமன், நீ பிரமதேவனது நாவிலும் உள்ளத்திலும் வெண்டாமரை மலராகிய ஆசனத்தில் இருப்பது போல இருந்தருளினால். கஞ்சம் - தாமரை : தவிசு - ஆசனம்.

(6) பண் என்றது இங்கே இசைத் தமிழையும், பரதம் என்றது நாடகத் தமிழையுங் குறித்து நிற்கின்றன. கல்வி - இபற்றமிழ் நூலறிவு; திஞ்சொற் பனுவல் - இனிய சொல்லமைதியடைய கவி; முத்தமிழ்க் கல்வியும் கவித்துவமும் வேண்டுகின்றார். வேதத்தாற் கூறப்படும் பொருளிலும், ஜம்புதங்களிலும் நிறைந்திருப்பவள். அன்பர்களின் காட்சிக் கும் தியானத்திற்கும் எளிதில் வந்தருளும் தன்மை கூறியபடி. எழுதாமறை - வடமொழி வேதம்.

(7) பாட்டு - செய்யுள் வடிவான நூல்; பொருள் -அந்தால்களின் கருத்து; பயன் - அப்பொருளால் அடையும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன; என்பாற் கூட்டும்படி - அடியேனுக்குக் கிடைக்கச் செய்யும்படி; தொண்டர் உள்ள கொண்டு தீட்டும் கலைத்தமிழ் - நின் அன்பராகிய புலவர்கள் உள்ளத்திற் கருக்கொண்டு இபற்றும் கலைநலம் வாய்ந்த, தமிழ்ப் பாட்டுக்கு ; தீம்பால் அழுதந் தெளிக்கும் வண்ணம்-இனிய பாலும் நீரும் கலந்த நிலையில் நீரை விட்டுப் பாலைப் பிரித்தெடுத்துப் பருகும் அன்னம் போல, உயிருக்கு உறுதி தரும் பொருளை ஏனைப் பொருளிலிருந்து பிரித்தறியும் வண்ணம்; அழுதம் - நீர்; ஒதிமம் - அன்னம்; கலைகளை அன்னப் பெட்டையாக உருவகஞ் செய்ததற்கு ஏற்ப இவ்வாறு கூறினார்.

(8) சொல்விற்பனம் - நாவன்மை; அவதானம் - நினைவுப் பயிற்சி ; அட்டாவதானம், சோடசாவதானம் போன்ற வற்றைச் செய்யும் பயிற்சி. கல்வி சொல்லவல்ல நல்வித்தை-மாணுக்கருக்குக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் ('கவி சொல்லவல்ல நல்வித்தை' என்னும் பாடத்திற்குக் 'கவிபாடும் ஆற்றல்' என்று பொருள் கொள்க). நளினு சனஞ் சேர் செல்வி - இலக்குமி; நளினம் - தாமரை ; திருமகனுக்கு எக்காலத்திலும் அழிவில்லாதபடி செல்வங் கொடுத்தல் இபலாதது ; கலை மகள் எக்காலத்திலும் அழியாதபடி கல்விச் செல்வத்தை நல்க வல்லாள் என்றவாறு.

(9) சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உயிராயிருக்கும் உண்மை அறிவே உருவாக இருப்பவள் கலைமகள். நின்னை நினைப் பவர் யார் - நீ மனத்தால் நினைத்தற்கு அரியை என்றபடி. நிலந்தோய் புழைக்கை-நிலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் தொளைக் கை. புழை - தொளை; புழைக்கை - தும்பிக்கை; நற்குஞ்சரத்தின் பிடி - நல்ல இலக்கணமுடைய பெண்யாளை. 'பதாம்புயத்தாளே' என்பதும் பாடம்.

(10) மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக - தமது வெண்கொற்றக் குடையின் நிழலிலே உலக முழுவதையும் வைத்து; பண் - இங்கே செய்யுளைக்குறிக்கின்றது; படைப்போன் - பிரமன்; கண்கண்ட தெய்வம் - பிரத்தியட்சமான பலனைத் தரும் தெய்வம். (இப்பாட்டிலே தில்லிப் பாதுஷாஹின் அன்பு தமக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்).

சரஸ்வதி வணக்கம்

ஓவ்வொரு நாளுஞ் சரஸ்வதிக்கு வணக்கன் செலுத்து
வதற்குப் பின்வரும் பாடல்களை நாம் படிக்கலாம்.

தாவறு மூலகெலாந் தந்த நான்முகத்
தேவுதன் துணையாய்ச் செறிந்த பல்லுயிர்
நாவுதோ றிருந்திடு நலங்கொள் வாணிதன்
பூவடி முடிமிசைப் புனைந்து போற்றுவாம்.

படிக நிறமும் பவளச் செவ்வாயுங்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையும் - துடியிணையும்
அல்லும் பகலு மனவரத முந்துதித்தாற்
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே
பூவி லமர்ந்துறை வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளை நாங்காய்
வேதப் பொருஞுக் கிறைவி
முத்தின் குடையுடை யானே
மூவுல குந்தொழு தேவி
எத்தனை யுமூனைத் தொழுவோம்
என்னென்முத் தெங்கட்ட கருள்வாய்.

அனுபந்தம்

(அ) இந்து சமயப் பழக்கவழக்கங்கள் விருந்தினரை வரவேற்றல்

திருக்குளத்து வீதி வழியே இருபுறத்து வீடுகளையும் பார்த்தபடி பேதுறுப்பிள்ளை வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய நண்பன் பத்மநாபன் அண்மையில் மனைமாறி அவ்வீதியிற் குடியேறியிருக்கிறார். ஆனால் பத்மநாபனின் புது மனையின் எண் பிள்ளையவர்களுக்குத் தெரியாது. அதனாற்றுஞ் இப்படிப் பார்த்துச் செல்லுகிறார்.

திடீரென ஒரு வீட்டுக்கு முன்னால் நின்று, அதைக் கவனிக்கிறார். வீட்டின் முன்றிலில் அழகான கோலம் போடப்பட்டிருக்கிறது. பூச்சரங்கள் இடையிட்ட மாவிலைக் கோவையொன்று வாயிற்புறக் கதவுநிலைக்குக் குறுக்கே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இலைகளுஞ் சரங்களுஞ் காய்ந்து சருகாகிக் கிடக்கின்றன.

தன் நண்பனின் வீடு இதுவாயிருக்கலாம் என்று பிள்ளையவர்கள் யூகித்துக் கொள்கிறார். முன்றிலைத் தாண்டிச் சென்று திறந்திருந்த கதவிலே மெல்லத் தட்டுகிறார். இவர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தவர் போலப் பத்மநாபனின் மனைவி வந்து தோற்றுகிறார்.

அவருடைய கூந்தவிலே மல்லிகை மாலை; நெற்றியிலே குங்குமப் பொட்டு, “வாருங்கள், வாருங்கள்! கண்டு கணநாள்களாயிற்றே” என்று சொல்லி அன்பாக வரவேற்கிறார்.

அவருடைய புன்னகை தவழும் முகமும், நயமான குரலும் பிள்ளையவர்களின் மனத்தைப் பூரிக்கச் செய்கின்றன. உள்ளே சென்று உட்கார்ந்தார்.

நேரம் அப்பொழுது பொழுது சாயுங் காலம். பத்மநாபனின் பிள்ளைகள் இறைவணை இசைப்பாடவினால் வந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மனைவி திருவிளக்கேற்றியதன் பின் பத்மநாபன் இட்ட தூபத்தின் நறுமணம் வீடெங்கணும் புனிதம் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

சற்று நேரத்திற்குள் பத்மநாபனும் வந்து சேர்ந்தார். தம் நண்பனுடன் பழங்குடைகள் பேசி இன்பம் பெருக்க ஆரம்பித்தார்.

இதற்குள் அவருடைய மனைவி வெள்ளிப் பாத்திரத்திலே கோப்பி கொண்டந்து, வந்த விருந்தினருக்கு அன்பாகக் கொடுத்தார். விருந்தினரும் அதை வாங்கி அண்ணாந்து பருகிக் கொண்டார்.

நண்பனின் வற்புறுத்தலின் பேரில் பிள்ளையவர்கள் அன்று அங்கேயே இராப் போசனஞ் செய்ய உடன்பட்டுக் கொண்டார்.

* நேரமாயதும் சாப்பாட்டைப் பத்மநாபனின் மனைவி வாழையிலைகளிலே பரிமாறினார். உணவு வகைகள் யாவுந் தாவர உணவு வகைகளே, அன்பாக அளிக்கப்பட்ட உணவைப் பிள்ளையவர்கள் தம் நண்பரோடும் அவருடைய பிள்ளைகளோடும் உண்டு கணித்தார்.

பிள்ளையவர்களும் பத்மநாபனும் நெருங்கிய நண்பர்கள். சமயத்தால் வேறுபட்டவராயினும் ஒருவர் கலாசாரத்தை மற்றவர் நன்கறிவார். சந்தர்ப்பம் எழுந்தபோதெல்லாம் ஒருவருடைய பழக்கவழக்கத்தை மற்றவர் மதித்து நடந்துகொள்வார்.

இந்நாட்டில் வாழும் இந்துக்கள் யாவருஞ் சைவர்கள் என்றே சொல்லலாம். அவர்கள் வீட்டுவாயிலிலே தினமும் கோலம் இடுவர். காலையிலும் மாலையிலுஞ் சுகந்த தூப மிட்டு வீட்டைப் புனிதப்படுத்திக்கொள்வர். பெண்கள் கூந்தலிற் பூவோ, பூமாலையோ குடிக்கொள்வர். நெற்றியிற் பொட்டுப் போட்டுக்கொள்வர்.

சைவ மக்களுக்கு நெற்றியிற் பொட்டிடுதல் ஒரு சமயச் சார்பான செயல். பொட்டு மெய்யறிவைக் காணுங் கண்ணுக்கப் பாவணை செய்யுந் தத்துவக் கருத்துக் கொண்ட குறியீடாகும்.

அன்புநெறி நின்றெழுதுகள் சைவ மக்கள் இயல்பாகவே சகல சீவராசிகள் மாட்டும் அன்பும் இரக்கமும் கொண்டு ஒழுகுவர். அவர்கள் உயிர்வதையை விரும்பாத மனப்பாங்குடையவர். இம்மனப்பாங்கைக்

கொல்லான் புலாலீ மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா வியிருந் தொழும்

என்று வள்ளுவர் பெருமான் அழகாக எடுத்துரைக்கிறார்.

சைவ மக்கள் தாவர உணவையே விரும்பி உண்பர் என்னிடர்பார்க்கப்படுகின்றனர். எவ்வாறுயினும் விஜயதசமி போன்ற சமயத் திருநாள்களிலும், திருமணம் போன்ற சமூகப் பெருநாள்களிலும் விருந்தினருக்குத் தாவர உணவு வகை களையே கொடுத்து உபசரிப்பார்.

திருமணச் சடங்கு முறைகள்

இரு சைவனுடைய வீட்டில் நடைபெறும் பெரு நிகழ்ச்சிகளிலே திருமணம் மிக முக்கியமானது. திருமணத்தின்போது குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மணமகன் மணமகனுடைய வீட்டிற்குச் செல்வான். அங்கே அவனை மணவறையிலே இருத்தி அறிவும் அனுபவமும் நிறைந்த குருக்கள் ஒருவர் வேத சிவாகம விதிப்படி கிரியைகள் இயற்றி மணவினை முடித்து வைப்பார்.

முதலாவதாக மணமகன் தனது மனம் முழுவதும் மணக்கிரியைகளிலே ஒன்றியிருப்பதாகச் சங்கற்பஞ் செய்து கொள்வான், (சம்கலப் - நன்றாக நினைத்தல்; நிச்சயித்தல்).

பின் உலகிலே உணவு விருத்தியை விரும்பி ஒரு சட்டி யிலே நவதானியம் (ஒன்பது தானிய வகை) முளையிடப்படும். தொடர்ந்து எடுத்த கருமத்தில் எவ்வித இடையூறும் அனுகாவண்ணம் மணமகனுடைய கையிலே காப்புக் கட்டப்படும். அதன்பின் முன்னேர்களுடைய ஆசிரியப் பெறுவதற்காகப் பிதிரவழிபாடு நடைபெறும்.

அடுத்தபடியாகச் சிவம் சத்தி என்ற பாவனையில் இருகும்பங்கள் வைத்து, ஓமாக்கினி வளர்த்துப் பூசை நடைபெறும். (இறைவன் அறிவொளி வடிவானவன் என்பதையே அக்கினி குறிக்கிறது).

இதன்பின் மணமகள் அழைத்து வரப்பட்டு மணமகனின் வைப்பக்கத்தில் இருத்தப்படுவாள். மணமக்களை ஒருங்கே காணுங் சபையார் அவர்களைச் சிவனுங் சத்தியுமாகவே பாவனை பண்ணுவர்.

இப்போது மணமகனுஞ் சங்கற்பஞ் செய்து காப்புக் கட்டுவித்துக்கொள்வாள்.

இதைத் தொடர்ந்து மணமகளின் தந்தையார் மணமகனைச் சிவமாகப் பாவித்து உபசாரங்கள் செய்வார். உபசாரங்கள் முடிந்ததும் மணமக்களின் வம்சாவளி சபையோர் அறியக் கூறப்படும். அதையடுத்துப் பெண்ணின் தந்தையார் பெண்ணின் கையை மணமகனின் கையில் வைத்து நீர் வார்த்துக் கையளிப்பார். மணமகனும் பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்வான்.

அடுத்தபடியாகத் தாலி கூறை முதலியன வைக்கப்பட்டி ருக்குந் தட்டம் நிறைமாந்தரின் ஆசீர்வாதத்திற்காகப் பந்தர் முழுமையும் கொண்டுசெல்லப்படும். தாரததோடு இல்லறம் நடாத்தும் ஆடவரும் சுமங்கலிகளான பெண்களுமே இங்கே நிறைமாந்தர் எனக் கருதப்படுவர்.

பின் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கூறை முதலிய அணி பொருள் களை மணமகன் கொடுக்க, மணமகன் வாங்கிச் சென்று, அவற்றை அணிந்துகொண்டு வருவாள்.

வந்ததும், மங்கல வாத்தியங்கள் ஓலிக்க, மணமகன் அவருக்குத் தாலியைக் கட்டி, சபையோர் சாட்சியாக, அக்கினி (இறைவன்) சாட்சியாக அவளை இல்லக்கிமுத்தியாக ஏற்றுக் கொள்வான்.

தாலி கட்டியதன் பிறகே மணமகள் மணமகனுக்குப் பூரண உரிமையுடையவளாகின்றார்கள். அதனால் அவள் அதன் மேல் அவனுக்கு இடப்பக்கத்தில் இருத்தப்படுகிறார்கள். அப்போது இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் மலர்மாலை சூடியும் இனிய உணவைப் பரிமாறியும் மகிழ்வர்.

இந்நிகழ்ச்சியின் பின் மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் உதவும் விலங்குகளில் முக்கியமானதான கன்றேடு சூடிய பசு போன்ற மங்கலப் பொருள்களைக் கண்டின்புறுவர்.

மரணக் கிரியைகள்

சைவ இல்லத்தில் நடக்கக் கூடிய இன்னுமொரு சடங்கு மரணக் கிரியையாகும். ஒருவர் இறந்தவுடன் அவருடலைத் தலை தெற்கே இருக்குமாறு தெற்கு வடக்காகக் கிடத்தித் தலை மாட்டிலே குத்துவிளக்கேற்றுவர். அதன் பின் வீட்டிலே

வெள்ளை விதானங் கட்டி, முன்றிலைத் தோரணம் மாவிலை களினால் அலங்கரித்து, தெரு வாயிலிற் குளை வாழைகள் கட்டுவார்கள்.

இழவறிந்து வந்த உற்றூர், உறவினர், நண்பர்கள் ஒப்பாரி சொல்லி அழுது குளறுவார்கள். இவ்வாறு அழகை என்னும் மதகு வழியே துயரவெள்ளாம் ஓடி வடியும்.

அதன் பிறகு குழுமி இருப்போரின் மனம் கலையம்சமும் ஆழ்ந்த கருத்துங் கொண்ட சைவக் கிரியைகளை நோக்கித் திருப்பப்படும். சைவக் குருக்கள் ஒருவர் முற்றத்தில் நிறுவப்பட்ட பந்தரின் கீழ்க் கோலத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பகுதியிற் கும்பங்கள் வைத்து ஓமாக்கினி வளர்த்து வழி படுவர்.

பின் மஞ்சள் முதலிய வாசனைப் பொருள்கள் உரவில் இட்டு இடிக்கப்படும். இறந்தவரின் ஆண்மக்களே கூடி நின்று இடிப்பர். இடிக்கும்போது இளங் கன்னியர்கள் பாடி இடிக்கும் பாவணையில், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருப் பொற்கண்ணப் பதிகம் படிக்கப்படும்.

சன்னம் இடித்ததன் மேல் இறந்தவரின் உடலை ஒரு தனி இடத்திலே வைத்து, இடித்த சன்னத்தைப் பூசி, பால், இளநீர், பன்னீர் முதலியவற்றைத் தலையிலே ஊற்றி, வெகு கெளரவமாக நீராட்டி, புத்தாடை புணைத்து, அலங்கரித்துக் கொண்டுவந்து கிரியைகள் நடக்கும் இடத்தில் வைப்பர்.

அதன்பின் சிவாசாரியர் மந்திரத்தினாலே பலவகைச் சுத்திகள் செய்வார். பின் இறைவனை வழிபட்டு, இறந்த வரின் ஆண்மாவை உருத்திரனேடு சேர்ப்பதாகப் பாவணை என்னுவர்.

அதன்மேல் உடலை அலங்கரித்த தன்டிகையிலே வைத்துச் சுடலைக்குக் கொண்டுசெல்வர். வழிவழியே நெற்பொறி தூவி ஆசிர்வாதஞ் செய்யப்படும். ஓமாக்கினியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தீக் கொள்ளி ஒன்றும் ஒரு கும்பமும் உடன் கொண்டு செல்லப்படும்.

சுடலையிலே அடுக்கிய விறகின்மேல் உடலை வைத்து, இறந்தவரின் அன்பிற்குரிய மகன், இடப்புறமாகக் கும்பத் தொடு சுற்றிவந்து, கும்பத்தைக் கீழே விழுவிட்டு, உடலுக்கு

எதிர் நோக்கி நின்று, கொண்டுவந்த கொள்ளியைத் தலையிலே வைப்பார்.

செத்த வீட்டிற்கு வந்த யாவரும் நீராடிய பின்னரே தத்தம் வீட்டிற்குள் புகுவார். உடல் எரித்த சாம்பல் கடல், ஆறு முதலிய நீர்நிலை ஒன்றிலே சேர்க்கப்படும். இந்துக்கள் இறந்தவரின் உடலை இருபத்து நான்கு மணி நேரத்திற்குள் தகணம் செய்துவிடுவார்கள்.

மரணக்கிரியைகளை உற்று நோக்கும்போது, இன்பத்தில் மட்டுமன்றி துண்பத்திலும் துயரத்திலுங் கூடச் சித்தத் தைச் சிவன் பால் வைத்துச் சாந்திபெற இந்து சமயம் வழி வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

சட சம்பந்தமான — இயந்திர மயமான — ஒரே ஒழுங்கை இந்து சமுதாயத்திற் காண முடியாது. காலதேச நிலைமைக்கேற்பவும், தன் அறிவின் படித்தரத்திற்கேற்பவும், தன் வாழ்க்கையை வளமாக அமைத்துக்கொள்ள ஓர் இந்து சமயத்தவனுக்கு உரிமை உண்டு. எனினும், வேற்று மைகளுக்கிடையில் ஒருவகை ஒற்றுமை அழகை நாம் இந்து சமுதாயத்திலே காண முடிகிறது. அதுதான் தெய்வ நம் பிக்கை, அன்பு, இனிமை, சுதந்திரமான ஆழ்ந்த சிந்தனை, பிறர் உள்பபாங்கை மதித்து நடத்தல், கலையில் ஈடுபாடு, நன்றியறிதல் போன்ற நற்பண்புகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த ஒழுக்கம். இவ்வொழுக்கமே இந்து சமயப் பழக்க வழக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது.

(ஆ) பெளத்த சமயப் பழக்கவழக்கங்கள்

சிங்கள மக்களின் தேசிய, சமய, கலாசார வரலாற்றில், “அரஹமத்” மகிந்தருடைய வருகை, ஒரு புதிய சகாப்தத் தைத் தோற்றுவித்தது. இந்தப் புது யுகத் தொடக்கத்திற் கட்டிடங்கள், துறவியர் மடங்கள், தாதுகர்ப்பங்கள், உருவச்சிலைகள் போன்றவை நிறுவப்பட்டன. இவை தவிரச் சிங்கள மக்கள் பெருமைப்படக் கூடியவாறு அவர்களின் பண்பாடு, சமூக ஒழுங்கு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன நிலைநிறுத்தப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

அன்று தொட்டு இன்று வரை வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டுள்ள பழக்கவழக்கங்கள் பலவற்றைச் சிங்கள பெளத்தர்கள் பின்பற்றி வருகின்றனர். இவற்றில்

ஒவ்வொன்றிலும் பெளத்தச் செல்வாக்கைப் பெரிதும் காணலாம். இந்தப் பெளத்த பாரம்பரியமே நமது தேசிய வாழ்க்கையில் வெளிப்பட்டு, சிங்களவரின் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாக விளங்குகின்றது. அவர்கள் இந்த வழக்கங்களை, மிகுந்த பத்தி சிரத்தையுடன் கடைப்பிடித் தொழுகுகின்றார்கள். ஒருவருடைய வாழ்க்கையில் முக்கிய சம்பவங்களோடு தொடர்புள்ள சில வழக்கங்களைக் கீழே காணலாம்.

பிறப்பு

மனிதப் பிறப்பெடுத்தல் ஒரு நற்பேறு எனப் பெளத்தர்கள் நம்புவார். இதற்குப் பெரும் புண்ணியத்தை ஈட்டிக் கொள்ளுதல் அவசியம். அதனால் மனித வாழ்வின் மதிப்புச் சிறக்கும். ஆகவே ஒரு பிள்ளையின் பிறப்பு பெற்றேருக்கும், குடும்பத்திற்கும், சமுதாயத்திற்குமுரிய பெரிய வரப் பிரசாதமாகும்.

பிள்ளை, தாய் இருவரின் பாதுகாப்புக்காகவும் பல வழக்கங்கள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இன், மத, அந்தஸ்து பேத மின்றி, ஒரு தாயினிடம் பெளத்தர்கள் அன்பும் கருணையும் காட்டுவார். கருப்பமுற்ற காலத்தில் அத்தாய் பெளத்த முறைக்கிணங்கத் தனது வாழ்வை நடத்துவாள். பிரசவ காலம் நெருங்கியதும், பிக்குமார் 'பிரித்' ஒதுவது வழக்கம். தலைப்பிள்ளையின் பிரசவத்திற்குக் கருப்பினி தாய்லீடு செல்லுதலும் பொதுவான வழக்கமேயாகும். பிறந்த சிகவை முதன்முதலில் வெளியே கொண்டுபோகும்போது 'மும்மணி களின்' ஆசியைப் பெறும் சமயச் சடங்குகட்காக விகாரைக்குக் கொண்டுசெல்லுதலே வழக்கம்.

திருமணம்

திருமண வயதை அடைந்த தமது மக்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பது பெற்றேருடைய முக்கிய கடமையாகக் கருதப்பட்டு வருகின்றது. பெளத்தத் திருமணம் பலவித சமய சமூகக் கிரியைகளையும் சடங்குகளையும் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. இவற்றின் மூலம் சமய, தேசிய சம்பிரதாயங்கள், நிலைநிறுத்தப்பட்டு உறவினர், நண்பர் ஆகியோரிடையே ஒற்றுமையும், உறவும் வளர்க்கப்படுகின்றன. திருமண வைபவத்தில் பிக்கு நேரடியாகக் கலந்து

கொள்வதில்லை. எனினும், திருமணம் நடக்குமுன் தானம் வழங்குவதற்கும், ‘பிரித்’ ஒதுவதற்கும் நல்லுபதேசமும் ஆகி மொழியும் பகருவதற்கும் அவரை அழைப்பார்.

திருமண நாளன்று நல்ல மூஸர்த்தத்தில் மணமக்கள் சிறப்பாகத் தயாரிக்கப்பட்ட மணவறை (போருவ) யில் நிற்பார். அச்சமயத்தில், சமயச் சிறப்பு வாய்ந்த ‘மங்கள அஷ்டகம்’, ‘ஜயமங்கள கீதம்’ ஆகியவை பாடப்படும். மணமகனுக்குப் புதிய அட்டியல் அணியப்படும். புத்தாடை வழங்கப்படும். இவை வெறும் சம்பிரதாயச் சடங்குகள் அல்ல. மணமகனுக்கு வாழ்க்கையில் தேவையானவை எல் லாவற்றையும் அளிக்கும் பொறுப்பை மணமகன் தான் ஏற்றுக்கொள்ளுவதன் அடையாளமாகவே இவை அமைகின்றன. நெருங்கிய உறவினருக்கு மரியாதை செலுத்துமுகமாக, வெற்றிலை அளிக்கப்படும். மணமகன் தனது உற்றூர் உறவினரிடம் பிரியாவிடை பெறுவதற்கும், மணமகனது குடும்பத் தினரிடமிருந்து நல்லாசியும் வரவேற்றபையும் பெறுவதற்கும் அடையாளமாக இது அமைந்துள்ளது.

இறப்பு

கர்மம், மறுபிறப்பு என்பவை பெளத்தர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இரு பிரதானமான கருத்துக்களாகும். அவற்றின் படி, ஒருவர் இறந்த பிறகு மறுபடியும் மறுபிறப்புத் தொடரும். இனி வரும் வாழ்க்கை இன்பமுடையதாக அமையவேண்டின் இப்பிறவியிலேயே ஒருவர் புண்ணிய கைங்கரியங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். தர்மச் செயல்களில் ஈடுபட வேண்டும். இக்கொள்கைகளின் அடிப்படையிலேயே பெளத்த மக்களின் மரணக் கிரியைகள் அமைகின்றன.

இறப்பு ஒருவரை நெருங்கும்பொழுது அவரது சுற்றுமித்திரர்கள் சாத்தியமான ஒரு புண்ணியச் செயலில் அவரது மனத்தைப் பதியச் செய்ய எத்தனிப்பார்; அன்றேல் அவர்தனது வர்ம்நாளில் ஆற்றிமுடித்த நற்காரியங்களை நினைவுட்ட வுதவுவர். துட்டகைமுனுவின் தார்மிகச் செயல்களை வாசித்துக் காட்டுவது பின்னதற்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

உபதேசம் செய்தல், பிரித்தோதல், சிறப்பாக, ‘சதிப்பட்டான்’ (நினைவு கொள்ளல்) குத்திரம் ஒதுதல் ஆகியவைற்றால் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தற்கென இறப்பவரின் படுக்கைக்குச் சில சமயங்களில் ஒரு பிக்குவை வரவழைத்தலும் உண்டு.

பொத்த சங்கத்திற்குத் தானம் வழங்குதல் இத்தருணத்தில் ஒருவர் ஆற்றக்கூடிய கடைசிப் புண்ணியச் செயல்களில் ஓன்றாகும்.

இறுதியில் மேற்கு நோக்கித் தலை கிடக்குமாறு உடல் சவப் பெட்டியில் வைக்கப்படும். இரவும் பகலும் தேங்காய் என்னைய் விளக்கு ஏரிந்துகொண்டே இருக்கும். உடல் புதைக்கப்படும் அல்லது ஏரிக்கப்படும் வரையில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் தொடர்ந்து காவல் புரிவர்.

இவ்வேளையில் அயலவர்களோ, உறவினர்களோ வீட்டினருக்கான உணவு யாவற்றையும் வழங்கிவருவர். துண்பத் திலும் இன்பத்திலும் பங்குபற்றல், பரஸ்பர உதவி, ஒத்துழைப்பு வழங்குதல் ஆகிய மிகப் பழைய வழக்கங்களைச் சிங்களப் பொத்த மக்கள் இவ்வாறு பேணி வருகின்றார்கள்.

ஐம்பெரும் கோட்பாடுகளை அனுசரித்தலோடு மரணக்கிரியைகள் மயானத்தில் ஆரம்பமாகும். பின்னர் சங்கத்துக்கு ஆடை தானம் வழங்குதலும் அதைத் தொடர்ந்து நெருங்கிய பந்துக்களில் ஒருவர் நிரம்பி வழியும்படி பாத்திரத்தில் நீர் ஊற்றச் சமய சூத்திரங்கள் ஒதுதலும் நடக்கும். நீரூற்றல், இறப்பவருக்குப் புண்ணியத்தைத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தலாம்.

சமக் கிரியைக்கு அடுத்ததாக வழக்கிலுள்ள மிகவும் முக்கியமான செயல் இறந்தவர் சார்பில் சங்கத்துக்குத் தானம் வழங்குதலாகும். இது மரணத்தின் பின் மூன்றாம் நாள் அல்லது ஏழாம் நாளும், மீண்டும் மூன்றாம் மாதத்தின் பின்னரும் நிகழும். இறப்பவருக்குப் புண்ணியத்தைத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தல் புத்தர் காலத்திலிருந்து வழக்கிலுள்ள ஒன்றாகும்.

(இ) இஸ்லாம் சமயப் பழக்கவழக்கங்கள்

மக்களின் கலாசாரத்திற் சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பன முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. அவை கலாசாரத்தை எடுத்துக் காட்டும் சின்னங்களாகவும், சமுதாயத்தை ஒன்றிணைத்துக் கட்டுப்படுத்தும் சத்தியாகவும் அமைந்துள்ளன.

சமய வரலாற்றுப் பாதையில் முஸ்லிம்கள் தம் பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள் என்பவற்றை நபிகள் நாயகம்

(ஸல்ல) அவர்களின் சிறந்த முன்மாதிரியான வாழ்க்கை முறைகளிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டார்கள். அதனால் அவை சமுதாயத்தைச் சீரிய முறையில் வைத்திருக்கின்றன. இம் மரபுகளும், பழக்கவழக்கங்களும் இதுகாலவரை மிகவும் உன்னதமான முறையிற் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதற்கு இன்று உலகில் வாழும் 90 கோடி மூஸ்லிம்கள் சிறந்த சான்றூக விளங்குகின்றனர். மூஸ்லிம்கள் உலகின் எந்தப் பகுதியில், எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தபோதிலும் அவர்களிடையே நிலவும் பழக்கவழக்கங்கள், மரபுகள் என்பவற்றின் மக்துவத்தை நாம் குறைவாக எடைபோட்டுவிட முடியாது. மூஸ்லிம்களின் வாழ்வில் அவை பெரு முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றன.

அன்று அண்ணல் நபி (ஸல்ல) அவர்கள் இயற்கையோடு ஒட்டிய சாதாரண அமைதியான எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து, அதன்மூலம் எல்லாக் காலத்திலும் வாழும் அனைத்து மக்களுக்கும் முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து பெறப்பட்ட அம்சங்களே மூஸ்லிம்களின் சடங்குகளிலும், ஆசாரங்களிலும் பழக்கவழக்கங்களிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன. அவர்களின் போதனைகள் சாதனைகள் யாவற்றையும் மூஸ்லிம்கள் தமது வாழ்க்கைச் சட்டங்களாகக் கொள்கின்றனர். ஏனெனில், புனித மறையாம் அல்குர் ஆனில் அல்லாஹ் த ஆலா நாயகமவர்களைக் குறித்து, “நிச்சயமாக அல்லாஹ் வின் தூதரிலே சிறந்த முன்மாதிரி உண்டு” என்று கூறுகின்றன.

எனவே மூஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறைகள் அனைத்தும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்ல) அவர்களின் அடியொட்டிய வாழ்க்கையாக அமைதல் இன்றியமையாததாகும்.

மூஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையிற் காணப்படுகின்ற பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பவற்றில் பிறப்பு, அறிவு தேடல், திருயணம், இறப்பு சம்பந்தமான அம்சங்களைப்பற்றி இப்பொழுது நாம் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

பிறப்பு

மூஸ்லிம் பெற்றேருக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்ததும் அதனுடைய காதில் “அதான்” (தொழுகை அழைப்பு) ஒதப்படுகிறது. அது பிறந்த பிள்ளையின் வலது காதில் முதலிலும் இரண்டாவது காதிற் பின்னரும் ஒதப்படுகின்றது. இப்படிச்

செய்வதாற் குழந்தையின் காதில் விழும் முதல் ஒரை அல்லாஹ்வுக்குக் கீழ்ப்படித்தலே ஞாபகப்படுத்துவதாக அமைகிறது. மேலும், அக்குழந்தை பிறந்த ஏழாவது நாளில் அதன் சிரமுடியைச் சுவரம் செய்வது வழக்கமாகும். இவ்வாறு சுத்தஞ்சு செய்வதால் அக்குழந்தையானது கெடுதிகளிலிருந்தும் பாதுகாக்கப்படுகிறது. மேலும் அக்குழந்தையின் தலைமுடியின் நிறைக்குச் சமமான தங்கத்தை அல்லது வெள்ளியை ஏழைகளுக்குத் தான் தர்மஞ் செய்வதும் மூஸ்லிம்களிடம் ஒரு வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. ஒரு பிள்ளை பிறந்ததும் அதற்காக “அகீகா” கொடுப்பதும் ஒரு பிரதான வழக்கமாகும். “அகீகா” என்பது ஓர் ஆட்டை அல்லது மாட்டை இறைவனின் பெயரில் “குர்பான்” (தியாகம்) செய்து அதனை உறவினர்களுக்கும் வறியவர்களுக்கும் அயலவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதாகும்.

பெயர் குட்டு வைபவம்

பிறந்த பிள்ளைக்கு அடுத்ததாக எடுக்கப்படும் வைபவம் பெயர் குட்டு வைபவமாகும். பெயர் குட்டு வைபவம், ஏனைய சமூகத்தவரிடையிலும் இருந்தபோதிலும் மூஸ்லிம் களிடையே நடைபெறுவது சில விசேஷங்களைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. பிறந்த மூஸ்லிம் பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் குட்டும் போது ஓர் அழகிய அறபுப் பெயரையே குட்டுவர். இப் பெயர் இறைவனின் அழகிய திருநாமங்களில் விருப்பமான ஒன்றைத் தெரிந்து அதனுடன் ‘அப்து’ (அடியான்) என்ற சொல்லைச் சேர்த்ததாயிருக்கும்; அல்லது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களது அல்லது நபிமார்கள், வளிமார்கள், பெரியார்களுள் ஒருவரது பெயர்களுள் ஒன்றையிருக்கும். இவ்வாறு பெயரிடல் மூஸ்லிம்களின் கடந்த கால சமய, வரலாற்றுப் பெருமையின் தொடர்பைப் பலப்படுத்திப் பாதுகாக்க உதவுகிறது. இப்பெயர் குட்டும் வைபவமானது மூஸ்லிம் வீடுகளில் நிகழும் ஒரு சந்தோஷமான நிகழ்ச்சியாகும். இந்நிகழ்ச்சியில் உறவினர்களும், நண்பர்களும், அயலவர்களும், வறியவர்களும் அழைக்கப்பட்டு விருந்தவித்து உபசரிக்கப்படுகின்றனர்.

வித்தியாரம்பம் ஹய்துவைத்தல்

அல்லாஹ்த ஆலாவின் புனித மறையாகிய அல்குர் ஆனே எல்லா அறிவுக்கும் ஊற்றுக் கண்ணுகவும், முக்கிய ஊடகமாகவும் மூஸ்லிம்களாற் கொள்ளப்படுகின்றது. ஒரு மூஸ்

விம் பிள்ளையானது தனது வித்தியா அப்பியாசத்தின் ஆரம் பத்தில், அறபு மொழியின் ஆதி எழுத்தாகவும் அல்லாஹ் என்பதன் ஆரம்ப எழுத்தாகவும் அமைந்துள்ள “அ” வை மொழிந்து தனது கல்விப் பிரயாணத்தைத் தொடர்கின்றது. அதிலிருந்து.

“பிஸ்மில்லா ஹர் ரஹ்மானிற் ரஹம்”

“அளவற்ற அருளாளனும் நிகரற்ற அன்புடையோலு மாகிய அல்லாஹ் வின் திருநாமத்தால் ஆரம்பிக்கிறேன்” என்று ஒதி அல்குர் ஆனைக் கற்க ஆரம்பிக்கின்றது.

நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் முஸ்லிம் ஆண், பெண் இரு பாலாரும் கல்வியைத் தேடிக் கற்க வேண்டுமென வலி யுறுத்திக் கூறினார்கள். அவர்களின் பொன் மொழிகளுட் சில பின்வருமாறு —

“கல்வியைத் தேடிக் கற்பது முஸ்லிம்கள் அனைவர் மீதும் கடமையாகும்”

“ஓர் அறிஞரின் பேனு மையானது ஒரு வீரத் தியாகி யின் இரத்தத்தை விடச் சிறந்தது”

“சீனு சென்றுயினும் சீர் கல்வி தேடுக”

இத்தகு சிறப்பு மிக்க கல்விப் பயிற்சியின் ஆரம்ப நிகழ்ச் சியைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது முஸ்லிம்களின் வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது. அந்நிகழ்ச்சியின்போது முஸ்லிம் பெற்றோர் தம் உறவினர்க்கும் அயலவர்க்கும் விசேடமாகச் சிறுர்களுக்கும் இனிப்புப் பண்டங்களை மகிழ்வுடன் வழங்குவர்.

திருமணம்

பூரணத்துவம் வாய்ந்த வாழ்க்கைக்குத் திருமணம் அவசியமாகும். ஆகையாலே தான் இஸ்லாத்திலே திருமணத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் “திருமணம் எனது வழியாகும். எனது வழியைப் பின்பற்றுதலர்கள் என்னில் நின்றும் உள்ளவர்கள்லர்” என்று கூறினார்கள். முஸ்லிம் திருமண வைபவங்களில் முக்கியமாக நினைவு கொள்ளத்தக்கது எனிய ஆடம்பரமற்ற திருமண வைபவமாகும். நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்களின் மகள் பாத்திமா (றழி) அவர்களுக்கும், அலீ (றழி)

அவர்களுக்குமிடையில் நடந்த திருமணம் ஆடம்பரமற்ற திருமணத்துக்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். மணமகன் மணகளுக்கு 'மஹர்' (மணமகனுக்கு மணமகன் செலுத்த வேண்டிய பணம்) வழங்கி ஆடம்பரமற்ற சாதாரண ஒரு வைபவத்தின் மூலம் திருமணத்தைச் செய்வதே சிறந்தது. திருமணமென்பது மணமகன் மணமகள் என்போர் இருவருக்கு மிடையில் நடைபெறும் ஓர் ஒப்பந்தமாகும். மணமகளின் சார்பில் மணமகளின் தந்தை அல்லது சகோதரர் இவ்வொப்பந்தத்தை முன்னின்று நடாத்துகின்றனர். இவ்வொப்பந்தம் நடைபெற்ற பின் மணமகன் தன் குடும்பத்தவர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் அயலவர்களுக்கும் விருந்தளிக்கும் வழக்கம் தவறுது நடைபெற்று வருகிறது.

மரணச் சடங்குகள்

முஸ்லிம்கள் தமிழைப் படைத்த இறைவனுக்கு மட்டுமல்லாது, நங்களுக்கும், தமிழைச் சூழ்ந்தவர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய சில கடமைகளை உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர். ஒருவர் இறப்பின் அவரது சடலத்தை நல்ல முறையில் அடக்கம் செய்து அவர் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் அவர்ஏதும் பாவங்கள் செய்திருந்தால் அவற்றை மன்னித்து அருள்பாலிக்கும்படி இறைவனிடம் அவருக்காக இறைஞ்சுவது அவ்விதக் கடமைகளுள் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இக்கடமைகள் தனிப்பட்ட முஸ்லிம்களுக்கு மட்டுமன்றி முழுச்சமுதாயத்துக்கும் உரியதாகும். ஆகவே, அது 'பர்ஞ் கிபாயா' அல்லது 'சமுதாயக் கடமை' என அழைக்கப்படுகின்றது. இறந்த ஒரு முஸ்லிமுக்காகச் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் நான்காகும். அவை :—

- (1) இறந்த சடலத்தைச் சுத்தமாகக் கழுவிக் குளிப்பாட்டுதல்.
- (2) தூய (வெள்ளோத்) துணியைக் கொண்டு சடலத்தைச் சுற்றி மூடுதல்.
- (3) மையத்துத் தொழுகை நடாத்தல்.
- (4) மையத்தை (சடலத்தை) நல்லடக்கம் செய்தல்.

இரு முஸ்லிம் இறந்ததும் தாமதமின்றி அடக்கஞ்செய்யப்படவேண்டும். தடுக்கமுடியாத காரணம் இருந்தாலோழிய, உடம்பைச் சீர்க்குலைப்பது இல்லாத்தில் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு போன்றவை மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சில முக்கிய சம்பவங்களாகும். இவை உலக முஸ்லிம்களால் சடங்குகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இச்சடங்குகள் யாவும் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்களின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து பெறப்படுகின்றன. இவ்வழக்கங்கள், சடங்குகள் என்பவற்றில் மிக முக்கிய அம்சமாகக் கொள்ளக்கூடியது அவற்றின் எளிமையாகும்.

மரபுகள், வழக்கங்கள், சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் என்பன காரணகாரியத் தொடர்புள்ளவாகவும், இயற்கையோடு இயைந்தவையாகவும் உள்ளன. இதில் அடங்கியுள்ள இன்னொரு சிறப்பியல்பு யாதெனிற் பொதுசனத் தொடர்பாகும். அதாவது ஒரு காரியம் மகிழ்ச்சியானதாயினும், துக்கமான தாயினும் அதிற் பரஸ்பரம் சகோதரத் தன்மையுடன் கலந்து கொள்வதாகும். மூன்றாவதாகக் காணப்படும் அம்சம் தர்மம் என்பதாகும். வறியவர்களுக்கும், தேவையானவர்களுக்கும் உணவு, உடை, பணம் என்பனவற்றை வழங்கி, அவர்கள் கஷ்டமின்றி வாழ இம்மரபுகள், வழக்கங்கள் என்பன உதவுகின்றன.

(ஏ) கிறிஸ்தவ சமயப் பழக்க வழக்கங்கள்

மற்றெல்லா மனித குழுக்களுக்கும் உள்ளது போலக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் தமது கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையைக் கருத்துள்ளதாகக் கில் குறிப்பிடத்தக்க பழக்கங்களும் வழக்கங்களும் உள்ளன. ஆனால், இவை வாழ்வில் வெளிப் பார்வைக் கான அலங்காரங்களாக மட்டும் அமையமாட்டா. இப்பழக்க வழக்கங்களும் கிரியைகளும் வாழ்வுக்கு ஆழந்த கருத்தையளிப்பன.

வாழ்க்கையில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களுடன் தொடர்புள்ள கிறிஸ்தவப் பழக்கங்களும் ஆசாரங்களும் பலவுள். அவற்றுள் அதி முக்கியமானவை கிறிஸ்தவர்களுடன் பிறப்பு, விவாகம், இறப்பு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புள்ளன. அவற்றுட் சிலவற்றை நாம் சருக்கமாக ஆராய்வோம்.

பிறப்பு

பிறப்பு இயற்கையாக நடப்பதோன்று. இது மனிதச்சமூகத்திற்குள் இடம்பெறும் ஆரம்ப நிலையாகும். மனித

வாழ்வு மதிப்புள்ளது. நாம் கடவுளின் பின்னொகள் என்றபடி யால் இவ்வாழ்வு தனித்துவம் பெறும் ஒரு குடும்பத்தின் அங்கத்தவராக எம்மை மாற்றும். இவ்வறவுமுறை உண்ணத் மான ஒரு பேரூகும். கடவுளின் மக்களாலான சமூகத்தைச் சேர விரும்புபவன் வெளிச் சடங்கான் ஞானஸ்நானத்தைப் பெறவேண்டும். ஞானஸ்நானத்தில் அவன் தீயையை உதவித்தன்னி, நல்லதை ஏற்றுத் தான் தெரியும் தொழிலில் விசுவாசமுள்ளவனுமிருப்பானேன் வாக்குத் தத்தம் செய்வான்.

ஞானஸ்நானத்தைப் பெறுபவனின் தலைமீது நீர் ஊற்றப்படும். இது தூய்மையையும் சுத்திகரிப்பையும் குறிக்கும். நீரானது உயிர் வாழ்வின் சின்னமாகும். அது தன்னைத் தான் தூய்மையாக்குவது போல மற்றவரையும் தூய்மையாக்கும். நீரால் இவ்வண்ணம் தூய்மையாக்கப்படுதல், உள்ளூர் மனிதனில் உள்ள பாவத் தன்மையைச் சுத்திகரித்து, தெய்வீக வாழ்வைப் புதிதாகப் பெறுவதை விளக்கும். பாலியானஸ்நானத்தில் பிள்ளையின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு கிறிஸ்தவ குழ்நிலையை விருத்தியாக்கும் பொறுப்பைப் பெற்றேரூரும் ஞானப்பெற்றேரூரும் ஏற்றுக்கொள்வார்.

சில கிறிஸ்தவ உட்பிரிவுகளில் ஞானஸ்நானக் கிரியை களில் ஞானஸ்நானம் பெறுபவர் பரிசுத்த (புனித) என்னையினால் அபிஷேகம் செய்யப்படுவார். என்னைய் பலத்தின் சின்னமாகும். எனவே, இவ்வபிஷேகம், வாழ்க்கை என்னும் போராட்டத்திற்கு அவசியமான பலப்படுத்துதலைக் குறிக்கும். சில கிறிஸ்தவர்கள் எரியும் மெழுகுவர்த்தி யொன்றினை இச்சம்பவத்தின்போது தம் கையில் பிடித்திருப்பார். ஒருவர் தமது வாழ்வினால் மற்றவர்களுடைய வாழ்வுக்கு உதவியையும் சந்தோஷத்தையும் அளிப்பதே இதன்கருத்தாகும்.

ஒரு கிறிஸ்தவன் தனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் கிறிஸ்துவின் ஒரு புது மனிதனாக வாழ்வதற்கு மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதையே ஞானஸ்நானம் நினைவுட்டுகிறது. ஞானஸ்நானச் சடங்கின்போது அதனைப் பெறுபவனுக்கு ஒரு பெயரளிக்கப்படும். இப்பெயருக்குப் பெரும்பாலும் ஒரு ஆத்மீகக் கருத்து உண்டு. எனவே, ஞானஸ்நானத்தைப் பிள்ளைக்குப் பெயர்க்குட்டும் விழாவரிக்க கொள்ளலாம்.

சமுகத்தின் அடிப்படை உறுப்புக் குடும்பம். அதைச் சார்ந்தே மனித சமுதாயம் எழுந்துள்ளது. ஒரு குடும்பத்தி ஹள்ள நல்லவையோ, தியவையோ சமுதாயத்தைப் பாதிக் கக்கூடியன. கிறிஸ்தவத் திருமணமானது விவாகப் பிணைப்பை மேன்மையாகப் புனிதமாக்கும். திருமணத்துடன் தொடர்பான கிரியைகள் பரிசுத்தத்தைக் குறிப்பன. கடவு ஞடைய மக்களின் ஓர் அங்கமாகக் கிறிஸ்தவ குடும்பம் விளங்கும். எனவே, ஒரு கிறிஸ்தவத் திருமணம் ஓர் ஆலயத்திலே குருவினதும் கடவுஞடைய மக்களாகிய கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தின் முன்னிலையிலும் தெய்வீக ஆராதனை வடிவத்தில் நடைபெறும்.

குடும்ப வாழ்க்கையையும் பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்தையும் உறுதிப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட கிறிஸ்தவத் திருமணம் சிறைக்க முடியாத பிணைப்பொன்றுக்கக் கருதப்படுகின்றது. எனவே, விவாகரத்துக்கு அவ்வளவு இடமளிக்கப்படுவதில்லை. சாதாரண பழக்கவழக்கங்களை விடக் கிறிஸ்தவ விவாகத்திற்கு அதிக கருத்துண்டு. இப்புனிதபிணைப்புடன், திருமண மோதிரம் தொடர்புடையது. சிறைவில்லாத தொடர்ச்சியின் சின்னமாக இது விளங்குகின்றது. சில மணப்பெண்கள் முக்காடிடுவர். இது ஒரு பண்டைய எபிரேயப் பழக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்பற்றப்படுகின்றது. பண்டை இஸ்ரவேவில் மணப்பெண் முகத்தை இவ்வாறு முக்காட்டினால் மூடுவது வழக்கம். நெருங்கிய உறவினரிடையே திருமணங்கள் நிகழ்வதற்குக் கிறிஸ்தவர் ஊக்கம் கொடுப்பதில்லை. ஆரோக்கியமான உடல் வளர்ச்சிக்கு இடமளிக்காத வழக்கம் இது. மேலும், (மன) உள விருத்தியையும் இது தடை செய்யும்.

இறப்பு

புவியில் மனிதன் நிறைவேருத் ஒரு நம்பிக்கையுடன் வாழ்க்கின்றன. எமது வாழ்வின் முடிவாக இறப்பு அமையாது. ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு மரணம் நம்பிக்கையின் முடிவாகாது. ஆனால், அது அவனது ஆத்மீக வாழ்வின் ஆரம்பமாகும். அவனுக்குக் கிறிஸ்துவின் மரணம் தன்னுடைய மரணத்துக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக விளங்கும். சாவில்லாத ஒரு வாழ்விற்கு ஆரம்பமாகக் கிறிஸ்துவின் மரணம் அமைந்தது.

மரணத்திற்குப் பின் ஒரு கிறிஸ்தவலுக்கு மேன்மையாக்கப் பட்ட உடலை, முடிவுருத ஒரு வாழ்வுடன் இணைக்கும் நம்பிக்கையுண்டு. கிறிஸ்து தன் மரணத்திற்குப் பின்னர் மேன்மையாக்கப்பட்ட ஓர் உடலைப் பெற்றூர். எனவே, கிறிஸ்தவ மரணச் சடங்குகள் பெரும்பாலும் இதற்குப் பின் னருள்ள பரிபூரணமான வாழ்வைக் குறிப்பவையாக அமையும்.

கிறிஸ்தவர் இறந்த சடலத்திற்கு மதிப்புக் கொடுப்பார். எனவே, அடக்கம் பண்ணும் இடங்களையும் மதிப்பார். (இடுகாடு) நகரத்தில் உள்ள ஆவிகளுக்காக உரோமன் கத்தோ விக்க கிறிஸ்தவர் உதவிபுரிவர். கிறிஸ்தவ அழைப்புக்கிணங்கச் செயற்படாமல் இறந்தவர்கள் தமது வாழ்நாளில் செய்து கொள்ள முடியாதவற்றை இவர்கள் செய்ய முயல்வார். செபங்கள் செலுத்தப்பட்டு, ஆராதனைகள் நடத்தி, தானங்கள் வழங்கப்படும். இவை மூலம் பெறும் ஆசிரவாதங்கள் பரிசுத்தவான்களின் ஜக்கியம் இறந்தவருக்குப் பயன்தருமாறு விளங்கும்.

கிறிஸ்தவ சமுதாயம் வருடத்தில் ஒரு நாளை இறந்த வரின் நினைவுக்காக ஒதுக்கும். அது நொவெம்பர் 2 ஆங் திகதியாகும். இந்நாளில் கிறிஸ்தவர் இறந்தவரின் நினைவுக்காக ஆராதனைகள் நடத்துவதைக் காணலாம். உயிருடனிருக்கும் போது பெருமளவு நற்செயல்களைப் புரிந்தவர் களுக்கு வாழ்வு கொடுத்த கடவுகளுக்கு நன்றி செலுத்தும் மனப்பான்மையுடன் இவ்வாராதனை அமையும். உயிர் வாழ்வு கடவுளிடமிருந்து வரும். எனவே, ஒரு கிறிஸ்தவன் இறக்கும்போது அவனுடைய உறவினரும் நண்பரும் இறப்பவரின் வாழ்வை உயிருக்குக் காரணகர்த்தாவாகிய கடவுளிடம் அர்ப்பணிப்பார். “சகல ஆவிகளது திருநாள்” என்றழைக்கப்படும் நொவெம்பர் இரண்டாம் திகதியன்று இறந்தவருக்கு நித்திய மகிழையை அருளும்படி கிறிஸ்தவர்கள் கடவுளிடம் ஜூபிப்பார்.

காலை சிடிடாட்டி 00
4 பார்டிகள் 00

10 - நிதிகள் 00

11 40 கிழவியுடையத்தோடு

30/- - 3000.00
1000/- = 4500.00

10 " =

150

30
2500
2500
2500
2500
2500

90000
45000
45000
45000
45000
45000

27

நம் நாட்டு இளஙு சந்தியினரின் நலன் கருதி நம் அரசு உங்ஞெக்கு வழங்கும் இந்நாலை அடுத்த ஆண்டும் உங்கள் சகோதரர்களுக்கு வழங்கத்தக்க முறையிற் கவனமாக வைத்துப் படிக்க.

பாடசாலைப் பெயர்: R. / ரஷாமாத்தா... மோகா... .

	மாணவர் பெயர்	ஆண்டு	வகுப்பு ஆசிரியரின் கையொப்பம்
1990	... R. / ரஷாமாத்தா...	9/9
1991	10/
1992	11/
1993	12/
1994
1995